

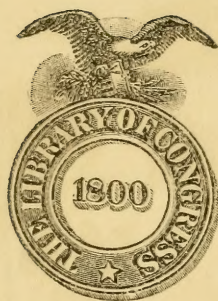

Lyskasteren

af

Irving Bacheller

Class PS 1054

Book B3 L55

Copyright N^o

COPYRIGHT DEPOSIT.

Lyskasteren

fortælling af

Irving Bacheller

Menneskets Hand er en Herrens Lampe — —
— Dobb. 20, 27.

UTGIT AF
JOHN ANDERSON PUBLISHING COMPANY
CHICAGO, ILLINOIS

PS1054
B3L55

English Edition Copyrighted 1917
BY IRVING BACHELLER.

Translated into Norwegian by permission

Copyright 1919 by
JOHN ANDERSON PUBLISHING CO.

OCT -2 1919

©Cl.A536026

Indhold.

Kap.	1.	I Melonhøsten.....	Side 5
"	2.	Jeg møder den tause Kvinde og Silas Wright, Junior.....	" 31
"	3.	Vi gaar til Møde og ser Wright igjen	" 59
"	4.	Vor lille, underlige Ledfager.....	" 67
"	5.	Bed Talghsfenes Skin.....	" 89
"	6.	Den store Fremmede.....	" 97
"	7.	Anden Gang i Fare.....	" 130
"	8.	Tredie Gang i Fare.....	" 142
"	9.	Jeg møder andre store Mænd.....	" 155
"	10.	Jeg møder Van Buren og blev kreds= forhørt af Benjamin Grimshaw...	" 177
"	11.	Et Selskab og — min fjerde Fare....	" 197
"	12.	Michael Henrys Mand og andre.....	" 214
"	13.	Tingen og andre Ting.....	" 234
"	14.	Slaget falder.....	" 253
"	15.	Onkel Peabodhs Wei og min Wei....	" 259
"	16.	Jeg bruger mit eget Kompas ved en Deling af Wei'en.....	" 279
"	17.	Manden med Leen.....	" 305
"	18.	Jeg begynder min lange Tur.....	" 325
"	19.	Paa Toppen.....	" 344

1ste Kapitel.

Melanhøsten.

Der var engang jeg eiet en Vandmelon. Jeg siger engang, for jeg har aldrig eiet nogen siden, og da jeg mistet den, ønsket jeg aldrig at eie flere. Det var i Maret 1831; jeg var syv Aar gammel, og Melonen var den første Frugt af mit Arbeide. Over Aften og hver Morgen gav jeg den Vand, besøgte og besøgte den og undersøgte den paa alle Kanter. Min Stolthed vorte med Melonen, og omfider forsøgte min Onkel at udtrykke min Rigdoms Omfang og Natur ved at kalde mig Melionær.

Jeg vidste ikke stort om mig selv i de Dage, undtagen at mit Navn var Bart Baines, og desuden vidste jeg, at jeg var en forældreløs Gut, som eiet en Vandmelon og en liden prikket Søne og bodde paa Rattleveien i en Egn, som kaldtes Dickitysplit. Jeg bodde paa en Farm sammen med Tante Deel og Onkel Peabody Baines. De var Søskende; han var omtrent 38 Aar gammel, og hun et lidet Stykke paa den anden Side af de firti. Min Far og Mor var død i en Difterit-Epidemi, som havde herjet Egnen, da jeg var fem Aar gammel, og en Stund syntes det,

som Tante Deel gav mig Skylden for mine Forældres Død.

“Det er ikke at undres paa, at de døde,” pleiet hun at si, naar hun tabte Taalmodigheden med mig, og — ja, jeg formoder, at jeg viste et usædvanlig Talent for alle Barndommens støiende Kunster, naar jeg brød Stilheden i det lille Hjem.

Ordet “død” satte den første Milepæl i min lange Grindringsrække. Det var, fordi jeg forsøgte saa ihærdig at forstaa dets Betydning, og fordi Ordet stadig kom igjen og tog min Fantasi fangen. Jeg undredes ofte paa, hvad der var blit af min Far og min Mor, og jeg husker, at Dagen efter at jeg kom til min Tantes Hjem, fik jeg en Ihs Ide. Den kom ved Synet af det gamle Middagshorn, som hang i Skuret. Jeg kjendte Virkningen af dets Raab, og i al Gemmelighed tog jeg Hornet, marsjerte rundt Huset og tudet i det og haabet, at det vilde bringe min Far hjem fra Marken; jeg blæste og blæste i Hornet og lyttet imellem for at høre hans vante Hallo! Da jeg gjorde en Pause for at faa en Drif Vand fra Brønden, kom Tante og greb Hornet og sa, at hun undredes ikke paa, at de døde. Hun vidste ingenting om det sublime Stykke Trolddom, hun havde afbrudt — stakkars Tante.

Jeg vidste, hun mente mine Forældre, for jeg formodet, de var de eneste Menneſter i Verden, som var døde; men jeg vidste ikke Betydningen af Ordet. Jeg kaldte ofte paa dem, som jeg havde gjort før — især om Aftenen — og jeg fældte mange Taarer, fordi de ikke kom til mig og ikke svarte mig.

Tante Deel henbiste ikke ofte specielt til mine Talenter, men mange Gange saa jeg dette "Jeg-undres-ikke-paa-at-de-døde" Udtryk i hendes Ansigt.

Barn husker godt. De er de nedskrivende Engle — Forvarerne af Livets Bog. De Borne glemmer let — aa saa let — og allerlettest den dybe Sandhed, at Barn ikke glemmer.

Et par Dage efter min Ankomst til mit nye Hjem, sneg jeg mig ubemerket ind i Storstuen og fløb op paa en Etager for at undersøge nogen hvide Blomster, som stod paa den øverste Skjold. Da væltet hele Stagen over, og hele Oplaget af Albumer, Bogblomster og Sjøstjæl laa strødd ud over Gulvet.

Tante kom løbende paa Taa og skreg: "Bevares! Vil du komme ud paa Diebliffet, din stygge Unge!"

Jeg tog temmelig lange Skridt, for Tante Deel havde fat i min Haand, og mens jeg sad og graat gif hun tilbage til Storstuen og begyndte at samle Tingene op.

Jeg hørte hende jamre: "Min Krans! min Krans!"

Hvor godt jeg husker den lille Samling Blomster-spøgelser af Bøx. De havde ikke mere Ret at være sammen med levende Mennesker end Spøgelserne i Tabelen. Onkel Peabody pleiet at kalde dem "Minerbyblomsterne", fordi de var en Gave fra hans Tante Minerva. Tante Deel kom ud i Rjøkkenet igjen, hvor jeg sad som en ynkkelig liden Staffar puffet hen i en Krog. Hun sa: "Jeg maa si dette til din Onkel Peabody — Zaha!"

Na, vær snil og ikke sig det til Onkel Peabody!" jamret jeg.

So—o! jeg maa si det!" kom det strengt fra Tante.

For første Gang ventet jeg paa ham med Skræk, og da jeg saa ham komme, glemte jeg mig i Skabet og hørte den høitidelige og gjennemtrængende Tone, da hun sa:

"Jeg tror du maa fende den Gutten væf —
Ja—a!"

"Hvad er det nu?" spurte han.

"Hvad det er? Han sneg sig ind i Storstuen og væltet Etageren og ødela min deilige Bøxkrans!" Hun skjald i Røsten.

"Det var vel ikke Minervyblomsterne?" spurte han med sørgmodig Vantro i Stemmen.

"Joho — netop dem!"

"Og væltet hele Etageren?"

"Jaha!"

"Jerusalems fire Sjørner!" skreg han, "jeg maa — —"

Han stanset — som han pleiet — paa Lærskelen af en sterk Mening og en stor Beslutning. Resten af Samtalen druknet i mit Skrig, og Onkel løftet mig varsomt op og bar mig ovenpaa. Han tog mig paa Tanget og thsket paa mig. Saa sa han meget mildt:

"Saa, Gutten min, du og jeg maa være forsigtig. Etagerer og Albumer og Bøxblomster og Hestehaarssofaer er de farligste Skabninger i St. Lawrence County. De er aldeles vilde; hold Dinene stive; du kan aldrig si, hvad Dieblif de vil fare løs paa dig.

Der er flere Smaagutter, som er drat væk og rebet istykker af dem end af alle Bjørnene og Panterne i Skogen. Da jeg var en liden Gut, fik jeg et Snit tversover Læggen, og Arret kan du se endnu. Det var en Hestehaarssofa, som gjorde det. Hold dig bare væk fra den gamle Storstuen; du kan lige godt gaa ind i et Bur fuldt af Ulve. Hvad skal jeg nu gjøre for at faa dig til at huske dette?"

"Jeg ved ikke!" sutret jeg, og saa begyndte jeg at skrige i ængstelig Forventning.

Han satte mig paa en Stol, fandt frem en gammel, broderet Tøffel og begyndte at bearbejde Sengen med den. Han hamret ganske voldsomt løs, mens han saa paa mig og raabte: "Du uskikkelige Barn!"

Jeg vidste, at mine Synder var ansvarlig for denne Voldsomhed, det skræmte mig, og jeg skreg værre end nogenfinde.

Døren ved Foden af Trappen blev pludselig aabnet, og Tante Deel raabte op:

"Bli ikke hidsig, Peabody! Jeg tror han har faat nok nu — Jaha!"

Onkel Peabody stanset og pustet som han var svært træt; da saa jeg hans Ansigt, og det beroliget mig.

Han raabte ned til hende:

"Jeg vilde ikke tat det saa nær, hvis det ikke havde været Etageren og de Minerbyblomsterne. Naar en Gut vælter en Etager, gaar det sandelig for vidt!"

"Ja-ja, men vær ikke for streng; det er bedre du kommer ned nu og henter mig en Bøtte Vand — jaha; jeg tror det er bedst."

Onkel Peabody fik et svært Anfald af Hoste og

Nyssen, mens han holdt sit store, røde Lømmetørflæde over Ansigtet; jeg var ikke gammel nok til at forstaa det dengang. Han kysset mig og tog min lille Haand i sin store, haarde Næve og ledet mig nedover Trapperne. Fra den Tid omtalte Onkel og jeg i vore private Samtaler altid Storstuen som Albens Hule, og om Aftenen efter at jeg var kommet i Seng la Onkel sig ved Siden af mig og fortalte mig en Historie om en Gut, som en Dag var alene hjemme og pludselig blev overfaldt og stygt medfaret af en Etagerer og en gammel, skjægget Hestehaarssofa og et Album. Sofaen begyndte at fløre Gutten i Ansigtet, og Gutten florte igjen med en stor Spiger; Albumet havde søgt efter en Veilighed til at faa fat i ham, og da han stod lige under det, hoppet det ned af Hylden og lige paa Gode hans.

Paa engang hørte han en Stemme, som kaldte paa ham.

"Villegut, kom herhen!" sa Stemmen, og det var Etagereren, som talte. "Hvis du vil stige op paa den nederste Hylde," sa den gamle Etagerer, "faa skal jeg vise dig noget."

Den var helt fyldt med skinnende blanke Sager og saa saa uskyldig ud som et Lam, og Gutten gik hen til den og steg op paa den nederste Hylden, men da for den fæle Tingen lige paa ham; den var saa let og saa smidig, den kasted ham overende paa Gulvet og holdt ham fast, til hans Mor kom hjem.

Jeg drømte om Natten, at en langbenet Etagerer med en Voxfrans i Sænderne jaget mig rundt Huset, fanget mig og bed mig i Nakken. Jeg skreg om Hjælp,

og Onkel kom og fandt mig paa Gulvet; han la mig op i Sengen igjen.

Jeg trodde længe, at en Mand straffet en Gut ved at banke paa Sengen hans; jeg vidste, at Kvinder brugte en anden, mindre tilfredsstillende Metode, for jeg husket, jeg havde faat Nis af min Mor, og Tante Deel gav mine Hænder og mit Hode et Slags Vandmelon Klap med høire Haands Vangfinger og med et rart Udtryk i Zinene, som Onkel Peabody kaldte "et Glæffeblik". Næsten altid bearbejdet han Sengen med Tøffelen sin; men der var dog Undtagelser, og lidt efter lidt kom jeg til at forstaa Tøffelens Bestemmelse, for hvis jeg havde gjort noget, som min Sambittighed anklaget mig for, syntes Læderremmen at vide Sandheden, og den fandt da ogsaa Veien til min Person.

Min Onkel Peabody var en Mand blandt tusinde. Ofte hørte jeg ham le og tale med sig selv, og det forbauset mig svært.

"Hvem er det, du snakker med?" spurgte jeg.

"Hvem jeg snakker med, Gutten min? jeg snakker med mine Venner."

"Venner?" sa jeg.

"De Venner, som jeg burde havt og ikke har. Naar jeg føler mig ensom, lader jeg som der er mange Folk omkring, og nogen af dem er godt Selskab."

Han syntes om at ha mig med sig naar han arbejdet; han fortalte mig rare Historier og likte mit barnlige Snak. Ofte stod han og strøg Skjægget, som netop var begyndt at graane, med de arbejdsvante

Yingre, mens han saa ned paa mig som om han var slagen med Forundring over noget, jeg havde sagt.

“Kom og kys mig, Gutten min,” kunde han si, naar han knælte ned og la Armen omkring mig, og jeg undret mig over hvorfor han altid blinket saa med Dinene, naar han kysset mig.

Han var Hebersvend af en særegen Grund, jeg la Skylden paa de gul-brune Buxer, det var det vidunderligste Alædebon, som jeg har havt Kjendskab til.

“Hvorfor har du dine gul-brune Buxer paa idag?” pleiet Tante Deel at spørge, naar han kom ned i sin allerfineste Puds for at gaa til Møde eller bivaane en selskabelig Sammenkomst — Folk i de Dage gik til de firfælige Møder, men b i v a n t e altid de selskabelige — “du slider dem ud — jaha! Jeg formoder du har fastet dine Dine paa et eller andet Pigebarn. Jeg ved altid, hvad det betyr, naar du stikker dine lange Ben i de gulbrune Buxer; du begynder at faa det hedt da — jaha!”

Jeg begyndte at betragte de gulbrune Buxer med en Følelse af Frygt; jeg lod min Haand glide forsigtig over dem, naar Onkel havde dem paa. De syntes at staa i Klasse med Sofaer, Albummer og Etagerer i Egnen til at volde Ubehageligheder. Onkel Peabody svarte sjelden, og Tante Deel pleiet en Tidlang at opføre sig som hun var færdig med ham for bestandig; hun gik omkring med en Mine, som hun var aldeles ubidende om hans Nærværelse, og jeg maatte ogsaa holde mig ude af hendes Veie; jeg frygtet de gul-brune Buxer næsten lige meget som hun gjorde.

Engang havde Onkel Peabody tat Buxerne paa —

trods den sædbanlige Protest — og skulde gaa til Møde.

“Sa-ha — du har faat dem paa igjen,” sa Tante Deel; “jeg antar de sorte Buyer er ikke fin nok. Det er vel, fordi du ved, at Edna Perry skal være der. — Sa-ha!”

Edna Perry var en Enke omtrent paa hans Alder; hun var paa Besøg hos sin Søster, som bodde i Nabo-
skabet.

Tante Deel vilde ikke gaa i Kirke med os, og saa gik vi alene og spaserede hjem med Edna Perry. Da vi gik forbi vort Hus, stod Tante Deel og saa ud af Vinduet, og jeg vinket med Haanden til hende, og da vi kom hjem, fandt vi Tante siddende i en Lænestol ved Døren.

“Na ja; du gjorde det? Gjorde du ikke?” spurte Tante fint, da vi kom ind.

“Gjorde — hvad?”

“Byntet dig for det Fruentimmer — gjorde du ikke? Na-ja, du har bestemt at gifte dig — ser jeg. Na—ja!”

Jeg havde ingen Gde om, hvad der mentes med at gifte sig; men jeg skjønnte det maatte være noget ganske nedværdigende og slet. Jeg dadlet Onkel Peabody i mit stille Sind.

Tante Deels Stemme og Bæsen lod forstaa, at hun havde taalt nok, og nu havde hendes Taalmodighed naaet sin Grænse.

“Delia”, sa min Onkel, “jeg vilde ikke være saa—”

Han brød af; jeg formoder, han var ræd for at gaa for vidt.

“Mit Hjerte! mit Hjerte!” skreg Tante Deel og fjæmpet for at komme op. Onkel hjalp hende hen til Sofaen. Hun var saa syg Resten af Dagen, at Onkel maatte gaa efter Lægen, mens jeg la kolde Vandomslag paa hendes Hode.

Stakkels Onkel Peabody! Ethvert Skridt henimod Giftermaal maatte betales med saa megen Sindsbevægelse og saa megen Uhygge, at jeg formoder, han ikke fandt det Umagen værd at prøve. Jeg vil dog ikke gi Læseren et urigtig Indtryk af Tante Deel. Hun var en tynd, bleg Kvinde, noksaa høi, med brunt Haar og blaa Næse og en Tunge — ja, hendes Tunge har talt for sig selv. Jeg formoder hun vil synes umenneskelig egenkjaerlig i sin Skinsyge for Broren.

“Jeg lobet Mor at se efter dig, og jeg vil holde mit Løfte — jaha!” hørte jeg hende si til Onkel. Der er ikke mange gifte Mænd, som er blit saa vel set efter. Dette skyldes dels hendes høie Mening om Familien Baynes og dels en almindelig Mistro til Kvinder. Hun syntes, de var en udspetuleret Flok. Det er sandsynligvis sandt, at Edna Perry var glad i Stas og gjerne vilde komme ind i Baynes-Familien, men disse Ting burde ikke regnes hende til det onde. Tante Deel havde Uret, men hun kunde ikke erkjende noget godt hos andre Kvinder.

Hun slet og arbeidet uanstelig; hun vasket og skrubbet og polerte og støvet og sydde og strikket fra Morgen til Aften. Hun svævet i en dødelig Angst for, at der skulde komme fremmede og finde hende uforberedt — Alma Jones eller Sobez Lincoln og Susstru eller Ben og Mary Humphries eller Hr. og

Fru Dunkelberg. Det var disse Folk hun talte om, naar Naboerne kom ind — hvis hun ikke talte om Familien Baynes. Jeg la Merke til, at hun altid sa "Sr. og Fru Horace Dunkelberg". De var Samtalens Ornamenteer i vort Hjem. "Som Fru Horace Dunkelberg siger", eller "som jeg sa til Sr. Horace Dunkelberg" var Fraiser, som var beregnet paa at fastslaa vor sociale Stilling. Jeg trodde Verden udenfor var befolknet med Joneser, Lincolner, Humpreier og Dunkelbergere — mest af alt med Dunkelbergere — disse var meget rige Folk og bodde i Byen Canton.

Jeg ved nu, hvor inderlig Tante Deel elsket sin Bror og mig. Jeg maa ha været en Prøvelse for den halvgamle Kvinde, som var uvant til Barneleg og Løier og uden Øvelse i Mødergjerningens kjærlige Pligter. Det var ganske naturligt, at jeg vendte mig fra hende til Onkel Peabody som min Tilflugt og Hjælp i al Sorg, og at jeg blev gladere og gladere i ham. Han havde hverken Sytøi eller Strikketøi, og naar Onkel Peabody sad hjemme i Stuen, gav han al sin Tid til mig, og vi red af mangen Storm sammen om Aftenen, mens vi sad i hans Indlingskrog, hvor jeg altid faldt isøvn paa hans Fang.

Han og jeg sov i et lidet Værelse ovenpaa "under Tagspaanerne", som Onkel udtrykte sig. Jeg sov i en liden Seng, og han i en stor; det var den, som havde været udsat for saa mangen Voldsomhed.

Det er forstaaelig, at jeg gav Tante bare en betinget Kjærlighed, indtil jeg kunde se bagom Ordene og Minen og Tante Deels straffende Haand.

Onkel redet Sengene i vort Værelse. Hans egen

Seng stod ofte uredt, og Tante Deel skjændte paa ham for hans Dovenskab, og Onkel svarte gierne, at Sengen havde smagt saa godt, at han helst vilde ta den igjen den næste Aften akkurat som han havde forladt den.

Da jeg var syv Aar gammel, gav min Onkel mig nogen Vandmelonfrø. Jeg puttet et i Munden og bed i det.

“Det var svært saa forslugen du er!” sa Onkel.
“Du maa ikke spise Melonfrø.”

“Hvorfor ikke?”

“Fordi det er gjort til at lægges i Jorden. Ved du ikke, at det er levende?”

“Er det levende! raabte jeg.

“Levende, ja,” sa han; “jeg skal vise dig det.”

Han la nogen Frø ned i Jorden og dækket dem og sa, at den Del af Haven skulde være min. Jeg var paa Udkig hver Dag, og tilsidst kom to Ranker op. Den ene faldt sammen og døde i Varmen, og Onkel sa jeg maatte vande den anden hver Dag. Det gjorde jeg trofast, og Ranken vorte.

“Hvad er det som gjør, at den voger?” spurte jeg.

“Det samme som gjør, at du voger,” svarte Onkel Peabody. “Du kan gjøre mange andre Ting, men Vandmelonen kan bare gjøre en Ting, og det er at voge. Se, hvor den strækker sig mod Solfinnet. Hvis vi rev op disse Ranker og forsøgte at faa dem til at voge mod Nord, vilde de ikke lhyde os; de vilde krybe tilbage og strække sig mod Solen igjen — akkurat som de havde et Kompass at vise dem Veien.”

Jeg syntes det var haardt Arbeide at gaa ned i

Saven baade Morgen og Aften med min lille Bøtte fuld af Vand; men Onkel sa, jeg skulde faa Betaling, naar Melonen var moden. Jeg maatte ogsaa holde Bedkassen fuld og made Hønsene. Det var kjedelig Arbeide, og da jeg spurgte Tante, hvad jeg skulde faa for det, svarte hun rask: "Ikke-Nis og Smørbrød. — jaha!" Jeg spurte hvad "Ikke-Nis" var, og hun sa, at det var en Del af en snil Guts Løn. Jeg blev bedre betalt for mit Arbeide med Vandmelonranken, for den vorte, og jeg maalte dens Bært hver Dag med en Snor og var svært interessert. En Morgen fandt jeg fem Blomster paa den. Jeg brød en af og bragte den til Tante Deel; en anden fik en sørgelig Ende, da jeg forsøgte at fange en Humlebi, som var krøbet ind i dens Kalk. I Tidens Fylde viste der sig tre smaa Meloner, og da de var saa store som en Baseball, pluffet jeg to af dem. Jeg bed i en, kastet den bort og løb til Pumpen for at faa Smagen væk. Den anden kilte jeg efter en Hund paa Veien til Skolen.

Den sidste Melon paa Ranken fik min udelte Kjærlighed. Den vorte i Størrelse og Anseelse, og jeg lærte snart, at Anseelse er omtrent det værste en Vandmelon kan erhverve sig, mens den staar paa Ranken. Jeg indbød alle, som besøgte os, at se min Vandmelon; de besaa den og sa Behageligheder om den. Da jeg var Gut behandlet Folk Barn og Vandmeloner paa samme Vis. De var begge Gjenstand for Spøg og frembragte samme Virkning paa det menneskelige Afsyn.

Tante Deel anvendte ofte Vandmelonprøven paa mit Hode og opdaget hos mig en Evne til at gjøre

Støi, som ingen Vandmelon kunde efterligne. Jeg blev meget fortrolig med denne Bevægelse, for da min Vandmelon nærmet sig Høidepunktet af Berømmelse og Indflydelse, gav alle Tilskuerne den et Klapp med høire Haands Langfinger og sa, at de trodde, de vilde stjæle den. Jeg vidste det var en Spøg — og til og med en tom Spøg — for de truet med at stjæle mig ogsaa, men havde aldrig gjort det.

Tilslidst var Onkel Peabody enig med mig, at nu var Tiden kommet til at høste Melonen. Jeg besluttet at plukke den næste Søndag strax efter Kirketid, saa jeg kunde gi den til min Tante og Onkel til Middagen. Saasnart vi kom hjem, løb jeg ud i Haven. Mine Fødder og vore Naboers og Benners Fødder havde bogstavelig talt labet en Vej til Melonen, og i glad Hast fik jeg fat paa min Trillebør og løb nedover Veien. Der var ingen Melon, bare nogen afbrudte Ranker; Melonen var forsvundet. Jeg løb tilbage til Huset næsten overvældet af en Følelse af Angst, for jeg havde glædet mig saa til den stolte Time, da jeg skulde overbringe Melonen som en Gave til min Tante og Onkel.

“Onkel Peabody!” skreg jeg; “min Melon er væk!”

“Væk, siger du? Nogen maa ha stjaalet den,” sa Onkel.

“Stjaalet?” Jeg gjentog Ordet uden rigtig at fatte hvad han mente.

“Men det var min Melon!” sa jeg med skjælvende Stemme.

“Ja, jeg synes det er rigtig leit; men Bart, du

har endnu ikke lært, at der er slemme Folk i Verden, som tar, hvad der ikke tilhører dem."

Jeg havde Laarer i Dinene da jeg spurgte: "De bringer den vel tilbage igjen, gjør de ikke?"

"Aldrig," svarte Onkel; "jeg er ræd for, at de har spist den op."

Ordet var ikke ude af hans Mund, før jeg begyndte at sfrige og sank jamrende om paa Grønsværet.

Jeg laa blandt Ruinerne af min enfoldige Barne-tro. Det var som om Verden og alle dens Glæder var forsvundet.

"Du maa ikke dadle Gutten for dette," hørte jeg Onkel Peabody si; "han har stelt med den Melonen i hele Sommer. Han vilde forcære den til dig."

"Vilde han virkelig? Det maa jeg si! Det havde jeg aldrig tænkt — ja-ha!" Tante Deel talte i en lav, venlig Tone og kom hen og løftet mig varsomt op.

"Kom, Bart; vær ikke saa bedrøvet for den gamle Melonen," sa hun; "den er ikke værd saa meget. Kom nu med mig, skal du saa noget pent — ja-ha — det skal du!"

Jeg graat endnu da hun tog mig hen til Kisten sin og gav mig Brystfukker, som er et udmerket Lindringsmiddel, og desuden et Belte, helt brodert med blaa og hvide Perler.

"Nu ser du, Bart, hvor lav og simpel de er, som tar det, som ikke tilhører dem — jaha! De er Slanger, alle hader dem og tramper paa dem, naar de viser sig — jaha!"

"Herrens Brede var i hendes Blik og Miner.

Hvor jeg var sjæleangst. Han, som havde tat Vandmelonen, havde ogsaa tat fra mig noget andet, som jeg aldrig vilde faa igjen, og en underfuld Ting var det — Troen paa Menneffenes Godhed. Mine Dine havde set det onde. Verden havde begaaet sin første Forbrudelse mod mig, og min Sjæl var ikke saa hvid og vakker som den havde været. Men der var alligevel Visdom deri, og naar jeg ser tilbage gjennem den lange Narrække, takker jeg Gud for den store Høst af den tabte Vandmelon. Bedre Ting havde tat dens Blads — Forstaaelse og noget mere, som jeg, ofte forgjæves, har forsøgt at komme rigtig tilbunds i.

En Ting er sikkert, den pludselige Afsløring af Barnehjertet havde løftet min Tantes Hjerte ud af den kolde Puritaneraands Kjælder, varmet det til nyt Liv og aabnet dets Dør for mig.

Om Eftermiddagen sendte hun mig over til Wills for at laane lidt Te. Jeg blev der en liden Stund for at lege med Henry Wills — en Gut omtrent et Aar ældre end jeg. Mens vi legte, opdaged jeg et Stykke Skal af min Melon paa Plænen foran Huset. Paa det Stykke Skal saa jeg et Kors, som jeg en Dag havde ridset med min Tommelfingernegl. Det var gjort for at vise, at Melonen var min — helt og holdent. Jeg følte Breden komme op i mig.

“Jeg hader dig!” sa jeg og gif nærmere indpaa ham.

“Jeg hader dig!” sa han.

Vi stod Ansigt til Ansigt og Bryst til Bryst som et Par unge Kamphaner. Han gav mig et Skub og sa jeg skulde gaa hjem. Jeg gav ham et Skub og sa

jeg vilde ikke gaa. Jeg skjød mig tæt op til ham igjen og vi stod og stirret hinanden ind i Øinene.

Bludselig spyttede han mig i Ansigtet. Jeg satte mine Negle i hans Hænde. Saa kastede vi os over hinanden og rullet om paa Jorden og slog og florte med fatteagtig Raseri. Fru Wills kom løbende ud af Huset og skilte os. Vort Blod var ifog og lækket lidt ud gennem Huden i vore Ansigter.

"Han for paa mig!" forklarte Henry.

Jeg kunde ikke snakke.

"Gaa strax hjem — paa Diebliffet — du fæle Unge!" sa Fru Wills sint. "Her er din Te; prøv aldrig paa at komme her mere!"

Jeg tog Teen og gik graatende nedover Veien. — Svilkens tung Dag dette havde været for mig! Jeg var bange for at vise mig for min Tante og Onkel. Da jeg kom gennem Lunden nede ved vort Port, mødte jeg Onkel Peabody. Med sit skarpe Syn havde han ligesom Faren til den forlorne Søn set mig "langt borte" og raabte til mig:

"Na, er du der — jeg begyndte at bli ræd for dig, Gutten min!"

Han opdaget Modløsheden i min Gang og mit Udseende. Han skyndte sig hen til mig og stanset, da jeg stod hullende foran ham.

"Na, hvad er iverien?" spurte han mildt; han tog Teen ud af min Haand og satte sig paa Sug foran mig.

Jeg kunde bare falde i Armene paa ham og udtrykke min Sorg paa Barnevis. Han trykket mig tæt ind til sig og bad mig sige, hvad der var iverien.

“Gutten til Wills har stjålet min Melon,” sa jeg, og Ordene kom langsomt med saar Gulken.

“Nei, vel?” sa Onkel Peabody.

“Jo, han har! Jeg saa et Stykke af Stallet!”

“Sandelig, ved den — —” og Onkel stanjet, som han pleiet, paa Randen af Afgrunden.

“Han er en Slange!” sa jeg.

“Dg saa flos dere, og han florte dig op sliig?”

“Jeg florte ham igjen!”

“Du maa ikke si et Ord om dette til Tante Deel. Snak aldrig mer til nogen om den elendige Melonen. Løb bagom Laden, saa skal jeg komme strax og pudse dig op lidt.”

Han gif opover Veien med Teen, og jeg løb Stien rundt til Stalden. Onkel Peabody kom et Dieblif efter med en Bøtte Vand og vasket mit Ansigt, og jeg følte bedre baade i Sind og Skind.

“Hvis Tante Deel spør dig, hvor du har faat de Alorene, siger du bare, at du og Sønnen havde en liden Misforstaaelse,” sa Onkel.

Hun spurte mig ikke, kanske fordi Onkel Peabody havde forklart det paa sin egen Maade og bedt hende ikke at si noget.

Det værste var over for den Dag, men Baynes-Wills-Feiden var begyndt. Det førte til nye Kampe baade i Skolegaarden og paa Veien hjemover. Vi var saa jevnbyrdige Modstandere, at vor Krig fortsattes langt fremover og tiltog i Hestighed som Tiden gif.

En Dag gav Onkel Peabody mig et Ug og sa der var en Kylling i det.

“Alt hvad du har at gjøre er at holde det varmt,

og Kyllingen vil faa Dig en Dag, naar Sønen gaar ud af Reden, vil den se Lyset gennem Skallet og hakke Gul paa det for at komme ud," forklarte han.

Han merkete mine Forbogstaver paa Egget og la det under en Høne, og en vakker Dag kom en liden Kylling ud af Skallet. Jeg holdt den paa min flade Haand — en skjælvende, varm Haandsfuld af gul Dun. Dens Hjælpeløshed rørte mig, og jeg madet og væsket den hver Dag. Min Onkel fortalte mig, at det var en Høne, og at den vilde lægge Eg om fire Maaneder. Han tilføjet:

"Det er den eneste Ting, den kan gjøre, og hvis den faar være i Fred, vil den sikkert gjøre det. Den følger et slags Kompass, som altid fører den til Reden."

Kyllingen vorte og blev en liden, prikket Høne. Den blev min eneste Legekamerat i de lange Timer, naar Onkel Peabody maatte gaa til Byen eller arbeidet i vaad Fjord, eller med Slaamassinen, hvor jeg ikke kunde være med ham. Det var en elskværdig, fortrolig liden Høne, som havde Tillid til mig, og den beholdt jeg til dens Dødsdag, som ikke indtraf før den havde opnaat fuld Værdighed som voksen Høne.

Hun var lig mange Ting paa Farmen — af stor, men upaaagtet Skjønhed. Ingen indført Fasan var halvt saa vakker som hun. Jeg havde altid behandlet hende med Respekt, og hun lod mig komme hen og sidde ved Siden af sig i Støvet og jeg fik Klappe hendes Hode og undersøge hendes Dragt af skinnende, spraglet Atlass. Hun kunde brede sine straalende Ormer ud i Solfinnet og la mig føle paa Dunforet med mine Fingre og se, hvor stramt og tætsluttet Fjæren sad.

Jeg husker en Dag hun sad i Aeden med et rart Udtryk i Øinene som hun vilde sige: "Vær saa snil og ikke brød mig nu, jeg har det travlt." Jeg bragte tre smaa Katunger fra deres Kurv i Bedstjulet og la dem under Sønen. Katungerne følte Barmen fra hendes Legeme og begyndte at miaue og røre paa sig. Jeg glemmer aldrig den lille Sønes forbausede Blik, da hun langsomt rejste sig i Aeden og kig ned paa Katungerne under sig. Hun saa paa mig som hun vilde si, at hun virkelig ikke kunde plages længer med disse haarede Tingester — de gjorde hende nervøs. Ganke rolig greb hun en af dem med Næbbet og løftet den ud af Aeden. Hun fortsatte sin Udkastelsesforretning til de alle var fjernet og satte sig da rolig ned igjen. Jeg omtaler dette bare for at vise, at Sønen og jeg stod paa intim Fod med hinanden og forstod hinanden godt. Det er altsaa ikke at undres over, at jeg blev harm, da jeg en Dag saa Wills' Hund overfalde og dræbe hende ude paa Marken, hvor hun jaget Græshopper. Jeg hørte Sønens Skrig, løb gennem Frugthaven og saa Enden af Sørgepillet — og mere. Aede i Marken saa jeg Hunden og lidt længer borte "Willsgutten", som vi da kaldte ham, løbe hjem. Hunden løb bort, da jeg nærmed mig, og da jeg tog op det livløse Legeme af min lille Ven, syntes Bakkerne omkring mig at rejse sig og falde over mig.

Selvfølgelig havde Gutten pudset Hunden paa hende. Jeg skal ikke skrive mer om denne Prøvelsens Time, men det er saadanne smaa Ting, som skaber Historie, og det er nødvendigt at Læserne skal forstaa mig.

En Junidag den følgende Sommer, da Dufel

Peabody og jeg kom hjem fra Marken, kjørte en fin Vogn ind gennem vor Port. Onkel stanset og saa estertænkfuld ud:

“Jerusalems fire Hjørner!” raabte han, “det er Hr. og Fru Horace Dunkelberg!”

Jeg fik Hjertebanken ved Rabnet af de legendariske Dunkelbergere! Onkel mønstret mig fra Top til Taa.

“For Guds Skyld,” sa han; “gaa ned til Bækken og vask Sølen af dine Fødder.”

Jeg løb ned til Bækken, og før jeg kom tilbage til Onkel igjen, hørte jeg Lyden af Hornet, som kaldte os hjem.

“Dunkelbergerne, Dunkelbergerne! Skynd dere!” syntes jeg det sa.

Onkel havde bundet et rødt Dømmetørklæde rundt Halsen og ordnet lidt paa sit Toilet. Vi skyndte os hjem i Tausshed. Da vi kom nærmere, hørte jeg Fru Dunkelbergs Stemme og en anden Kvinderøst — ligesaa fremmed for mit Øre — i høieste Toneart og af smeltende Elfskærdighed. Det var Tante Deels Selvfabstone. Jeg havde merket en svag Antydning, naar Naboerne besøgte os, eller naar Møderne var forbi, men jeg havde aldrig før hørt den fuldkomne Englelighed af hendes Selvfabstone.

Jeg blev forbausset og begyndte at betragte Tante som en meget lobende gammel Dame. Selv Onkel Peabody undergik Forandring i Dunkelbergernes Nærværelse; han holdt Hodet høiere, smilte mere og talte med Forsigtighed.

Hr. Dunkelberg var en stor, bredskuldret Mand

med et høitidelig Udseende. Paa et eller andet Vis mindet hans Ansigt mig om en Løve jeg havde set i en Billedbog. Han havde en tyk, lang og udstaende Moustache og Sideskjæg, Zinene laa dybt inde i Hodet med sterke Zienbryn. Han stod med høire Haand i Lommen og saa ned paa mig et halvt Sekund fra sin store Sgide. Jeg hørte en liden Raslen af Penge dernede, hvor hans Haand var, og det pirret min Nysgjerrighed. Han kom et Skridt nærmere, og jeg veg tilbage. Jeg var lidt ræd for den store, svære Mand med Løveansigt, men min Frygt forsvandt pludselig, da han begyndte at tale med en tnd, kvækkende Stemme, som mindet mig om en liden kviddrende Fugl.

“Villegut,” sa han, “kom hid, skal du saa noget.”

Jeg følte affkurat jamme Skuffelse, som naar Dufel sigtet paa et Ekorn, og Geværret kliffet. Jeg gif hen til ham, og han la en Sølvdaler i min udstrakte Haand. Lante Deel begyndte at stille Middagen istand, mens Dufel og jeg sad ude paa Berandaen med vore Gjæster. Blandt dem var ogsaa en vakker liden blaapiet Pige omtrent paa min Alder, med langt gyldent Haar, som hang i Krøller.

“Sally, dette er Bart Baynes — vil du ikke hilse paa ham?” sa Fru Dunkelberg. Med et Smil kom Pigen hen til mig og bød mig Haanden; hun gjorde en rar Bøining og sa, hun var glad ved at se mig. Jeg tog hendes Haand — keitet — og svarte ikke. Jeg havde ikke set mange Smaa piger og nærret ikke nogen høi Mening om dem.

Mine opmerkemme Zine og Zren begyndte at

samle Oplysninger om Dunkelbergernes Historie. Hr. Dunkelberg købte op Smør og Ost, som han sendte til Boston. Han havde et Halsbånd og havde sprængt sin Stemme ved at synge Tenor. Jeg vidste han var meget rig, for han havde Gulduhr og Guldfjæde og saa fine og rene Klæder som Dufels gul-brune Buxer og en Sølvring paa Fingeren og saa en stor, rund Mave. Ja, den Mave var nu det mest overbevisende af alt, og jeg har siden virkelig lært, at den buede Type af menneskelig Arkitektur er meget dyrere end den kantede.

Som vi sad der hørte jeg Mændene tale om den store Silas Wright, som netop var kommet tilbage til sit Hjem i Canton. Han var aldrig før kommet indenfor min Bevidsthedsreds.

Mens jeg sad der og lyttede, følte jeg pludselig et Ryk i mit Haar, og da jeg vendte mig, stod Dunkelbergs lille Hige bag mig og smilte skøieragtig.

“Kom ud og leg med mig,” sa hun.

Jeg tog hende ud i Haven og viste hende, hvor Vandmelonen havde ligget — det syntes ikke at interessere hende.

“Lad os lege Hus nede i Gunden!” sa hun, og saa viste hun mig, hvorledes man bygger et Hus ved at lægge Rader af Sten med en Abning for Døren.

“Nu skal du være min Vegtmand,” sa hun. Jeg havde nok hørt om Vegtmand, men havde bare en uklar Følelse om, hvad det var for noget. Jeg vidste det var ingen i vort Hus.

“Hvad er det for noget?” spurgte jeg.

Hun lo og svarte:

“Det er den, som en Pige er gift med.”

“Du mener en Far?” sa jeg.

“Ja.”

“Jeg har engang havt en Far,” skrød jeg.

“Ja, nu leger vi, at vi er gift, og at du er netop kommet hjem fra en Reise. Du skal gaa ind i Skogen, og naar du kommer hjem, skal jeg møde dig i Gadedøren.”

Jeg gjorde som hun bød, men jeg var ikke glad nok ved at se hende.

“Du maa kysse mig,” sufflerter hun hvissende.

Jeg kysset hende fort og forsigtig — som en, der pluffer op et brændende Kulstykke — og hun tog mig i sine Arme og kysset mig tre Gange, mens hendes bløde Haar kastet et gyldent Slør over vore Ansigter.

“Na, jeg er saa glad ved at se dig!” sa hun og traaf sig lidt fra mig og rystet Haaret tilbage.

“Na gid, saa morsomt!” sa jeg.

“Spørg: Hvorledes har Barnene det?” hvisset hun.

“Hvorledes har Barnene det?” spurte jeg noksaa enfoldig.

“De har det godt. Jeg har netop bragt dem tilfængs.”

Vi sad paa Græsset, og hun havde en Bind, og hun lod som hun klædte paa den. Nu og da klasket hun Binden lidt og gennem de luffede Læber frembragte hun en Dyd som fra et grædende Barn.

“Nu skal du sove, og jeg skal fortælle dig et Eventyr,” sa hun.

Og hun fortalte vakkert om Alfes og fornemme

Damer og ædle Herrer, som var klædt i Guldfjortler og Sværd og Diamanter og Silke og sa vidunderlige Ord paa en vidunderlig Maade. Jeg tør sige, at det fandt saa meget større Gehør paa grund af den Himmeligheidsfuldhed, som tildels skjulte Meningen. Jeg havde mange Spørsmaal at gjøre, og hun forklarte mig, hvad Alfer og Silke og Diamanter og fornemme Damer og ædle Herrer var.

Vi jatte os tilbords; vi havde Sverdagmad — salt Flek og Mellesaus og Vblepai — idag, beriget med Pickles og Sultetøi og iset Kage. Der var noget jeg grundet paa, og saasnart vi var kommet tilbords spurte jeg:

“Tante Deel, hvad er Forskjellen paa en Gut og en Pige?”

Der var en liden Pause, og Tante Deel drog Pusten og skreg: “Gvad!” og hun blev rød og holdt Servietten for Ansigtet. Onkel Peabody lo saa høit, at Hønsene begyndte at kakle, og baade Hr. og Fru Dunkelberg holdt Servietten for Ansigtet. Tante Deel reiste sig og gif hen til Dvnen, hun skubbet til Tekanden og raabte: “Gud bevar’s! du store min!”

Teen skvalpet udover Dvnen. Onkel Peabody lo høiere, og Hr. Dunkelberg var violet i Ansigtet. Shep kom farende ind i Huset, netop som jeg for ud. Jeg forstod, at nu havde jeg gjort noget endnu værre end at vælte en Etager. Frygtelig ræd løb jeg og fandt et Tilflugtssted bag Alfehuset; der fandt Sally mig. Jeg vidste en Ting, som jeg aldrig mer vilde gjøre. Sally godsnakket for mig og fik mig ned i Dunden, hvor vi fortsatte Regnen.

Det var netop det jeg trængte til, og hvor jeg mødte mig! En mild Sørgmodighed kommer over mig, naar jeg tænker paa den Dag — saa længe siden. Da Dunkelbergs forlod os, stod jeg og saa nedover Veien, hvor de var forsvundet, og jeg saa op i Luften og i de fjerne violette Høidedrag og i de skraanende Marker Verdens Skjønhed. En surrende Aeroplan — en Kolibri — hvirvlet omkring mig og for gennem Stokrosernes Kroner. Jeg fulgte det lille Luftskib med Dinene, det stak Stabnen ind i Blomsterne, som for at vise mig hvor vakre de var, før det fløi videre. Jeg gik helt op til Brystet i Blomster og forglemte min Ensomhed for en liden Stund. Men den Aften fanget mit Øre en mismodig Tone i Græstoppens Summen og Erindringen greb mig. Bedst af alt husket jeg Kyssene og de klare, blaa Øine og det bløde, krøllede Haar, som duftet af Roser.

2 Det Kapitel.

Jeg møder den tause Kvinde og Silas Bright, Junior.

Amos Grimsshaw var i vor Gaard den Dag den gamle, lafede Kvinde kom ind og spaaede os. De kaldte hende Dmstreiber-Kate, og der jagdes, at hun var fremsynt, hvad det nu kunde være for noget. Det var en klar Høstdag og nedfaldne Blade laa tykt ved Skogkanten. Hun sa ikke et eneste Ord, men pegte paa sin Haandflade og derpaa paa Amos og mig. Jeg var ræd for den gamle Kvinde — hun saa saa bild ud og var saa forreven. Jeg har aldrig set et Menneske, hvis Udseende og Manerer antydet en større Gøne til at gjøre ondt. Og dog var der et venlig Smil paa hendes solbrændte Ansigt, da hun saa paa mig. Ung som jeg var, følte jeg paa et Vis, at hun var en død Sjæl, som tilhørte en anden Verden, men ikke havde forladt denne. Endnu kan jeg huske de gråa Haardotter over hendes blaa Øine, Tøflæfken paa venstre Side af Ornenæsen, den spidse Hage og den lille Mund. Hun bar en Kjæp i sin benede højre Haand, og jeg trodde hun søgte efter uartige Smaagutter, som fortjente Brygl.

Tante Deel nikket:

“Ja-ha, Kate, spaa du Gutterne, hvis du har noget at sige — jaha!”

Sun bragte to Ark Papir, og den gamle Kvinde satte sig ned paa Græsset og begyndte at skrive med en liden Stub af en Blyant. Jeg har nu disse skjæbnesvangre Papirark dækket med gamle Kragerær. Jeg erindrer, hvorledes hun rystet paa Hodet og sukket, mens hun sad og banket paa sin Bænde med de knoklede Fingre, da hun havde set ind i Amos' Haand. Raskest løb Spidsen af hendes Blyant op og ned paa Papiret lig en skræmt Slange. I Stilheden hørtes det som Svishen i dens hurtige Vinjer og Døkker.

Min Tante skreg: "Gud bevar's!" da hun saa Papiret. Jeg vidste ikke dengang, hvad den beshynderlige Tegning forestilte, men siden fandt jeg ud, at det var en Galge. Under stod disse Ord: "Tørst efter Penge vil brænde i ham som Ild".

Sun reiste sig og smilte, mens hun betragtede mit Ansigt. Jeg saa et venlig, mildt Glimt i hendes Øine, som beroliget mig. Hun klappede i Hænderne af Glæde, saa undersøgte hun min Haandflade og blev alvorlig og stod tankefuld og saa ud mod den nedgaaende Sol.

Endnu ser jeg hendes mørke Skikkelse, som jeg saa den hin Dag med Amos i Skyggen. Der var en mærkelig Beltaalighed i hendes Stilling og Bevægelse og i hendes Tausshed. Jeg husker, hvorledes denne Tausshed bandt vore Tunger. Hun dækket Øinene med sin venstre Haand og vendte sig fra os; langsomt hævede hun sin høire Haand med udstrakt Pegefinger, og langsomt sænkede hun den igjen. Hun hævede den igjen med to Fingre udstrakt og lod den igjen synke. Hun gjentog Bevægelsen, indtil de fire benede Fingre

stod udspilet i Luften over hende. Na, hvor jeg græsset! Der var noget som pludselig kom til Liv i min Sjæl paa den oprakte Gaands Bud. Jeg gik gjennem en ny Port af min Inderbildningskraft, formoder jeg, og hvis jeg har en egen Maade at si Ting paa, begyndte den i det Dieblif.

Kvinden vendte sig med et Smil og satte sig paa Græsset igjen og tog Papirarket, som Underlag havde hun en Bog med gult Bind, og hun skrev disse Ord:

“Jeg ser Længsel efter en Hjælper, en — to — tre — fire Gange vil han være i Livsfare. Han skal ikke være bange. Gud vil fylde hans Hjerte med Glæde. Jeg hører Skud, jeg hører mange Stemmer. Hans Navn er i dem. Han skal bli sterk. Mørkets Magter skal frygte ham, han skal bli en Lovgiver og Guds Ven, og mange Folk og mange store Mænd skal høre sig for hans Dom, og han skal — —”

Hun rystet tankefuldt paa Hodet og fuldførte ikke Sætningen, og bagefter kom den Tanke op hos mig, at et ubehagelig Syn maatte ha stanset hendes Blyant.

Tante Deel bragte Mad pakket i Papir, og den gamle Kvinde tog imod den og gik. Min Tante foldet Papirstykkerne sammen og la dem i sin Kiste, og vi tænkte ikke paa dem før — vi skal snart faa se, hvad der mindet os om Sandfigerffen.

Høsten gik fort. Jeg gik en Lørdag med Onkel Peabody til Landsbyen, og jeg haabet inderlig at faa se Dunkelbergs, men vi fik den Bessked, at de var gaat paa Landtur opover Floden. Det var virkelig en Skuffelse for mig. Laarerne vandt nedad mine Kin-

der, og jeg flynget til Onkels Gaand, mens vi gik tilbage til Byens Hovedgade. En Flok af Smaagutter lo af mig og rakte Tungen ud. Det var vist fordi Onkel syntes Synd i mig, han tog mig til Hotellet for at spise Middag og lindret min Sorg med Rager, Sultetøi og Sønsepai. Da vi kom ud fra Hotellet, saa vi Benjamin Grimshaw og hans Søn Amos sidde paa Stengjærdet ved Brønden. Hver af dem havde en halvspist Rage i den ene Haand og et Uble i den anden. Jeg mindes godt, at Grimshaw talte i en skjændende Tone, som bragte mig til at affky ham:

“Baynes, jeg er rigtig glad, fordi De har Lykken med Dem. Vare de rige har Raad til at spise i Hotellet. Vor Middag koster akkurat tre Cents, og jeg skulde ikke undres, om jeg var værd lige meget som De!”

Min Onkel svarte ikke, og vi gik til en Butik lige overfor Brønden, hvor jeg blev svært interessert i en Mand, som dunket mig paa Maven og frembragte en Lyd som et Skrig af en Kotte. Han sa til Onkel Peabody:

“Se paa den Manden, derhenne ved Brønden; han er den rigeste Mand i denne Del af Landet — han eier Halvdelen af Landsbyen. Jeg skulde ikke undres, om han er værd 50,000 Dollars i det mindste. Ved De, hvad han betalte for sin Middag?”

“Tre Cents,” sa Onkel.

“Gjæt igjen — det er en og en halv Cent. Han kom herind og spurte, hvor meget en Rage kostet, og jeg sa, de var en Cent Stykket; han hød mig tre Cents for fire Rager — sa han havde ikke flere Smaa-

penge. Han og Gutten hans spiser dem nu med etpar Ubler, de bragte med i Kommen hjemmefra."

Jeg husker, at min Onkel og Manden lo, da Denne sa: "Hans Rigdom koster i det hele tat altfor meget. Den er ikke værd det" — et Ord, som min Onkel ofte gjentog.

Saaledes fik jeg tidlig et Begreb om Pengegyrkerens besynderlige Flothed. Hvor forskjellig var min Onkel, som brød sig saa lidet om Penge!

Til Jul fik jeg en Billedbog og firti Kosiner og tre Stykker Sufferløi med røde Striber og et Mundspil. Det var den Jul vi tilbragte hos Tante Lise, og jeg forsynte mig med to Stykker Kage, da den blev budt rundt, og fældte Laarer, fordi de lo af min Graadighed. Det var den Dag, da Tante Lises Søn, Truman, fik et Sølvuhr og Kjæde og hendes Datter Mary fik en Guldring, og alle Slægtninge var indbudt til Helgen for engang for alle at bli overbevist om Onkel Roswells Velstand og fyldt med Misundelse, og saa forsonet igjen med Sultløi og Preserver og stegt Kalkun med Salvie-Fylld og Mincepai og Sønsepai

Na, for en Mængde Forberedelser vi gjorde til den Tur og hvor lang Tid i Forveien vi drøftet den! Da vi havde luffet Husdøren og skulde gaa i Slæden, gif Hunden vor, Shep, hylende rundt os, og jeg glemmer aldrig, hvorledes Onkel Peabody snakket til den:

"Gaa hjem, Shep, gaa hjem, og vær paa Verandaen," begyndte han. "Hører du, hvad jeg siger? Det er Zuledag, og vi skal gaa til gamle Tante Lise. Nei, nei, du kan ikke komme med. Nei, Jar, det kan

du ikke! Gaa hjem, siger jeg, og læg dig paa Berandaen!"

Shep logret omkring Onkel, gned Halsen paa hans Støvler og saa op til ham.

"Hvad er det, du siger?" sa Onkel, han saa ned og lyttet, som han ikke rigtig forstod, hvad Hundens mente. "Hm! Hvad er det? Et tomt Hus gjør dig saa sørgmodig paa en hellig Juledag? Hvad for noget? Du er saa glad i os og vil gjerne være med til Tante Lise og lege med Barnene?"

Det var en udmerket Krigslist af Onkel. Tante Deel blev saa rørt ved hans Fortolkning af Hundens Følelser, at hun foreslog:

"Lad os ta ham med — stakkars Hund! Na-ja!"

Og Onkel Peabody raabte:

"Op med dig i Slæden din gamle Fyr; jeg skal dække dig med et Hestedække. Kom du, vi vil ikke la nogen, vi er glad i, være alene paa Juledag, ikke paa nogen Maade — nei, Far! Jeg skulde ikke undres, om Jesus døde for Hunde og Heste saavel som for Mennesker."

Og Shep havde hoppet op i Bagen af Slæden ved den første Indbydelse og laa stille under Hestedækket, mens vi kørte fort over den nedtraadte Sne, og Bjelderne flirret. Vi havde en deilig Dag, og gamle Shep var ligesaa munter og ligesaa godt traktet som Resten af Selskabet.

Hvor koldt og trist og stille vort Hus forekom os, da vi kom hjem om Aftenen. Vi maatte gaa til en Nabo og laane Varne i en Bøtte Afke, for vi havde ikke Tønder at kvæke Ilden op med.

Jeg holdt Lygten for min Onkel, mens han gjorde det nødvendige Arbeide, og jeg faldt isøvn, mens han fortalte mig om Josef og Maria, som skulde gaa og betale Skatter.

Udpaa Vaaren hørte Onkel en Arbeidskar — en støiende, muffelstert Fyr med markerte Træk og skarpe graa Dine. Hans Navn var Dug Draper. Tante Deel hadet ham. Jeg var røed ham, men han tiltraf mig alligevel, fordi han havde en fornøielig Maade at blinke til mig, naar vi sad tilbords, og fordi han kunde synge og altid sang, naar han arbeidet — han skraalte Sangene ud paa et Vis, som moret mig svært. Og saa kunde han flette ind Ord, som havde en ny og underlig Klang for mig. Jeg var sikker paa, at han vilde bli en værdifuld Tilvært til vor Kreds, da jeg hørte Tante Deel si til Onkel Peabody:

“Du maa la den Slusk gaa — strax paa Timen, maa du gjøre det — jaha!”

“Hvorfor?”

“Fordi denne Gutten har lært at bande og sværge som en Sjørøver — jaha — det har han!”

Onkel Peabody vidste det ikke, men jeg var begyndt at fatte Mistanke, og Manden blev strax afflediget. Jeg huffer han forlod os i Brede og med mange af de nye Ord paa Læberne. En Springmarj til Abi- sten fulgte paa den Begivenhed. Onkel Peabody forklarte mig, at det var sthygt at sværge og bande, og Smaagutter, som svor, havde aldrig Lykken med sig og fik streng Straf, og jeg fik min i samme Stund — aldrig før i mit Liv havde jeg faat saa meget Pryl.

En Foraarsdag hjalp jeg Onkel Peabody med at

satte istand et Gjærde, og Frostene sang i Myren fra Gry til Kveld. For mig lød det ustandselig som: Dunkelberg, Dunkelberg, Dunkelberg. Saa sa Dnfel:

“Giv mig den Stolpen der, Gutten min. Staa ikke der som en Herremand.”

Jeg rakte ham Stolpen, og saa sa jeg:

“Dnfel Beabody, jeg vil bli en Herremand.”

“En Herremand!” raabte Dnfel og betragtet mig opmærksomt fra øverst til nederst.

“Ja, en fornem, ædel Herremand med Sværd og Gulduhr og Kjæde med Diamanter paa,” svarte jeg. Han støttet sig mod Gjærdefanten og lo.

“Svorledes falder du paa det?”

“Na, jeg ved ikke — hvordan blir du en Herremand?” spurte jeg.

“Der er to Maader,” sa han. “Den ene er at begynde før du er født med at vælge den rette Far, den anden Maade begynder efter du er født med at vælge den rette Søn. Du kan gjøre dig til, hvad du vil. Det er altsammen indvendig i en Gut, og det kommer ud lidt efter lidt — Sværd og Guld og Diamanter, eller — Låser og Smuds og Skuffel og Brækjern.”

Jeg undret mig paa, hvad jeg havde indvendig.

“Jeg tror ikke, jeg har noget Sværd indvendig,” sa jeg.

“Naar du har spist umodne Æbler, skulde jeg ikke undres, om du troede du hadde”, sa han og fortsatte sit Arbeide.

“Engang syntes jeg, jeg hørte et Ur tikke i Halsen min,” sa jeg haabefuld.

“Hør her, jeg mener ikke at disse Ting virkelig er

inde i dig, det er Maaden til at faa dem, jeg mener. — Vær en snil og flittig Gut og Iyh aldrig — saa faar du denne Magt, saa vist som du lever.”

Jeg begyndte at holde Die med mig selv for at opdage Symptomer paa Magten. Efter at jeg holdt op med at lege med Willz Gut, hørte jeg ofte Onkel Peabody si, at det var Synd at jeg ingen Legefamerat havde. Jeg var lei for, at Willzgutten havde vist sig saa slem, og jeg tviler ikke paa, at Ratten og Hunden og Hønsene — ja Onkel Peabody selv — beklaget hans Udeblivelse — især Hunden og Onkel Peabody, da — for de taalte alslags nedværdigende Behandling for min Skyld.

Paagrund af Omstændighederne maatte jeg derfor anvende megen Tid paa Onkels Opdragelse. Naturligvis foretrak han at ødsle Tiden bort med Skuffel og Rive, men han lærte snart at trille Tøndebaand og spille Bold og lege Sidsten og Løbe som Hest for mig, mens jeg sad paa hans Skulder. Det var nok lidt haardt for ham efter Dagens Arbeide i Marken, men han følte Ansvar, øvet sig flittig og blev et meget lovende Barn. Jeg anvendte megen Flid paa at uddanne hans Talent som Eventyrfortæller, og han gjorde store Fremfridt. Da jeg var uforbeholden i min Kritik, kunde han drage Fordel af sine Nederlag, hvad Smag og Metode angik, og tilsidst havde hver Historie en vild Bjørn og en hel Del Brummen i sig. Der var dog en Ting, jeg ikke kunde lære ham — til min store Sorg — det var at synge. Jeg forsøgte ofte, og han gjorde sit bedste, men jeg saa, det betalte sig ikke. Han kunde ikke saa frem den rette Lyd.

Bed Siden af alt dette forsjømte jeg ikke hans Moral. Derfom han sa et uartig Ord — og det gjør mig ondt at si, at han gjorde det undertiden — gjorde jeg ham strax opmerksom paa det og rapporterte hans Opførsel til Tante Deel, og hvis hun var altfor streng, tog jeg hans Parti nu og da, og fik en Ørefiksen for min Forsvarstale. I det hele tat var det ikke at undres paa, at Onkel Peabody var træt af Undervisningen.

En Dag, da Onkel Peabody havde hentet Posten, bragte han Amos Grimshaw med sig hjem for at besøge mig. Jeg havde ikke set ham siden den Dag, han og Faren spiste Agerne i Byen. Han var fire Aar ældre end jeg — en fregnet, rødhaaret Gut med stor Mund og tynde Læber. Han havde Sølvuhr og Kjæde, noget som i høi Grad talte til hans Fordel i mine Øine og lod mig taale hans nedladende Mine.

Han lod mig føle paa Uhret og befe det fra alle Kanter og hemmelig berørte jeg Kjæden med min Tunge for at kjende om den havde nogen Smag, og Amos fortalte, at han havde faat det af sin Bedstefar, og det holdt ham i en stadig Frygt.

“Hvorfor?”

“Jeg er saa bange for, at jeg skal glide den af — da faar jeg Suling,” svarte han.

Vi satte os i Sædet og jeg viste ham de Robberifilinger, jeg havde samlet, og han viste mig, hvor hans Far havde slaat ham over Læggene om Morgenens med en Stok af Bloddbøg.

“Faar du Prøvl?” spurte han.

“Nei,” sa jeg.

“Det er vel fordi du ingen Far har det?” sa han.

“Jeg vilde ønske, jeg ingen havde. Der er ingen saa slem som en Far. Min lar mig arbeide hver Dag, og jeg faar aldrig noget for det, og han pryler mig, naar jeg gjør noget, jeg har Øyst til. Jeg har besluttet at rømme hjemmefra.”

Efter et Dieblifs Laushed raabte han:

“Na gid, hvor her er skrækkelig ensomt her! — Hus! Dette er da den værste Plads jeg har set!”

Jeg forsøgte at finde noget til Fordel for Pladsen.

“Vi har faat en ny Kornskaller,” sa jeg lidt forknytt.

“Jeg bryr mig ikke om Kornskaller, jeg,” sa han med et foragtelig Blik.

Han tog op af Tommen en liden Bog med gult Papirbind og satte sig til at læse sagte for sig selv. Jeg følte mig svært skamfuld over Stedet og sa ingenting mens han læste. Omsider tog jeg Mod til mig og spurte:

“Hvad er det?”

“Det er en Historie,” sa han; “jeg mødte den gamle Fillekjærringen paa Veien her om Dagen, og hun gav mig en hel Bundt af dem og viste mig Billederne, og nu maa jeg læse dem. Vare ikke si det til nogen, for Far han hader Historier, og han vil pryle mig til jeg ligger, om han faar vide jeg læser dem.”

Jeg bad ham læse høit, og han læste om to Nøvere ved Navn Lordenslag og Detfod, som bodde i en Gule i Bjergene. De var tapre, frie Mænd, som svor og handte, og red paa vakre Heste i vildt Galop og

bar Baaben og brugte dem ofte med usvigelig Dugtighed og tog alt, hvad de ønsket.

Da han stanset betrodde han mig, at han vilde løbe hjemmefra og slutte sig til en Røverbande.

"Hvordan gjør du det?" spurte jeg.

"Bare gaa til du kommer til Bjergene. Naar du møder en Røverbande, gjør du Tegnet og siger, du vil være med dem."

Han læste videre, om hvorledes Røverne havde hængt en Fange, som havde forfulgt dem og grebet forstyrrende ind i deres Sdræt. Der fortaltes, hvorledes de la Nebet om Fangens Hals og kastet den anden Ende over Grenen af et Træ og saa trak de Manden op i Luften.

Han stanset pludselig og spurte:

"Har dere et langt Neb her?"

Jeg pegte paa Onkel Peabody's Høre, som hang paa en Knag.

"Da os hænge en Fange," foreslog han.

Først forstod jeg ikke, hvad han mente. Han fik Nebet og kastet dets ene Ende over en stor Bjelke. Vor gamle Hyrdehund havde snuset efter Rotter omkring Kornbingen tæt ved os. Almos greb Hunden, som ikke tænkte paa Fare og kom lydlig fremover, og bandt Nebet rundt Dvrets Hals.

"Vi vil heise ham op med det samme, det vil ingen Skade gjøre ham," lovet han.

Jeg saa paa ham i Tausshed. Mit Hjerte anklaget mig, men jeg havde ikke Mod til at optræde mod Gieren af et Sølbuhr. Da Hunden begyndte at kæmpe for Livet, kastet jeg Armene om den og skreg. Lante

Deel var hændelsesvis i Nærheden. Hun kom og saa Amos træffe Rebet og mig, som forsøgte at frelse Sunden.

“Kom ned af Bingen, strax paa Diebliffet!” sa hun.

Vi kom ned og Sunden fulgte med Rebet flæbende efter sig. Tante Deel var bleg af Brede.

“Gaa strax hjem — strax!” sa hun til Amos.

“Sr. Baines sa, han vilde skyde mig hjem med Hestene.”

“Du kan bruge Skankene dine til Hester! Sa-ha! — De er gode nok til dig!” sa Tante Deel, og Gutten gif sin Bei i Unåde.

Jeg rødmet, naar jeg tænkte paa, hvilken daarlig Mening han maatte saa om vort Hjem nu. Det var leit, at det skulde gjøres endda værre, men jeg kunde jo ikke hjælpe det.

“Hvor er Robberskillingerne dine?” sa Tante Deel.

Jeg søgte i Lommene, men kunde ikke finde dem.

“Hvor havde du dem sidst?”

“Oppe i Høbingen.”

“Kom og vis mig!”

Vi gif op i Bingen og søgte efter Skillingerne, men fandt dem ikke.

Saa husket jeg, at jeg sidst saa dem i Amos' Gaand.

“Jeg er ræd for ham — jaha! Jeg er det,” sa Tante Deel. “Jeg er ræd Omstreifer-Kate faar Ret med Hensyn til ham — jaha!”

“Hvad sa hun?” spurte jeg.

“At han vilde bli hængt — jaha! Du faar ikke Lov at lege med ham mere. Gutter som tar, hvad der ikke tilhører dem — jeg haaber han ikke gjorde det — ja, jeg haaber det — det er skræffelig — de er udsat for at hænge ved sin Hals til de er død — netop som han vilde hænge gamle Shep — jaha — det er de!”

Jeg saa igjen gamle Kates mørke Skikkelse staa i Solskinnet og hendes lasede Klær og hendes benede Haand og hørte Svislingen af den flyvende Vlyant-spids. Jeg klynget mig til Tantes Skjort et Øieblik, og da jeg fandt gamle Shep, fattede jeg mig ned ved Siden af den med Armen om dens Hals. Jeg fortalte ikke om Historiebogen, for jeg havde lovet ikke at gjøre det, og jeg følte sikkert, at Amos vilde hevne sig, om jeg sa det.

Onkel Peabody syntes at ta sig svært nær af at Amos havde været saa uskikkelig.

“Si ikke noget om det,” sa han; “kanskje mistet du Pengene, bry dig ikke om dem.”

En Eftermiddag nogen Tid efter var Onkel og jeg nede paa Marken og Tante Deel kom ned til os. Mens hun talte med Onkel, fik jeg en Tude, og Hunden og jeg løb hjem. Der var et Fad med Honning paa øverste Skilde i Spiskammeret, og helt siden jeg saa, det blev sat der, havde jeg næret hemmelige Planer.

Jeg løb ind i det tomme Hus og ved Hjælp af en Stol klattede jeg op paa nederste Skilde, derfra paa den næste og raf saa op til Tadet og trak ud en Borkage og uden nogenstomhelst Nølen stak jeg den i Munden. Pludselig forekom det mig, som jeg var slaat af Synild. Det var en Bi, som havde stukket mig. Jeg

holdt paa at falde og tog et fortvilet Greb i Ranten af Fadet, og ned kom vi paa Gulvet begge to — baade Fadet og jeg — med en vældig Støi.

Jeg opdagede, at jeg var i stor Smerte og Gjenvordighed, og jeg krablet op og løb — jeg vidste ikke hvorhen. Jeg bare syntes, at alle andre Steder vilde være bedre end her. Mine Tødder bragte mig til Læden, og jeg krablet under den og gjemte mig der. Læben blev omsider mindre smertefuld, men følte stor og rar. Den stod ud, saa jeg kunde se den. Jeg hørte min Onkel komme med Hestene. Jeg besluttet at bli, hvor jeg var, men Hunden kom og snuset og gjødde mod det Hul, jeg havde krablet ind gennem, som den vilde si: "Ser er han!" Min Stilling var uudholdelig, og jeg løb ud. Shep begyndte at gjøre Klærne mine ren med sin Tunge, Onkel stod tæt ved Hestene, han saa paa mig. Han stak Fingeren hen i Sonningen paa Saffen min og lugtet paa den.

"Hvad? Ved alt — —" jaa stoppet han og kom nærmere hen og spurte:

"Hvad er iveien?"

"Bien stak mig," svarte jeg.

Jeg hørte at Husdøren blev aabnet pludselig og Tante Deels Stemme:

"Peabody! Peabody! kom herind strax!"

Onkel Peabody løb til Huset; jeg blev udenfor med Hunden.

Gjennem den aabne Dør hørte jeg Tante Deel si: "Jeg kan ikke holde det ud længer, og jeg vil ikke — ikke en Dag mere — jeg kan ikke taale det! Den Gutten er en ordentlig Plageaand — jaha!"

De kom ud paa Berandaen. Onkel Peabody sa ingenting, men jeg kunde se, at heller ikke han kunde taale det. Min Hjerne begyndte at arbejde.

"Kom herhen, unge Mand!" sa Onkel Peabody.

Jeg vidste, det var alvorlig. Han havde aldrig faldt mig "unge Mand". Jeg kom langsomt op Trappen.

"Min Skaber!" raabte Tante Deel, "se paa den Dæben og Honningen stikker til ham overalt — jaha! Jeg siger dig — jeg kan ikke taale mere!"

"Hør her, Gut, er der noget i dette Hus, som du ikke har væltet?" spurte Onkel Peabody i en sørgmodig Tone. "Ønsker du ikke at vælte Huset ogsaa?"

Jeg holdt paa at falde sammen, da jeg svarte:

"Jeg gik ind i Spiskammeret, og Fadet fløi paa mig."

"Smagte du ikke paa Honningen?"

"Nei," jeg holdt Busten og rystet paa Hodet.

"Døgner ogsaa!" sa Tante Deel. "Jeg kan ikke taale det længer — jeg vil ikke!"

Onkel Peabody var saart prøvet, men han holdt Breden tilbage. Hans Røst skjald, da han sa:

"Gut, jeg tror du maa — —"

Onkel Peabody stanset. Han var dreven til den sidste Grøft, men han kunde ikke gaa videre. Jeg vidste imidlertid, hvad han vilde si og satte mig ned paa Trappen saa inderlig modløs. Shep fulgte mig og fortsatte sit Arbeide med at rense Saffen min med Tungen.

Jeg tænker, at Synet af mig maa ha rørt Tante Deels Hjerter.

“Peabody Barnes, du maa ikke være grusom,” sa hun i en blødere Tone, og hun tog en vaad Fille og hjalp Shep i Rensningsprocessen af Saffen.

“Du store Himmel! Han maa jo være her — jaha! Han har jo intet andet Sted at gaa til!”

“Men du kan jo ikke taale det,” sa Onkel Peabody.

“Jeg faar taale det — jaha! Jeg kan ikke — men jeg maa! Ja! Og det maa du ogsaa!”

Tante Deel la mig tiljengs, skjønt Klokken bare var fem. Som jeg laa der og saa op i Taghjelkerne, kom der en særegen Beslutning ober mig. Den var født af Længsel efter Kamerater af min egen Slags og af min Bitterhed. Jeg vilde gaa til Dunkelbergs og bo. Jeg vilde gaa samme Wei, de havde gaat, og finde dem. Jeg vidste det var en 10 Mils Wei, men naturligvis vidste alle, hvor Dunkelbergs bodde og vilde vise mig Weien. Jeg vilde løbe, saa jeg kom der før det blev mørkt og fi dem, at jeg vilde bo hos dem, og hver Dag vilde jeg lege med Sally Dunkelberg. Onkel Peabody var ikke halvt saa morsom at lege med som hun var.

Jeg hørte Onkel Peabody kjøre bort. Jeg fulgte ham med Dinene gennem det aabne Vindu. Jeg kunde høre Tante Deel vaske op i Rjøkkenet. Jeg sneg mig stille ud af Sengen og tog paa mig mine Søndagsklær. Saa gif jeg til Vinduet. Solen gif netop ned ober Trætoppene. Jeg maatte skynde mig, hvis jeg skulde komme til Dunkelbergs før det blev mørkt. Jeg krøb ud paa Taget af Bedskjulet og kom ned en Stige, som stod lænet mod det. Saa lyttet jeg. Gaardspladsen var halvmørk og der var meget stille.

Hunden maa ha gaat med Dunkel Peabody. Jeg løb gjennem Haven ud paa Veien og nedover den, saa fort mine bare Ben vilde føre mig. I den Retning var det næsten en Mil til det nærmeste Hus.

Jeg huffer, jeg var forpustet, og Øhjet var begyndt at svinde, da jeg naadde derhen. Jeg løb videre. Jeg syntes jeg hadde gaaet saa langt, at jeg næsten maatte være ved mit Bestemmelsessted, da jeg hørte et Rjoretøi komme bag mig.

“Hallo!” sa en Stemme.

Jeg vendte mig og saa op paa Dug Draper i Søndagspuds.

“Er det meget længer til der, hvor Dunkelbergs bor?” spurte jeg.

“Dunkelbergs? Hvem er det?”

Jeg syntes det var meget besynderlig, at han ikke kjendte Dunkelbergs.

“Der, hvor Sally Dunkelberg bor,” sa jeg.

Det var opløsende. Han lo og bandte og sa:

“Kom op her, Gut, saa skal jeg kjøre dig did!”

Jeg kom op i Bognen og han piffet paa Hestene, som galoperte affted i Halvmørket.

“Jeg antar, du forsøger at rømme væk fra det gamle Trolde — Tanten din? Jeg undres ikke over det. Jeg vilde heller bo sammen med en Bjørnebinne!”

Jeg har udeladt og skal udelade alle de Eder og Forbandelser, hvormed han smykket sin Tale.

“Jeg gaar ogsaa ud af denne Part af Landet, her er for hellig for mig!”

En Stund efter mødte vi Omstreifer-Kate. Jeg

kunde netop skjælnes hendes lasede Skikkelse ved Besjeden og faldte paa hende. Han slog til Hesten og gav mig et haardt Puf og bad mig tie bomstille. Det var mørkt nu, og jeg frøs og begyndte at ønske mig hjem i Sengen igjen.

"Kommer vi ikke snart til Dunkelbergs?"

"Nei — ikke endnu," svarte han.

Jeg brast i Graad, og han gav mig et Klask i Ansigtet med Haanden.

"Ikke tud nu, hører du!"

Det gjorde frygtelig ondt, og jeg var ræd og dækket mit Ansigt og kvalte min Graad og var bare en liden skjælvende Bundt af Glendighed.

Han rystet mig brutalt og skjøb mig ned paa Vognens Bund og sa:

"Nu ligger du der og holder Fred, hører du!"

"Ja!" jamret jeg.

Jeg laa skjælvende af Frygt, kjæmpende med min Sorg for at holde den saa stille jeg kunde, indtil jeg faldt isøvn, udmattet af Spændingen.

Svilkens Barmhertighedens Engel dog Søvn:en er. Tæppet falder ned, og han leder os bort, befriet! fri! ind i et Tryllesland, hvor vi finder det, vi har mistet — kanske endog Ungdom og Styrke og gamle Venner.

Svad der hændte mig den Nat, mens jeg drømte, at jeg legte med en sød liden Pige, har jeg ofte undret mig over. Dug Draper naadde Vjens Canton engang i Løbet af Natten og blev kvit mig. Han havde sandsynligvis kastet mig af ved Vandposten. Venlige Svænder havde samlet mig op og lagt mig paa en liden Veranda udenfor et Sagførerkontor. Der

job jeg fredelig til Morgenens, da jeg følte en Gaand paa mit Ansigt. Jeg vaagnet pludselig og jeg huffer, jeg frøs. En Mand med et venlig Ansigt bøiet sig over mig.

"Hallo, Villegut!" sa han. "Hvor kommer du fra?"

Jeg var ræd og forvirret, men hans venlige Stemme beroliget mig.

"Dunkel Peabody!" raabte jeg, da jeg reiste mig op og saa mig omkring, og saa begyndte jeg at graate. Han løftet mig op i sine Arme og holdt mig tæt ind til sig og forsøgte at trøste mig. Jeg huffer, jeg saa den tause Kvinde gaa forbi, mens han holdt mig paa Armen.

"Sig mig, hvad du heder," sa han.

"Barton Baynes!" sa jeg saa snart jeg kunde faa et Ord frem.

"Hvor er din Far?"

"I Gimlen", sa jeg; det var det Sted han hadde flyttet til, saavidt jeg forstod det.

"Hvor bor du?"

"I Dickitshsplit."

"Hvordan er du kommet her?"

"Dug Draper bragte mig hid; ved du hvor Sally Dunkelberg bor?"

"Er hun Datter til Horace Dunkelberg?"

"Gr. og Fru Horace Dunkelberg," forbedret jeg.

"Na, ja; hende kjender jeg. Sally er en Veninde af mig. Vi skal faa os lidt Frokost, og saa skal vi gaa og finde hende."

Han bar mig ind i sit Kontor og fatte mig paa

Bulken. Den kolde Natteluft havde gjennemisnet mig og jeg hutret af Kulde.

"Sid der, til jeg har faat gjort Ild paa, jeg skal faa dig varm i et Dieblit!"

Han tullet mig ind i sin Frakke og gif ind i Bagværelset, hvor han gjorde Ild op i en liden Ovn og bragte mig saa ind og satte mig ved Siden af den. Han laabet Grød i en Pande, mens jeg sad og holdt mine smaa Hænder over Ovnen for at varme dem, og en vederkvægende Følelse kom over mig. En Gut kom og bragte et lidet Spand Mælk og et Brød. Jeg huffer hvor nysgjerrig Gutten betragtet mig, mens han sa til min nye Ven:

"Kaptein Moody spør, om De vil komme op til Middag idag?"

Der var en Tone af Værdighed i Svaret, som var rent ny for mig, det er kanske derfor, jeg altid har huffet det.

"Vær saa venlig og bring Kapteinen min Tak og si ham, at idag maa jeg gaa til Dickithsplit i Bal-Inbeen."

Han øste lidt Grød op i en Skaal og satte den paa et lidet ord. Jeg havde iagttaa ham med vorende Interesse og jeg kom til Bordet omtrent samtidigt med Grøden, Kløv op paa en Stol og greb en Ske.

"Vent et Dieblit, Bart," sa min Ven. "Bed alle Guder, vi har jo glemt at vaske os. Dit Ansigt ser ud som en tør Flodfeng. Kom her skal du se!"

Han førte mig ud af Bagdøren og der stod en Vassejervant, en Bøtte, en Vassevandsholle af Blik og en Skaal med Grønsæbe. Han dhyppet Bøtten i Regn-

vandstræct og fyldte Vassevandsbollen, og jeg vasket mig og ventet ikke til min Bert var færdig, men tørret mig i en Fart med Haandklædet, satte Kurjen for Bordet og begyndte at spise. Lidt efter kom han ind og satte sig ned til sin Grød og Smørbrød.

"Bart, grav ikke saa fort," sa han, "du er nede paa Bunden nu; du skal aldrig skynde dig med at se Bunden af Bollen."

Jeg har aldrig glemt det Udtryk af Fornøielse, som viste sig i hans store, smilende, graa Øine. Hans Ansigt var rundt, rødmsjjet og glatbarbert, det indbød til Fortrolighed og jeg hviffet undselig:

"Kan jeg saa lidt mere?"

"Alt du vil ha," svarte han og la etpar Skfuld Grød i min Skaal. Da vi havde spist satte han Frostkoppene tilside, og jeg spurte:

"Kan jeg nu gaa til Sally Dunkelberg?"

"Svad i al Verden vil du Sally Dunkelberg?" spurte han.

"Na, bare lege med hende," sa jeg og viste ham, hvorledes jeg kunde sidde paa mine Hænder og reise mig helt op fra Stolesædet.

"Har du ingen at lege med hjemme, du da?"

"Bare Dunkel Peabody."

"Liker du ikke at lege med ham?"

"Na jo, det gjør jeg not, men han kan ikke taale mig længer. Han er saa træt af mig. Og det er Tante Deel ogsaa. Jeg har væltet hver eneste Ting i Huset. Skaar væltet jeg Honningen, spildte den nder alle Steder og ødela Klærne mine. Jeg er en ordentlig Blageaand. Nu vil jeg gaa og lege med

Sally Dunkelberg. Hun kan saa mange Slags Lege og Gaader og ved alt om fornemme Damer og Herrer, og hun har blanke Sko og Haaret hendes lugter som Roser, og jeg vil lege med en en liden Stund. Vare en liden, bitte Stund."

Jeg havde lettet mit Hjerte. Ovenstaaende er ikke hentet fra min Sukommelse, men fra hans, som altid var høist paalidelig. Jeg husker nok mine Tanker og Følelser paa denne længst forsvundne Dag, men Ordene husker jeg ikke.

"Fremad-Marji!" kommanderte han, og vi la iveri til Dunkelbergs. Vhen interesserte mig umaa- delig. Jeg havde bare set den to Gange før. Der var mange Folk i Gaderne. Der var en Ting, jeg især la Merke til. Hver Mand, vi mødte, løftet paa Hatten og hilste paa min Ven.

"God Morgen, Sise!" eller "Hvordan staar det til, Kontrollør?"

Dunkelbergs bodde i et firkantet Træhus — stort for at være i en Landsby — der var en stor Plæn foran Huset med mange Trær. Da vi nærmet os Porten, saa jeg Sally Dunkelberg lege med andre Barn mellem Trærne. Jeg blev pludselig ræd og begyndte at holde mig tilbage. Jeg saa paa mine bare Ben og mine Klær — begge var skidne. Sally og hendes Vegekamerater stanset midt i Regen og stod i en Gruppe og saa paa os. Jeg hørte Sally hviffe:

"Det er den Bannesgutten; nei se, hvor skidden han er!"

Jeg stanset og slap min Vedfagers Haand.

“Kom du, Bart!” sa han.

Jeg rystet paa Hodet og stod og saa paa den lille fiendtlige Flok foran mig.

“Gaa hen og leg med dem, mens jeg gaar ind i Huset,” foreslog han.

Jeg rystet bare paa Hodet.

“Ja ja, saa kan du vente her et Dieblif,” sa min nyfundne Ven.

Han forlod mig og jeg satte mig ned paa Græsset, taus og tankesfuld.

Han gif hen til Barnene og kysset Sally, hvifket noget til hende og gif saa ind i Huset. Barnene kom hen til mig.

“God Dag, Bart!” sa Sally.

“God Dag!” sa jeg.

“Vil du ikke lege med os?”

Jeg rystet paa Hodet.

Nogen af dem begyndte at hviffe sammen og le. Jeg husker endnu, hvor nydelig Smaapigerne saa ud med flagrende Haar, med Silkesløifer og fine Djoler. Og saa glad de saa ud! Jeg undret mig over, hvorfor alt dette skræmte og saarte mig saa.

Min Ven kom strax tilbage med Fru Dunkelberg. Hun kysset mig og bad mig fortælle, hvoraf det kom at jeg var her.

“Jeg bare tænkte, at jeg vilde gaa hid,” sa jeg, mens jeg stod og dreiet paa en Anap i min Sakke — mere vilde jeg ikke sige.

“Sr. Wright, vil De bringe ham hjem?” spurte Fru Dunkelberg.

“Ja, jeg skal ta afsted med ham om en Time eller

saar,“ sa min Ven. “Denne Gutten interesserer mig, og jeg vil tale med hans Tante og Onkel.”

“Lad han bli her hos os, til De er færdig at gaa.”

“Jeg vil ikke være her!” sa jeg og greb min Vens Haand.

“Ja, saar kan du gaa med paa Kontoret, Sally, og være der med Bart til de gaar,” sa Fru Dunkelberg.

“Det vil du like, ikke sandt?” sa Manden.

“Jeg ved ikke,” sa jeg.

“Det betyr ja,” sa Manden.

Sally og en anden liden Pige fulgte os. Vi kom forbi en Butik, og der stanset jeg og betragtet de mange vakre Ting i det store Vindu.

“Er der noget der, du gjerne vil ha, Bart?” spurte Manden.

“Na, gid jeg havde et Par af de blanke Skoene med Knapper i!” sa jeg i en lav, fortrolig Tone, jeg var ræd for at udtrykke et saar extravagant Ønske høit.

“Kom, skal vi gaa ind,” sa han, og jeg husker at jeg kunde høre, hvor mit Hjerte banket, da vi kom ind i Butiken.

Han kjøbte mig et Par Sko, og jeg vilde naturligvis ha dem paa strax og saar blev det nødvendig at kjøbe et Par Strømper ogsaa. Da Skoene var knappet paa Fødderne mine, saar jeg hverken Sally Dunkelberg eller andre af Byens Folk — jeg saar bare mine egne Ven — Mestedelen af Tiden.

Manden hød os ind i Kontoret og bad os fædde ned, mens han skrev et Brev.

Jeg husker, at mens han skrev stod jeg ved Siden af ham og undersøgte de blanke Knappene paa Graf-

fen hans og bed i dem for at kjende hvor haarde de var, mens Sally franset i hans graa Haar og "ordnet" hans Galstørflæde. Han fraset ivei med sin Tjærpen, aldeles uvidende om vor Nærværelse. En Stund efter kom Bognen og hentet os. Jeg svarte fort paa Sallys Farvel, og saa kjørte jeg afsted med Manden.

Jeg hukker, at mens vi kjørte over den ujevne Veimellem Agre af modent Korn, fortalte jeg ham om min Vendmelon, min Hund og min lille Indlingshøne.

Jeg skal ikke forsøge at beskrive Hjemkomsten. Vi fandt Tante Deel paa Veien fem Mil fra Hjemmet. Hun havde gaat fra Hus til Hus næsten hele Natten og spurt efter mig. Jeg har aldrig glemt hendes Glæde ved at se mig og hendes sømne Velkomsthilsen. Hun kom op i Bognen, kjørte hjem med os og holdt mig paa Fanget. Onkel Peabody og en af vore Naboer havde været i Skogen hele Natten med Thrifakler. Jeg kan endnu huske hvorledes Onkel — skjönt han var i stærk Bevægelse over min Hjemkomst — tog af sig Hatten for min nye Ven og sa:

"Gr. Wright, jeg har aldrig før nu ønsket, at jeg bodde i et Palads!"

Han skjænktes mig ikke videre Opmerksomhed, før jeg stak begge Fødderne ud og streg:

"Se paa de der, Onkel Peabody!"

Saa kom han og løftet mig ud af Bognen, og jeg saa Taarer i hans Øine, da han kysset mig.

Manden fortalte, hvorledes han fandt mig paa

sin Veranda, og jeg fortalte om min Rjoretur med
Dug Draper. Saa sa Onkel Peabody:

“Jeg vil sætte Deres Hest i Stalden og gi den
Habre, Kontrollør.”

“Og jeg vil lave den bedste Middag, som jeg no-
genfinde har lavet,” sa Tante Deel.

Jeg forstod nu, at min nye Ven maatte være
endda større end Dunkelbergs, for der var en særegen
Overflod i deres Tone og Manerer, som jeg ikke kunde
undlade at bemærke. Hans Høflighed og fine Maade
at udtrykke sig paa, mens vi sad tilbords, forstod og-
saa jeg. Under Maaltidet hørte jeg, at Dug Draper
var rømt væk med en Nabos Hest og Vogn, som
endnu ikke var fundet. Tante Deel sa, at han havde
tat mig med sig af Ondskab, og at han formodentlig
aldrig vilde komme tilbage — og dette viste sig at
være sandt.

Da den store Mand var gaat, tog Onkel Peabody
mig paa Fanget og sa mildt med et alvorlig Blik:

“Du trodde ikke, jeg mente det — gjorde du vel?
— at du skulde gaa bort fra os?”

“Jeg ved ikke,” svarte jeg.

“For jeg mente det ikke. Jeg bare vilde at du
skulde forstaa, at det ikke gif an at vælte alting.”

Jeg sad og fortalte dem mine Eventyr og svarte
paa deres Spørksmaal, til Melketiden kom, smigret
ved deres hjærlige Interesse. Jeg nød alt til Fuld-
kommenhed.

Da jeg reiste mig for at gaa ud med Onkel, for-
langte Tante Deel mine Sko.

“Tag dem af paa Diebliffet — de er ikke til Gver-

dagsbrug — aa nei, Far! De skal du ha paa i Kirken og naar her er fremmede — jaha!”

Ganste modbillig tog jeg Skoene af og gav dem til Tante, og bagefter blev de bevogtet ligesaa omforgsfuldt som de gul-brune Buxer.

Om Aftenen, da jeg gik ovenpaa for at gaa iseng, hørte jeg Tante Deel si til Onkel:

Huser du, hvad gamle Kate skrev om ham? Dette er den første Fare, og han har mødt den første store Mand, og jeg kan se, at Sile Bright synes godt om ham.”

Og jeg gik iseng og drømte om den underlige, gamle, fillede tausje Kvinde.

3dje Kapitel.

Vi gaar til Møde og ser Hr. Wright igjen.

Jeg fik Kuldeghsninger om Natten, og i Ugevis bagefter var jeg meget syg af Lungebetændelse, og Dr. Clark kom fra Canton hver anden Dag paa Sygebesøg for en Tid. En Aften kom Hr. Wright med ham og vaaget over mig hele Natten. Han gav mig Medicin hver Time, og jeg husker hvor kjærlig han talte og løftet mit Hode, naar han bragte mig Skeeen med Medicinen. Det bedrøbet mig at høre ham si, naar han løftet mig, at jeg ikke var tyngre end en Moskitothane.

Jeg laa der og iagttog ham, mens han la et Stykke Ved paa Ilden og gik paa Tærne hen til Vænestolen ved Bordet, hvor der brændte tre Lys. Saa satte han Brillerne tilrette, tog sin Bog og begyndte at læse og jeg saa ham smile eller rynke Panden eller le, og jeg undret paa, hvad der var mellem Bogens sorte Bind, som kunde bevæge ham saaledes.

Om Morgenen sa han, at han vilde komme igjen næste Tirsdag, om vi trængte ham, og strax efter Frokost i den tidlige Morgendæmring begav han sig tilfods paa Wei til Canton.

"Peabody Baynes," sa Tante Deel, mens hun stod ved Vinduet og saa efter Hr. Wright; "dette er en

af de største, bedste Mænd, som jeg nogenstinde har set eller hørt om. Han er umaadelig dygtig, og en Dag af hans Tid er værd mer end en Maaned af vor, men han kommer langveis fra for at vaage over et sygt Barn og gaar tilfods tilbage igjen — det overgaar alt — ikke sandt? — Saha!”

“Maar nogen trænger Hjælp, er Sila Wright altid paa rede Haand,” ja Onkel Peabody.

Jeg blev snart istand til at sidde oppe, og han kom ikke mere for at vaage over mig.

Da jeg var frikt igjen, ja Tante Deel en Dag:

“Peabody Baines, jeg har ikke hørt en Præken, siden Presten Bangbon døde. Lad os gaa til Kirke i Canton en Søndag. Har de ingen Prest, er Silas Wright altid villig til at læse Prækenen, hvis han er hjemme, og Abisen siger, at han skal ikke reise væk før om en Maaned. Jeg jøler ligesom Trang til at høre en god Præken — aa ja!”

“Det skal vi gjøre. Jeg skal spænde Hestene for og vi kan reise til Byen. Vi kan komme aften Kl. 8, ta lidt Mad med os og være hjemme igjen Kl. 3.”

“Kan jeg faa Lov at ha de nye Skoene og de nye Strømpene paa?” spurte jeg fornøiet.

“Aa — ja — det tænker jeg nok, hvis du er snil Gut — aa ja!” ja Tante Deel.

Jeg fortalte Tante Deel, hvad Sally havde bemærket om mit Udseende.

“Din Nakke er god nok for hvemsomhelst — aa ja!” ja hun. “Jeg skal sy dig et Par Knæbuxer, og da tænker jeg nok, du ikke behøver at skamme dig mere.”

Sun tilbragte mange Aftener med at sy om et

af sine gamle, graa Flanelskjorter, og jeg fik et Par Knæbuxer med to Lommer i, og det var jeg meget stolt af. Buxerne naadde netop til Kanten af mine nye Sko, og jeg var glad over, at de kunde sees.

Søndagen efter Buxerne var færdige var der Møde i Skolehuset, og jeg vilde svært gjerne gaa did og vise mine underfulde Buxer. Onkel Peabody sa, han var ikke sikker paa om hans Ven vilde holde ud "et helt Møde". Han var ganske halt, da han havde forbredet Benet, og det smerttet han, naar han sad længe i samme Stilling.

Jeg nød høilig den første Udstilling af mine nye Buxer, og jeg husker, at da vi satte os, bad jeg en stille Bøn, at Onkel Peabody's Ven vilde holde ud; men senere, da den lange Præken begyndte at trætte mig, bad jeg igjen, at det ikke vilde.

Jeg syntes ikke Møder var nogen heldig Underholdningsform. I Virkeligheden var Søndagen en tabt Dag for mig. Den var fuld af Barbering og Baskning og Læsning og en overvældende Stilhed. Onkel Peabody barberte sig altid efter Frokost, og saa satte han sig til at læse "St. Lawrence Republikaneren". Begge Beskæftigelser berøbet ham fuldstændig hans Brugbarhed som Onkel. Jeg ved, jeg betragtet Nagkniven og "Republikaneren" som mine værste Fiender. Det var især "Republikaneren", jeg hadet, for Onkel faldt altid isøvn over den. Han laa paa Sofaen og læste, og strax efter begyndte han at blæse og snorke, og da gik altid Tante Deel omkring paa Taa, og sa: "Sh-s-s!" Hun tilbragte den største Del af Formiddagen i sit Værelse med at vaske sig og

bytte Klær og Læse i Bibelen. Na, hvor høit Kløffen tikket den Dag! Hvor udfordrende Hanen galte! Det syntes som han gjorde sig en særegen Umage for at puste Liv i Stilheden paa Gaarden. Hvor høit og skarpt lød Sirisfernes Sang! Shep og jeg stjal os ofte ned paa Jordet bagenfor Huset og forsøgte paa at skræmme op et Ekorn, og jeg saa længselsfuld nedover mod Dalen, jeg kunde netop skimte Høstagnene der, hvor der var andre Barn. Jeg vilde gladelig gjort mig Venner med Willsgutten, men han vilde ikke ha noget at gjøre med mig, og hans Folk støttet væk en Stund efter. Onkel ja, at Hr. Grimshaw havde opsaagt deres Panteobligation.

Markerne var saa stille, at jeg undret mig paa, om Græsset vorte om Søndagen. Guds og Naturens Love syntes at være i Strid med hverandre; vor Leber kom i Uorden og nogen af os havde Hodepine om Eftermiddagen.

Det var en deilig Sommermorgen, da vi kjørte nedover Bakkerne, og fra Toppen af det sidste Høidedrag kunde vi se Røgen af en Dampbaad paa St. Lawrence-Floden og de store Bygninger i Canton paa Lavlandet langt nedenfor os. Mit Hjerte banket iterkt naar jeg tænkte paa, at jeg skulde gjense Hr. Wright og Dunkelbergs. Jeg hadde tabt lidt af min Interesje for Sally. Men jeg følte alligevel, at naar hun saa mig i mine nye Buxer, vilde hun finde ud, at jeg ikke var at spøge med.

Da vi kom til Canton gif Folk i Flok og Følge til den store presbyterianske Stenkirke. Vi kjørte Heitene hen under Bertshusets Skur, og Onkel Peabody

bragte dem Vand fra Pumpen og gav dem Havre fra vor egen Sæf under Bognsædet, før vi gik ind i Kirken.

Der holdtes, hvad de kaldte, et Diafonmøde, og Hr. Wright læste op af Skriften, og efter at ha forklart, at der ikke var nogen Prest i Landsbøen idag, læste han en Præken af Edwards, under hvilken jeg naturligvis faldt isøvn i min Tantes Arme. Da Guds-tjeneften var endt, vækket hun mig og hvistet:

“Kom nu, vi skal gaa ned og tale med Hr. Wright.”

Vi saa Hr. og Fru Horace Dunkelberg i Korgangen, og de sa, de vilde vente paa os udenfor Kirken.

Jeg husker godt, at Hr. Wright kysset mig og sa:

“Hallo! Her er Gutten min i et Par nye Buxer!”

“Put Haanden ned her,” sa jeg stolt og tog mine Hænder op af Lommerne og peget paa dem begge to.

Han fulgte ikke Indbydelsen, men lo hjertelig og klappet mig.

Da vi kom ud af Kirken stod Hr. og Fru Horace Dunkelberg der og Sally og andre Barn. Det var et tragisk Øieblik for mig, da Sally begyndte at le og gjemte sig bag sin Mor, og endda værre blev det, da nogen Gutter løb sin Vej, mens de skreg:

“Se paa de Buxerne!”

Jeg saa ned paa Buxerne og undret paa, hvad der var iveien med dem. Jeg syntes de var storartet, men de syntes ikke at vinde almindelig Bifald. Jeg trykket mig tæt ind til Tante Deel og halvveis skjulte mig i hendes Raabe. Jeg hørte Fru Dunkelberg si:

“De kommer naturligvis hjem med os til Middag?”

Et Dieblif havde jeg Gaab; jeg var sulten og i min Fantasi saa jeg fine Rager og Syltetøi. Naturligvis — Buxerne var der, men kanske Sally vilde bli vant til Synet af dem og be mig lege med sig.

“Mange Tak, men vi har saa lang Wei hjem, og vi har lidt Niste med os — aa ja!” sa Tante Deel.

Jeg ventet i Spænding paa en bestemt, indtrængende Indbydelse fra den store Fru Dunkelberg, men hun sa bare:

“Jeg er svært lei over, at De ikke kan bli.”

Mit Gaab faldt som en Mursten og forsvandt som Sæbebobler.

Dunkelbergs forlod os med venlige Ord; de bad mig om at ta Sally i Gaanden, men jeg klanret mig til Tantes Kaabe og afflog bestemt at komme frem.

Vi gik langsomt over Parken til Bertshusskuret og ingen ja et Ord. Gede Laarer randt nedover mine Kinder — tauje Laarer. Jeg vilde ikke si hvorfor. Jeg strøg dem hemmelig væk med Gaanden. Duften af Beesteg kom fra Bertshusets aabne Dør. Det var mer end jeg kunde taale. Jeg havde ikke smagt jerisk Kjød siden Onkel Peabody skjød en Hjort ved Midssommertid. Han saa paa mig med et forstaaende Blik, men gjorde ingen Bemærkning.

En Stund efter foreslog han:

“Vi kan kanske spise Middag her?”

Tante Deel var lidt tvilraadig — hun kjendte Duften fra Kjødgryderne — hun stanset ved Udkanten af Staldpladsen. —

“Jeg tror det er bedre vi gaar ret hjem og sparer Pengene, Peabody — aa ja!” sa hun. “Vi fortalte jo Hr. og Fru Dunkelberg, at vi skulde gaa hjem, de vilde jo ta os for Løgnere.”

“Vi burde ha gaat med dem,” sa Dunkel Peabody.

“Jeg skal si dig en Ting, Peabody Baynes, de var slet ikke saa ivrige for at faa os med,” svarte Tante Deel med et Suk.

Vi tog Landeveien hjemover, og til min Forbaujelse gjorde Tante Deel et mildt Angreb paa Dunkelbergerne.

“Disse Byfolk liker nok at bli oppartet, og de vil saa gjerne, at vi skal besøge dem, hvis vi kan — aa ja! Men naar vi kommer til Byen, er de ikke paa langt nær saa glad ved at se os — nei, det er de ikke!”

Dunkel Peabody svarte ikke, men saa tankefuld ud, mens han gav Skvætbordet smaa Slag med Piskeskaffet, og vi kjørte videre i dyb Tausshed, bare afbrudt af Vognstangens Knirken og Lyden af Høstehovene i Sanden.

Midt paa den store Cedermyr tæt ved en liden Elv tog Tante Deel Ristekurven frem. Jeg sad paa Bunden i Vognen mellem deres Ben og støttet mig til Skvætbordet. Og saaledes nød vi vort Maaltid, bestaaende af Rager og Smørrebrød med Sukker af Bønnetræsaft og Ost. Veien gif gjennom en Alle af eviggrønne Trær, som gav os god Skygge. Da vi kom ud i den brændende Solsteg ved Gales Farm, flaget baade Tante og Dunkel over Hodepine; men Smultringer og Ost og Sukker er en udmerket Kur

for god Helbred, især hvis de er blandet med Søndagens Lediggang. Jeg havde ogsaa Hodepine og faldt snart isøvn.

Solen stod lavt, da jeg vaagnet ved vor Indførsel.

“Jeg haaber det vil vare en Stund, før du føler Trang til en anden Præken,” sa Dunkel Peabody, da Tante Deel kom ud af Vognen. “Jeg har ikke følt mig saa daarlig paa mange Aar.”

Jeg var saa syg, at Tante Deel la mig tilfjængs og sa, at hun vilde gi Grisene og Hønsene Mad, og syg som han var maatte Dunkel Peabody melke Kjørene. Hvor ubarmhjertige de Kjørene var!

Jeg opdagede snart, at Dunkelbergs var faldt i Unaade i vort Hjem, og at Silas Wright, Junior, havde indtat deres Plads i Tante Deels Konversation

4de Kapitel.

Vor lille, underlige Ledfager.

I den veiløse Skog hadde vi en liden Ledfager, som altid vidste Veien. Det var det samme hvor fremmed og hvor fjernt Stedet var, dens lille Finger pegte altid i den samme Retning. I Fakkelfin ved Midnat, i det forteste Mørke har jeg set den svinge og staa stille og pege mod sit kjære Maal. Den syntes at tænke paa et fjernt Land, som den ønsket at anbefale til os.

Den syntes sige: "Se, jeg ved ikke, hvor eders Wei gaar, men dette er min Wei, og alle de smaa Korsveier fører bort fra den."

Hvilken underfuld Visdom den hadde! Jeg huffer den vakte en Følelse af Urefrygt hos mig, det var som den var en Mand — ikke et Redskab.

Læseren vil ha forstaaet, at min Onkel talte om Kompasset, som om det retledet Planter og Dyr til at naa deres Maal. I mit Hjemsted hadde det altid været saa kjendt som Solstiven — og ligesaa nødvendig. Farmene langs Veien var bare kubbete Jordhøbninger i Bildnisset med uregelmæssig Omrids af tyk Skog — Bøg og Birk og Løn og Balsam, Gran og Furu og Lærketræ, som stadig hvissket om det Land, som ikke var erobret, som laa i bølgende Rækker langt, langt borte i Synskredsen.

Vi var omgitt af Skogens hemmelighedsfalde Dysterhed. Derfom en forlod Veien eller Fodsporet bare for en ganske liden Strækning, behøvet han Kompas til at finde tilbage igjen. Den lille Messingloy med Naalen, som svinger og synes at skjælve af Ophidselse, mens den føler sin Wei frem til Nordsiden af Cirkelen og uden at ta fejl tilsidst stanser og peger mod sin Indlingsstjerne, fyldte mig med Forundring.

“Hvorfor peger den mod Nordstjernen?” pleiet jeg at spørge.

“Det er en Hemmelighed,” sa Onkel Peabody. “Det skulde ikke undre mig, om Himmelens Port er deroppe. Kanskje det er Lyset i Guds Vindu? Hvem ved? Jeg har den Tro, at det er i den Retning, vi alle skal gaa ind.”

“Du snakker som en Universalist,” sa Tante Deel, “det begynder at bli tykt som Fluer af dem heromkring.”

“Jo, jeg tror nu — —” og saa stanset han ved Begyndelsen af, hvad der kunde bli en farlig Mening.

Jeg rystet Boksen, og Naalen svaiet og skjælvte frem og tilbake og stillet sig saa med Spidsen mod Nord igjen. Na, for et Mysterium! Mine Dine blev store ved Tanken paa det.

“Tar Folk Kompas med naar de dør?” spurte jeg.

“Nei, de behøver dem ikke,” sa Onkel. “Enhver har et Slags Kompas i sit eget Hjerte — affurat som Vandmeloner og Søns har. Det viser Veien til at være nyttig, og det er bestandig Veien til Himlen.”

“Og hvis man er døven og unyttig, er man paa Veien til Helvede,” sa Tante Deel.

En tidlig Sommeraften kom den store Silas Wright hjem til os fra en nærliggende By, hvor han havde indøbet et Militatskompagni.

Jeg husker, at da han kom ind vor Dør sa han:

"Bahnes, lad os gaa paa Fiskeetur. Langs hele Veien har jeg hørt Elvenes og Bækkenes Ralden. Jeg stanset ved Dingleybroen og saa ned paa Vandet. Orreten hopper sliig, at den maa være solbrændt og fregnet og saar. Jeg kan ikke taale svært meget af denslags, det bringer mit Blod ifog. Jeg har længe vidst, at De var en førsteangs Fisser, saa tog jeg en Snarvei tvert over Jordene, og her er jeg!"

Hans malende Ord tog et dybt Tag i min Fantasi og jeg har ofte huffet dem siden.

"Nu, ved den almægtige! Jeg — —" og Onkel holdt sin Fantasi i Løkke paa selve Afgrundens Rand. Han var ifærd med at si noget overdaadig. Efter en Pause tilføiet han:

"Vi vil dra affted saa tidlig som mulig og gaa op og saa Bill Seaver med. Han kamperer oppe ved Elven, og han kan fuge næsten lige godt som min Søster."

"Er De færdig med Vaaronnen?"

"Alting er gjort, og nu tænkte jeg — —" Onkel Peabody rystet lidt paa Hodet. Han sa ikke, hvad han havde tænkt paa, men det var ogsaa unødvendig.

"Bart, blir du med os?" sa Hr. Wright og gav mig et lidet spøgefuldt Pus med Haanden.

"Saar jeg Lov?" spurte jeg min Onkel.

"Ja, jeg skulde ikke undres — spør din Tante," sa Onkel Peabody.

Min Sjæl brændte af Ærighed. Gulvet rystet under mine Fødder og i Hasten væltet jeg en Stol i Kjøkkenet, hvorhen min Tante havde begit sig ved vor Gjæsts Ankomst. Hun lavet Aftensmad til Hr. Wright.

"Tante Deel, jeg skal paa Fiskeetur!" sa jeg.

"Fiskeetur! — Det blir nok ikke noget af — aa nei!"

Det var for meget for mig, og jeg satte i et Brøl af Sorg og Stuffelse.

Onkel Paeboddy kom hurtig ud i Kjøkkenet.

"Kontrolløren vil gjerne ha ham med," sa han.

"Vil han det?" gjentog hun og stod med Hænderne i Siden og saa op paa sin Bror.

"Han liker Bart og vil gjerne ha ham med."

"Ja ja; men du maa være meget forsigtig med ham!" sa Tante Deel. "Jeg er ræd for, at han vil være iveien for dere — jaha!"

"Nei da, det vil han ikke, vi vil saa gjerne ha ham med."

"Ja ja, jeg formoder, jeg kan saa Mary Billings at være her og hjælpe mig med Husstellet, jeg kan kanske det, ja."

Jeg kunde ikke holde Glæden tilbage længer. Jeg løb paa Taa midt ind i næste Værelse og bekjendtgjorde i stor Bevægelse, at jeg skulde være med. Jeg for ud af den aabne Dør og rullet og tumlet mig i det friske Græs. Det var min Maade at udtrykke min usigelige Glæde paa.

Na, hvor jeg var lei for Gunden den Dag! — Staffars Fyr! Han kunde ikke gaa paa Fiskeetur.

Han maatte altid være hjemme. Jeg beklaget Huset og Plænen og Rjørene og Slibestenen og Tante Deel. Skinnet af Lysene og Lugten af Skinke og Æg drev mig ind i Huset igjen. Tankefuld sad jeg og saa paa den store Mand, mens han spiste sin Aftensmad. Jeg var altid hungrig i de Dage. Hr. Wright bød mig et Æg, men jeg sa: "Nei, Tak!" med stolt Selvfornægtelse.

Paa første Bink fra Tante Deel tog jeg mit Lys og gik tilfængs.

"Jeg er ikke røed for Bjørne, jeg!" hvissket jeg til mig selv, mens jeg klædte mig af. Jeg hvissket en hel Del mer, mens min Fantasi tog Morgendagens Glæder paa Forfsud.

Saa blæste jeg Lysen ud og gik iseng. Døren ved Foden af Trappen stod aaben. Jeg kunde se Lysen og høre dem tale. Det var mer end et Mar, siden Onkel Peabody havde lovet at ta mig med i Skogen og fiske; men de fleste af vore Glæder blev ved lang Benteu fuldt med Fortællinger og Fantasibilleder.

Jeg la Planer for min Opførsel i Skogen. De gik ud paa at være nyttig og høflig og i sin Selhed bestemt til at vise, at jeg kunde være en Mand blandt Mænd. Jeg laa en lang Tid og snakket med mig selv om Enkelthederne. Jeg skulde ikke graate, selv om jeg slog mig lidt en Gang imellem. Det var bare Smaaabarn som graat. Jeg kunde høre Hr. Wright nedenunder snakke om Politik, og jeg kunde høre Frostene kvække i Myren.

Frostene og Mændene, som talte Politik, var ens for mig i de Dage; det gik ober min Forstand og dyes-

set mig almindeligvis isøvn. I min Barndom var Frostene Drømmelandets Klokker, som kaldte mig til Svile. Naar mit Øre fanget deres Sang, begyndte Tankerne at stjæle sig bort paa Laaspidsen, og i et Dieblif var mit Hjernehus tomt og forladt — og saa kom Drømmens Aifer svævende paa lette Fjed. Selv de glade Tanker om en morsom Fridag forlod mig, og jeg sovnet.

Jeg vaagnet ved at en kjølig Haand strøg mig let over Panden. Jeg aabnet Øinene og saa Onkel Peabody's udstjønne, men elskede Ansigt smilende betragte mig. Na, for et Ansigt det var! Det bød mig altid velkommen ved Morgenens Porte, og det var det sidste jeg saa om Aftenen, før jeg begyndte min ensomme Rejse til Drømmeland.

Gammel som jeg nu er, maa jeg stanse et Dieblif, for mine Brillen blir dunkle, naar jeg tænker paa det.

"Hallo, Bart!" sa han; "nu er Dagen kommen!"

Jeg sad ret op i Sengen. En deilig Duft af stegt Skinke kom op fra Rjækkenet, og Morgenens Solglød laa over Marterne.

"Staa op, gamle Ven! Bed den Almægtige, vi skal — —" sa Onkel Peabody.

Dykkelige Tanker strømmed ind paa mig. Na, for et Virvar! Jeg hoppet ud af Sengen.

"Jeg er færdig paa Diebliffet, Onkel Peabody!" sa jeg gjæspende, mens jeg drog paa mig Buxerne.

"Niv bare ikke Buxerne istrykker," sa han advarende, da jeg tabte min Taalmodighed over deres usympatiske Opsørsel.

Han hjalp mig med at faa Støvlerne paa — de

var lidt trange — og saa fløi jeg nedover Trappen med Sakkén halvt paa og Løb til Vaskesjadedet udenfor Rjoffendøren.

"Gallo, Bart! Hvis Fisken ikke bider idag, burde den skamme sig!" sa Hr. Wright, som stod i Døren, flødt i gamle Klær, som tilhørte Onkel Peabody.

Solen viste sig netop over de fjerne Trætopper, Duggen laa over Engen som et Sølvnet og Luften var kjølig. Morgenarbeidet var alt færdig, og da jeg tørret mit Ansigt og mine Hænder, viste Tante Deel sig i Døren og sa i sin elskværdige Selvfabstone:

"Frokosten er færdig!"

Tante Deel affortet aldrig sine Ord, naar der var fremmede tilstede. Hendes Opmerksomhed var altid passende fordelt mellem hendes Gjæst og hendes Sprog.

Hvor delikat den Skinken var — røget i vore egne Tønder, og Eggene stegt i Fedtet og bagte Poteter med Melkesauce og Boghvedefager med Sirup af Lønnetræets Saft — aa, hvor det smagte!. To store Paskurbe stod henne ved Vinduet, fyldt med Mad og Tæpper, og den sorte Bund af Onkel Peabody's Stegepande saaes paa Toppen af den ene, dens Skaff rakte ned i Kurvens Dyb. Geværret og Krudthornet var tat ned fra Væggen, og det førstnævnte stod lænet mod Vinduspøsten.

"Hvis vi ser en Hjort, skal vi ikke la den bide os," sa Onkel Peabody.

Tante Deel holdt paa at puffe til mig under Bordet og sendte mig skarpe Blikke for at minde mig om Bordstik; det syntes nemlig nu, at den Ting at

spise, var et nødvendig Onde, som man maatte se at bli færdig med saa snart som mulig.

Dnfel Peabody slog let paa sin Krop med Tefteen; det var det almindelige Signal hvorved han antyndet, at jeg maatte skynde mig.

J Lante Deels Dine var Mandfolk en skjodesløs, uansvarlig Flok, rigtig Ugangskroger, man maatte ha Opsyn med dem bestandig, ellers kunde man aldrig beregne, hvad der kunde hænde dem. Hun pakked nogen extra Par Socker og en Flaske med Terpentiu ned i Kurven, og gav Anvisning om, hvad vi skulde gjøre, hvis vi blev vaad paa Fødderne, fik ondt i Halsen eller fik Mavepine.

Saa kysjet Lante Deel mig flygtig paa Kindet med et Blik, som hun vilde si: "Saa, nu er det gjort" og gav mig et lidet, venstabelig Pus med Haander (jeg husker, jeg syntes det var en overdaadig Udfoldelse af Kjærlighed), og mange Advarsler, før jeg kom op i Bognen med Hr. Wright og min Dnfel.

Vi kjørte opover Bakkerne, og jeg hørte lidet af hvad Mændene talte om. Jeg var saa optat af mine egne Tanker. Vi kom til Bill Seaver's Hytte, der stod lige paa Elvebredden lidt ovenfor Regnbuefaldene. Bill stod udenfor sin Dør og hilste paa os med et høit: "Goddag!"

"Bil du gaa ud og fiske?" spurte Dnfel Peabody.

"Det kan du lite paa jeg vil. Du Verden! Jeg har ingen Moro haft, siden jeg var i Zoe Browns Begravelse, og den Dagen moret jeg mig, kan du tro! — Jeg moret mig forbandet godt! Skal vi gaa opover Elven?"

“Vi tænkte, vi skulde gaa op til din Veir deroppe og fiske en Dag eller to.”

“Lad gaa! Vi skal sætte ind Hestene. Konen min vil ta vare paa dem, til vi kommer igjen. Pokkers godt Fiskeveir, synes du ikke?”

“Dette er Hr. Silas Wright — Kontrolløren,” sa Onkel Peabody.

“Nei, er det sandt? Na, du Verden! Jeg burde nok ha kjendt ham,” sa Bell Seaver, hans Tone og Manerer forandret sig som ved et Trylleslag til Uerfrngt og Respekt.

“Jeg har set Dem i Retten en Dag for mange Aar siden. Hadde jeg vidst det var Dem, vilde jeg ikke ha bandet, som jeg gjorde.” Mændene lo, og Bill tilspøjet: “Fordømme mig, om jeg vilde ha gjort det!”

“Det skader ikke mig noget — det er Gutten her, vi maa være forsigtig med,” sa Hr. Wright og tog min Haand og spaserede opover Elvebredden med mig.

Jeg var lidt ræd for slige store, højrøstede Mænd som Bill Seaver. Hestene blev sat ind og Kanoerne blev gjort færdig. Saa begyndte vi allesammen at grave efter Medemark. Fiskestængerne blev set efter, Snøre, Kroger og Bløst blev gjort færdig og efter en Times Tid eller saa var vi paa Bei opover Elver. Hr. Wright og Onkel Peabody og jeg var i en Kano. Onkel rodde. Jeg husker at Hr. Wright forklarte Grundsætningerne i den Politik, han stod for. Jeg fulgte hans Tale med stor Opmerksomhed, fordi han indesluttet mig i Forklaringen af sit Standpunkt.

Jeg gir omtrent, hvad han sa, naturligvis kan jeg ikke huske det ordret:

“Vi skal paa Fiskeetur. Vi er fire Personer, som har staaet os sammen om et Formaal — at fange Fiske og mere os. Vi har valgt Bill til Fører, for han kjender Elven og Skogen og Fiske bedre end vi. Det er Bills Pligt at gaae os med sin Rundskab, at føre os til og fra Leirpladsen og ud af Skogen, naar vi ønsker det, og paa al rimelig Maade bidrage til at gjøre Opholdet her behagelig for os. Han er Selskabets Tjener. Hvis nu Bill, efter han havde billiget vor Plan og paataget sig Arbeidet for os, vilde forsøge paa at tvinge os til at antage en ny Plan og kræve, at vi alle skulde gaae med ham og fange Sommerfugle, saa vilde vi strax bryde op. Hvis vi alle kunde enes om at gaae paa Jagt efter Sommerfugle, saa var den Sag endt; men hvis vi holdt fast ved vor Plan, vilde Bill være en Forræder mod sit Parti og en daarlig Fyr. Saa længe som mit Partis Maal er i Hovedsagen rigtig, tror jeg at dets Bud er hellig. I vort Land burde altid de flestes Vilje være den afgjørende — ret eller feilagtig. Den har endog Lov at være Feil, for gennem Feil skal den lære Visdom, og lidt efter lidt vil den nærme sig den Vilje, som dens største Ledere har.”

Det er ganske mærkelig, at den store Statsmand kunde gjøre sig forstaaelig for en otte Aars Gut, men derved gav han et Exempel paa den Evne, som hævede ham høit over alle de Mænd, jeg har mødt — den Evne at kaste Lys over mørke Steder, saa alle kunde se den Sandhed, som var skjult der.

Smellem kom vi til brusende Vandssamlinger, som fyldte de træbevorte Klippesvælg og gik dybt ned, eller til smaa, skummende Trapper i Elven, der ledet op til høiere Flader. Mændene bar Kanoerne rundt disse Steder, og jeg fulgte efter og sanket vilde Blomster paa min Vej, saa paa de rødvingede Fugler, som fløi over og og kaldte paa hverandre med høje Raab, imellem seilet der en støiende Sky af Duer over os — høit oppe i Luften. Atmosphæren omkring Elven var fyldt med Duften af Gran og Balsam.

Vi skulde gaa rundt en Bøining af Elver, da vi hørte Bill raabe til os ovenfra. Han havde sat Kanoen fast i Stengruset ved Elvekanten nedenfor et lidet Fossesald, og en stor Ørret laa og sprællede og plasket paa Græsjet ved Siden af ham.

“Se her!” raabte han og holdt den straalende, fjæmpende Fisk i Beiret. Den rak ham fra Sagen til Beltet. “Jeg siger dere Gutter, de vil være slem som selve Fanden. Gop ud, her skal vi begynde at arbejde!”

I spændt Forventning hoppet jeg ud paa Gruset og fulgte Fisseriets Gang. Der kom et nyt Udtryk i Mændenes Ansigt. Munden stod aaben. Dinene skjulte, Hænderne skjalb, naar de satte Madding paa Krogen. Elvens Sang og Lyden af en nedfaldende Sten fyldte Luften. Jeg saa det første Vid. Hvor Stangen høiet sig, hvor Snøret hvislet, naar det for gjennem Vandet ud blandt de surrende Bobler. For en Sprut, naar den store Fisk i sin mangefarvede Dragt brød gjennem Vandet og hævedes høit op og faldt ned for mine Fødder og kastet en Sprøit af

Vand over mig, mens den kom ned. Paa den Maade fisket de i gamle Dage. De fisket med en sterk Stang af hærdet Lerketræ uden Snælde, og at fange en Fisk var som at tæmme en Unghest.

Under Fisket gled Hr. Wright af Stenen, han stod paa, og sank til Skulderen i Vandet. Jeg løb til, holdt ud min Haand og skreg høit.

Dnkel Peabody hjalp ham iland med sin Fiskestang. Taarerne strømmede nedover Kinderne paa mig, mens jeg hullket i etflags ungdommelig Hysteri.

“Gvad er iveien?” spurte Dnkel Peabody.

“Jeg var ræd — Hr. Wright — skulde drukne!” fik jeg endelig frem.

Kontrolløren rystet Vandet af sig og kom hen til mig, han bøiet sig ned og kysset mig.

“Gud velsigne dig, Gutten min!” sa han, “der er lang Tid siden nogen graat for mig. Jeg er glad i dig, Bart!”

Naar Bill siden bandte, hævet Kontrolløren Haanden, rystet misbilligende paa Hodet og kysset paa ham.

Vi fanget et Dusin Ørret, før vi reiste videre, og kom til Leirpladsen da Klokken var over et. Vi var svært sultne. Det var en liden Hytte af Bark, og snart havde vi en blussende Ild foran Hytten. Na, for en Middag, vi havde. Fleskeside og Fisk stegt i Fedtet og kogte Poteter og Pandelager og Maplesukker. I hele mit lange Liv har jeg forgjæves søgt efter en lignende Middag. Jeg hjalp til med Opvasken, og da vi var færdig, gjorde Bill en Skjærm for Ilden ved at lægge friske Bøgestokker ovenpaa

hverandre og holdt dem sammen med Stolper, som han fældte ned i Jorden. En Stund efter spurte Mr. Wright mig, om jeg havde Lust til at spasere over til Alderbækken med ham.

“Fisken er mindre der, og jeg tror, at du kan fange den,” sa han.

Indbydelsen fylgte mig med Glæde, og vi gik sammen gennem den tætte Skog. Bladene var netop kommet ud og den kraftige, glinsende grønne Farve sirøet ud over Løvet paa de smaa Bøgetræer, og Skogen duftet ny og deilig. Stien var overvoyet og store Træer var faldt over den og vi maatte finde Veien rundt dem. Kontrolløren bar mig paa Ryggen over vaade Steder og tilsidst fandt vi Bækken og han satte Madding paa Krogen for mig, mens jeg fisset saa mange Smaaørreter, at Kurven blev næsten fuld. Da vi gik tilbage mistet vi Veien og Kontrolløren stanjet og sa:

“Bart, jeg er ræd, vi gaar os vild. Lad os sidde her og raadspørge Kompasset.”

Han tog ud sit Kompass, og jeg stod ved hans Side og betragtet den skjælvende Naal.

“Ganske rigtig, min Ven,” tilføjede han, “vi gik rundt paa Bækken og vendte tilbage til Alderbækken.”

En Stund efter tilføjede han:

“Naar du er i Tvil, raadspør Kompasset, det ved altid den rette Wei.”

“Hvorfor ved det Veien?” spurte jeg.

“Det kan ikke fortælle dig hvorfor, og jeg kan ikke heller. Der er mange Ting i Verden, som ingen kan forstaa.”

Maalen viste nu mod sin Yndlingsstjerne.

“Min Onkel siger, at alle Ting og alle Mennesker har Kompasser inde i sig, som viser de, hvilken Vei de skal gaa,” sa jeg takkefuld.

“Han har Ret,” sa Kontrolløren, “jeg er glad, du fortalte mig det, for jeg har aldrig tænkt paa det. Alle Mennesker har et Kompas i sit Hjerte, som viser dem den rette Vei, jeg skal altid huske det, Kamerat.”

Han gav mig et lidet venstabelig Tryk, som vi sad der sammen. Jeg undret, hvad “Kamerat” var for noget, det Ord var ganske nyt for mig.

“Hvad er Kamerat?” sa jeg.

“En, du vil gjerne ha med dig.”

Altid naar vi fiden var sammen, kaldte den store Mand mig Kamerat.

Vi nærmet os Leirpladsen i det sidste Dagslys. Hr. Wright stanset ved en liden Bæk for at rense Fiske, og jeg løb foran ham, for jeg kunde høre Spræken af Leirbaalet og Bill Seavers Røst. Jeg tænkte i Sviftninger, hvad jeg skulde si til Onkel Peabody, og det var kjække Ord. Jeg var tæt op til Bagsiden af Leiren, da jeg stanset mine hurtige Skridt og nærmet mig paa Taa. Jeg vilde overraske og skræmme Onkel og saa omfavne ham. Men pludselig stod mit Hjerte stille, for jeg hørte ham sige Ord, som kunde passe paa en Dug Draper og en Charles Boyce — den flemmeste Gut i Skolen — geneme, stygge Ord, som Onkel Peabody selv hadde lært mig at frygte og afsty. Min Onkel Peabody! Jeg hørte engang en Mand fortælle om en frygtelig Time, i hvilken hans Formue — bundet ved mange Mars haardt Arbeide

— faldt sammen og forsvandt som en Sæbeboble. Den Skræk, han talte om, mindet mig om, hvad jeg følte den Dag. Tante Deel havde fortalt mig, at Djævelen brugte stygge Ord for at friste sine Ofre ind i en Fldsjø, hvor de smaafoget og røges og skrigger for evig, og hvert Minut føler de værre end de sad paa en gloende Stegepande. For at frelse mig fra det, tog Onkel næsten Huden af mig med Løffelen sin. Hvorledes skulde nu jeg kunne frelse ham? Jeg stod et Dieblif stille i Forvirring og Ængstelse med Haanden for Munden og en besynderlig Svaghed kom over mig. En stor, kold Bølge fra de Søer, som ikke er kartlagte, havde væltet udoover min lille Strand og dækket den med Braggods. Hvad skulde jeg gjøre? Jeg vidste, jeg kunde ikke straffe ham. Jeg kunde ikke engang udholde at tale til ham, og jeg vendte om og gik langsomt bort.

Min kjære, uforsigtige gamle Onkel var i stor Fare. Naar jeg tænker paa det nu, huffer jeg hvilken kasket Grav, han var blit i et Dieblif. Skulde jeg raadsføre mig med Hr. Wright? Nei, jeg var for stolt af min Onkel og elsket ham for høit til at kunne gjøre det. Jeg maatte bære min Byrde alene, til jeg kunde tale til Tante Deel om det. Hun vilde vide, hvad der var at gjøre. Hr. Wright kom og fandt mig siddende i dyb Sorg paa en Seng af frisk, grøn Moose ved Besjiden.

“Hvad gjør du her?” spurte han overrasket.

“Ængsting,” sa jeg.

Kontrolløren maa ha set mit sorgfulde Ansigt, for han sa:

“Hvad er ideoen?”

“Jngenting,” lsi jeg, men min Sambittighed fanget mig og jeg tilfsiet:

“Det er en Hemmelighed.”

Da jeg var hange for at Onkel vilde vancere sig, naar Mr. Wright horte paa det, sa jeg noget — jeg huffer ikke rigtig hvad, men det var om Veiret, og jeg sa det hort, for det skulde vore en Advarsel.

De la Merke til, hvor nedslaat jeg var, da jeg kom til Veirpladsen.

“Gutten min, du ser saa traet ud,” sa Onkel Peabody og gav mig den vante Omsfavnelse.

Jeg hilste ham ikke igjen paa den Maade, vi ellers mddtes, og da jeg saa Skuffelsen i hans Blik, gav jeg ham et flygtig Kys.

“Sæt dig her paa det gamle Faareffindet og ta dig en Lur,” sa han, “det er varmt herinde.”

Han spredte Skindet ud paa Balsamgrenene bag i Hytten, og jeg la mig ned og fsolte Varmen af Siden, og horte Mændene tale, men lod dem ikke merke, at jeg horte dem. Jeg vendte mig fra dem og lod som jeg sov, men med et Sind fyldt af nye Tanker og meget beskjæftiget.

Nu ved jeg, hvad jeg ikke vidste dengang, at min Sjæl brød op fra sin Veirplads og flytted over Linsen og ny Kundskab kom til mig. Jeg havde dog endnu ikke naaet til Anelsen om den Sandhed, som var Grunden til, at siden jeg kom til min Onkel, hadde han ofte stanset sin Tunge og afbrudt sin Tale. For mig syntes det, som Bill Seaver, hvem jeg hemmelig foragtet, hadde spolert ham, og at jeg hadde

gjort galt i at la ham være i flet Selskab og forsvars-
løs hele Eftermiddagen.

Jeg undret mig paa, om der var Gaab for ham, eller om han skulde steges og røges og skrige for evig. Men jeg havde Gaab. Min Tillid til Tante Deel som Lugtemester og Kettleder var meget stor. Hun vilde vide, hvad der var at gjøre.

Jeg hørte Mændene tale med lav Stemme, mens de kogte Aftensmaden og stegte Fisken og Flestet. Det var blit mørkt. Onkel Peabody kom med et tændt Lys, bøiet sig over mig og strøg mig over Ansigtet med Haanden. Jeg laa med lukkede Øine og hørte ham si til de andre:

“Han sover, og hans Kinder er vaade. Det ser ud, som han har græet sig isøvn. Han er vist blit for træt.”

Da sa Hr. Wright:

“Der hændte Gutten noget i Eftermiddag. Jeg ved ikke hvad. Jeg stanset ved Bækken for at rense Fisken, og han løb foran til Leirpladsen for at overraske Dem. En Stund efter fandt jeg ham siddende ved Veien derude. Han saa ud, som han ikke eiet en Ben i Verden. Jeg spurte han, hvad der var iveien, og han sa at det var en Hemmelighed.”

“Nu, ved den — —” og Onkel gjorde en Pause, “han maa ha listet sig op her og hørt mig fortælle, at — —” nok en Pause, og saa fortsatte han: “Jeg vilde gi tusen Daler for, at han ikke havde hørt det. Jeg kan ikke opføre mig, som jeg skal, naar jeg kommer ind i Skogen. Skal man reise med en liden Gut som han der, maa man opføre sig pent hele Tiden og

altid være paa Post. Man maa være uden Skabank helt igjennem, ellers finder de det ud, man kan ikke narre dem længe."

"Han er temmelig skarp, den Gutten," sa Bill Seaver.

"Alt ialt tror jeg, det er det interessanteste Barn, jeg har set," sa Sr. Wright.

Jeg vidste, at disse Ord indeholdt en smigrende Omtale af mig, Meningen var ikke klar for mig, men Ordene gjorde Indtryk og glædet mig og jeg husket dem ofte siden.

Smidlertid var det lidt kjedelig nu, for jeg var sulten og vilde gjerne staa op og faa noget at spise. men jeg var nødt til at ligge stille endnu en Stund, for de maatte ikke vide, at jeg havde hørt mine Øren oppe. Der blev intet mer sagt, og jeg laa og lytted til Vinden i Trætoppene og til Fjeldens Spræken, indtil Dagen pludselig var endt.

Jeg følte Onkel Peabody's forsigtige Haand, og jeg hørte ham sige mit Navn meget ømt. Jeg aabnet Øinene. Solen skinte. Det var en ny Dag.

Bill Seaver var begyndt at stille Frokost istand. Jeg følte mig bedre og løb ned til Landingspladsen og vasket mig. Onkel saa alvorlig ud og Sr. Wright ogsaa. Jeg var lykkelig, men havde en dunkel Anelse om en Forandring.

Jeg husker, hvordan Bill banket Dyrestegen, som han havde bragt med i sin Kurv. Han brugte Ørehammeren dertil og saa tilfattede han Flek og lidt Salt; det hele blev en tyk Masse, som han ristet over Kullene. Jeg husker ogsaa, hvor delikat det smagte.

Vi spiste og pakket og kom igjen i Baadene. Vi fisket nedover Elven. Da vi kom til Seaber's Hytte, spændte vi Hestene for og vendte hjemad. Vi kjørte op foran Døren og Tante Deel kom og hjalp mig ud af Boggen, kysset mig paa Kindet og sa, at hun hadde været "frygtelig ensom".

Mr. Bright byttet Klær i en Hast og med sin Del af Fisken gif han hurtig tversover Fjorden til Canton.

"Jeg maa si — aa ja! — er de ikke vakre?" sa Tante Deel, mens Onkel Peabody la Fisken i Kader paa Bassebordet udenfor Bagdøren.

"Jeg har noget, jeg maa si dig," sa jeg.

"Hvad er det?" sa hun.

"Jeg hørte ham si uartige Ord."

"Hvad sa han?"

"Jeg — jeg kan ikke sige dem, men de var stygge. Jeg er — jeg er — saa ræd — han vil bli brændt!" stammet jeg.

"Det er sandt. Jeg gjorde det," tilstod Onkel.

Tante Deel vendte sig til mig og sa:

"Bart, gaa øieblikkelig ned i Stalden og find mig en Rem — bring den til mig — strax — aa ja!

Jeg gif langsomt henimod Stalden, og jeg var saa bedrøvet, fordi jeg hadde klaget Onkel. Jeg graat brændende Laarer og satte mig et Dieblif paa Trappen til Høloftet for at samle mine Tanker. Da hørte jeg Tante Deels Stemme:

"Stynd dig, Bart!"

Jeg reiste mig og søgte ud den mindste Rem, jeg kunde finde og gif langsomt tilbage til Huset. Da jeg nærmet mig, sa jeg med skjælvende Stemme:

“Jeg — jeg tror ikke, han mente det.”

“Det er det samme, han maa straffes — aa ja! Det maa han!”

Vi gik ind i Stuet sammen; jeg snøftet, men alligevel var jeg nysgjerrig for at se, hvad der vilde hændes.

Nu ved jeg, at mens jeg var borte, var de kommet overens om, hvad de skulde gjøre. Onkel Peabody la sig paa Sofaen med Ansigtet ned, og Tante Deel brugte Remmen. Det var mer end jeg kunde taale; jeg kasted mig mellem min elskede Ben og hans Tugtemester og bad graatende om Tilgivelse for ham.

Onkel Peabody reiste sig og forlod Stuet uden at si et Ord. Aldrig hadde jeg set ham være saa alvorlig. Jeg søgte efter ham, saa snart som min Ophidselse hadde lagt sig — men forgjæves. Jeg gik bagom Kostalden og saa ned over Udmarken. Hvorfen han eller Shep var synlig. Hele den lange Eftermiddag stirret jeg efter ham.

Solen var varm og klar, men min Dag var saa mørk. Tante Deel fandt mig siddende og graate paa Trappen til Hstehuset. Hun tog sin Indianerbog ud af Kisten, bad mig være meget forsigtig med den, og lod mig saa sidde alene og se paa Billederne.

Jeg hadde set fremover mod den Tid, da jeg vilde bli betroet at sidde alene og se i Indianerbogen. I min Ophidselse ober at en rød Mand skalperte et Barn, vendte jeg Bladet saa hurtig, at jeg rev en lang Rist i det.

Min Glæde var væk. Jeg satte de revne Kanter omhyggelig sammen, la Bogen paa Bordet og løb

ud og gjemte mig bagom Laden. En Stund efter saa jeg Onkel Peabody komme med Hjørnene opover Sien. Han havde en Ør paa Skulderen. Jeg løb ham imøde med en Glæde i Hjertet, som jeg aldrig før havde kjendt. Han hilste paa mig med et kjærlig Ord, bøjet sig ned og tog mig tæt ind til sig. Han saa mig lige i Øinene og sa:

“Vil du kysse mig?”

Jeg kysset ham og saa sa han:

“Gvis jeg snakter sliig en Gang til, vil jeg la den sterkeste Mand i Ballybeen slaa til mig med sin Ør.”

Jeg følte mig ikke rigtig vel efter Aftensmaden, og mens jeg klædte mig af, hørte jeg Tante Deel udraabe:

“Na, du Verden! Se her, hvad den Gutten har gjort med min Indianerbog — aa ja! Er det ikke for galt? Na ja!”

“Lad som du ikke har set det,” sa Onkel Peabody, “han har havt nok Sorg for en Dag.”

Der fulgte en dyb Stilhed, og jeg vidste, at Tante Deel sad og tørret Taarerne væk. Jeg gik iseng og følte mig meget bedre.

Næste Dag stanset Diligencen ved vor Dør paa Veien til Ballybeen, og leverte en Kasse og et Brev fra Hr. Wright, adressert til min Onkel.

Brevet lød saaledes:

“Hr. Baynes! Jeg sender herved en Kasse Bøger og Magasiner, som jeg haaber De eller Miss Baynes vil læse høit for min lille Kamerat og derved ogsaa selv ha lidt Glæde deraf som Belønning.

Med Agtelse, S. Wright, Jr.”

Efterskrift: Naar Kassens Indhold er gennemlæst, saa vær snil at la den gjøre Tjeneste paa samme Vis hos Deres Naboer i Skoledistriktet Nr. 7.

S. W., Jr.

"Jeg tror nok, at Bart har faat en Ven i denne store Mand — sikkerlig har han det — aa ja!" sa Tante Deel. "Jeg undres paa, hvem der vil bli den næste?"

5te Kapitel.

Bed Talghjenes Skin.

Jeg husker, at jeg forsøgte at efterligne Silas Wright i Gang og Tale. Naar han sad i Tanker, pleiet han at sno en Haarlok mellem Tømmelfingeren og Pegefingeren. Jeg øvet mig paa dette Kunststykke, naar jeg var alene og ubemerket.

En Dag, da jeg spaserte op og ned, som jeg havde set Hr. Wright gjøre, og talte til min Ven Baynes, raabte Tante Deel til mig, at jeg skulde bringe Udsformerne fra Skuret. Jeg var Opsynsmand for Udsformerne og var svært interessert i Udsfæstøbning. Først trak vi hver Væg ind paa en af disse tynde Træspiler, som Onkel Peabody havde fløvet og tilskaaret, mens vi sad omkring Dvænen om Aftenen. saa blev Vægen stukket ned i Formen, som endte i en Spids med et Hul i. Meget omhyggelig blev den trukket gennem Nabningen og holdt stramt. Naar Formen var færdig, hældte vi den smeltede Talg i, og i nogen Minuter var den stivnet. Bagefter løste vi Udsjet fra Formen ved at trække i Træspilen. Udsjene var saa jevne og fine som polert Malm. Vi klippede Vægens Ende af med en Sax. Sjernhfestagene blev faldt og rensat og sat paa en liden Sjørnehylde over Vassen.

Naar Mørket faldt paa, og den lille, hvide Søile, som hævet sig fra sit Fernunderlag, fik en Krone af gule Flammer, var det vakfært i Farve og i Form og havde en symbolisk Betydning. Det var Frihedsfakkeln og Værdom i den nye Verden — et Fyrtaarn paa Randen af det store Dyb.

Naar Dagens Arbeide var over, blev Dvsene sat paa Bordkanten, og min Tantes Vænestol blev stillet saa nær dem som mulig. Jeg sad paa Onkel Peabodys Fang henne ved Dvnen, og jeg blev større i min lille Stol ved hans Side, og Tante Deel satte Brillerne tilrette og begyndte at læse.

Disse Arbeidsmennesker med trætte Legemer satte sig ned for at betragte Verden med Mandens Øine. Deres Forstand begyndte at beskæftige sig med Problemer udenfor de trange Grænser af Hus og Farm; deres Fantasi laante Digterens Vinger og hævet sig høit over deres Hverdagsdønt.

Jeg kan huske, at naar Dvsene tændtes, kom Forfatter, Statsmand, Opdagelsesreisende, Digter og Prest frem fra fjerne Steder paa Jordkloden og aabnet Sjæl og Sind for os. Talghvsene var ikke straalende, de gav en dunkel Belysning, men endnu skinner de gennem den lange Række af Aar paa min Vej. Jeg ser nu, hvad jeg ikke saa ved Talghvsene: En Folkerace, som marsjerer ud af Mørke, Ubidenhed og Fattigdom, og vort lille Selskab er med i Karavanen. Som de presser sig fremad vider de ud den trange Sti, deres mørke Religion har banet. Fra først af havde vi bare "Gudsmeden og Dyrælgen", Bogen om "Avægbehandling" og Historien om "Indianertri-

gene" — en Bog, som Tante Deel havde faat af sin Bedstemor, og som laa i et Vigelæde af hvidt Lin dybt begravet i Kisten hendes det meste af Tiden af Frygt for hvad der vilde hænde den, hvis jeg fik Fingre i den — det viste sig, at denne Frygt ikke var uden Grund, da hun i et Diebligs Udelmodighed laante mig Bogen — Bibelen — og "St. Lawrence Republican" var altid med os.

Mangen Avels, naar en Tale af Daniel Webster eller Henry Clay eller Dewett Clinton havde drebet mig helt til Randen af Bevidstløshed, skjønt jeg forsøgte at holde igjen ved at tælle Staallænerne paa Onkel Peabody's Uhrkæde — altid min Rosenkrans i Prøvelser og Sorg — fastet en Beretning om Hestekolik og Midler mod Sygdommen, eller den rigtige Behandling af Gøvsygen hos Faarene, mig hodefult over Randen.

Jeg led svært af Hestekolik og lignende Plager og af de mange Gaab og Farer for det demokratiste Parti i mine Barndomsdage. Jeg syntes dog, at Bibelen var den tristeste Bog af alle. Samson syntes jeg var den eneste Mand i hele Bogen, som var værd nogenting. En mørk Skygge laa over dens Blade, og jeg tror det kom af den skrækelige Høitidelighed, hvormed min Tante aabnet den. Det mindet mig om en mørk Regndag med forfærdelig Lyn og Torden. Det var ikke den samme Bog, som jeg siden lærte at elske. Den Bog, som er belyst af Menneskets udødelige Tro. Bogkassen forandret hele vort Levesæt.

Jeg husker klart den Aften, da vi tog Bøgerne op og sølte forsigtigt paa Bindene og læste Titlerne.

Der var Cruikshanks "Romisk Almanak" og Goods "Romisk Rundskue", Historier af Washington Irving og James A. Paulding og Nathaniel Hawthorne og Miss Mitford og Miss Austin, og Digte af John Milton og Felicia Hemans. Af Kassens Skatte har jeg endnu: "Washingtons Liv", "Dr. Duckworths Liv og Verker", "Det stjåalne Barn" af John Galt, Esq., "Rosine Laval," Præfener og Afhandlinger af William Ellery Channing. Vi fandt ogsaa Magasiner og Tidsskrifter i Kassen.

"Na ja! Det maa jeg si! Hvad tror du om dette, Peabody Baynes?" udraabte Tante Deel, mens hun sad og vendte Bladene i en Roman.

"Du ved, Tante Minerva pleiet at si, at en Roman var en hurtig Gæst paa Edelæggelsens Bei — aa ja!"

"Na, hun var ikke — —" begyndte Onkel Peabody, og saa stoppet han pludselig. Hvad han mente at si om hende, fik vi aldrig vide bestemt, men efter en Stunds Forløb tilspøiet han:

"Jeg tænker, at hvis Silas Wright anbefaler dem, saa vil de ikke skade os."

"Na nei! Jeg er heller ikke bange — vi vil vade ind i dem, ganske ubekymret. Na ja, vi vil se, hvad de handler om!"

Tante Deel begyndte med "Det stjåalne Barn". Hun læste langsomt og gjorde ofte en Pause for at kommentere eller forklare eller for at faa en Godtatter eller for at føre Snippen af Lommelærklædet til Dientrogen, naar vi alle var dybt rørt over vore Heltes og Helhindes Ulykker — de var svære og mange.

Hun stoppet ogsaa ofte for at stave Fraiser paa Fransk eller Latin, hvortil Onkel Peabody vilde si:

“Kald det “Forhindringer” og gaa videre.”

Der var mange Forhindringer i visse Bøger, vi læste; i saa Fald vilde Onkel Peabody si:

“Jeg synes det er svært vanskeligt Bløining; lad os flytte over paa en anden Mark.”

Hvor ofte har jeg ikke hørt Tante Deel læse paa følgende Maade:

“Hertuginde sagde med en Akcent, som forraadte, at hun var opvoget i den franske Hovedstad, “Forhindringer”! Hvortil Sir Roger svarte i lige elegant Fransk: “Forhindringer”!”

I de Dage var der visse Forfattere som fandt det nødvendig at bevise, at deres Uddannelse ikke var blit forsømt eller forglemmt. Det var deres Vis at strø ind Stumper af klassisk Værdom i sine Bøger, bestemt til at indgyde Læseren Grefrygt og gjøre det hemmelighedsfuldt, mens Vidnesbyrd om korrekte, religiøse Følelser var indflettet her og der for at berolige den samme Læser. Tidens Aviser og Tidsskrifter var ligesom Bøgerne saltet med lidt Avertering om Religion og Dyd og Ærlighed og Glid.

I disse Tidsskrifter læste vi om det store Vest — “Fattigmands Paradis”, “Overflødighedens stenløse Land”, om dets milde, behagelige Klima, og om den Væthed hvormed Landbrugeren kunde dyrke den frugtbare Jord. Onkel Peabody snakket spøgefuldt om at gaa vestover, men Tante Deel svarte ikke og gav ikke sin Mening om Sagen før lang Tid efter. For min egen Del fremmet Læsningen min Interesse for Øst

og Best, for Nord og Syd og for Himlen ovenover. Hvor hemmelighedsfuldt og indbydende var alt dette blit!

En Aften bragte en Nabo "Republikaneren" hjem til os fra Postkontoret. Jeg aabnet den og læste høit følgende Ord, som stod med fede Typer øverst paa Siden:

"Silas Wright valgt til U. S. Senator."

"Naa, det maa jeg si!" udraabte Onkel Peabody. "Om jeg skulde hænges, vilde jeg forglemme det over denne Nyhed! Gaa videre, læs, hvad der staar!"

Dg jeg læste om vor Vens Valg til det ledige Sæde i Senatet efter William V. Marchs Resignation.

March var blit Guvernør, og den Del som allermost gjorde Indtryk paa mig, var et Brev fra Hr. Wright til Azariah Flagg fra Albany, skrevet da denne had ham modta Valget:

"Jeg er for ung og for fattig til en slig Ophøielse. Jeg har ikke havt den Erfaring paa Politikens store Skueplads, som berettiger mig til en Plads saa høi og saa ansvarsfuld. Jeg foretrækker derfor den ringere Stilling, som jeg nu indehar."

"Affkurat ligt ham," sa Onkel Peabody. "De har nok havt et vanskelig Arbeide med at overbevise ham om, at han vidste nok til at ta Embedet."

"Store Mænd er ikke indbildske," sa Tante Deel. "Na ja!" Hun saa paa mig med et betydningsfuldt Blik.

Lysene var næsten nedbrændt og jeg sad og betragtet et, som holdt paa at slukne, da det banket paa Døren.

Det hændte ikke ofte, at nogen kom til vor Dør paa den Tid af Aftenen, og vi blev alle lidt opskræmt. Onkel Peabody aabnet Døren og gamle Kate kom ind uden at si et Ord. Hun nikket til Tante og Onkel og satte sig ved Ovnen. Hvor klart jeg husket hende fra den Dag, da hun spaaedde mig. Det samme venlige Smil viste sig i hendes Ansigt, da hun saa mig. Hun hævede sin Haand og holdt fire Fingre udspreedt.

“Aa ja,” sa Tante Deel, “der er fire Farer!” Min Tante reiste sig og gik ind i Spiskammeret, mens jeg sad og stirret paa den fillede, gamle Kvinde. Hendes Haar var hvidt nu og tildels dækket med en gammel, falmet Hat. Frastødende som hun var, saa jeg godt det vakre Smil og de blaa Øine, naar hun saa paa mig. Tante Deel kom ind med en Tallerken Kager, Smørbrød og Persesylte og sa med en Stemme fuld af Medlidenhed:

“Staffars gamle Kate — aa ja! Her er lidt til dig — aa jaa!”

Og hun vendte sig til Onkel og sa:

“Peabody Baines, hvad skal vi gjøre — jeg vil gjerne vide det — ja! Hun kan ikke streife omkring hele Matten!”

“Jeg vil finde nogle Tæpper og lave en Seng for hende i Hyrefarens Værelse over Skuret. — Sengen skal bli god nok for hvemsomhelst,” sa min Onkel.

Han fandt frem Lygten — et lidet Taarn af gennemhullet Blik og satte et tændt Lys ind i det. Saa vinket han til Gæsten, som fulgte ham ud af Døren med Tallerkenen med Mad i Haanden.

“Det maa jeg si, det er lang Tid siden hun var

paa denne Kant — ja!" ja Tante Deel gjæspende og fatte sig i sin Stol igjen.

"Hvem er Kate?" spurte jeg.

"Na, bare en gammel, tomset Staffar, som nogen har været ond mod og bedraget, da hun var ung. Det er stygge Ting, det. Saa, Bart, gaa nu ret op og læg dig — det er høi Tid, — aa ja!"

"Jeg vil gjerne vente, til Onkel Peabody kommer tilbage," sa jeg.

"Hvorfor?"

"Jeg — jeg er ræd hun vil gjøre ham Fortræd."

"Løv! Gamle Kate er saa harmløs som en Katunge. Ta du Lyset dit og gaa strax iseng — øieblikkelig — aa ja!"

Jeg tog Lyset og gik op og flædte mig meget langsomt af og tankesuld lytted jeg til Onkels Trin. Jeg gik ikke iseng, før jeg hørte ham komme ind, slukke Lygten og komme opover Trapperne. Mens han flædte sig af, fortalte han mig hvor mange Aar den underlige Kvinde havde streift omkring Landet. "Opover Bakkerne og ned i Dalene, tusinde og tusinde Mile," sa han, "og hendes Rejse tar aldrig Ende."

En Stund efter hørte vi en sagte Jammer, det lød gennem Vinden, som fik Bladene paa Poppeltræet til at skjælve.

"Hvad er det?" hvisket jeg.

"Det er vel gamle Kate som raver," svarte Onkel.

Det rørte mit Hjerte og jeg laa der og lytted, men snart hørte jeg bare den høie Hviſten af Poppelens Blade.

6te Kapitel.

Den store Fremmede.

Der kom reisende langs Veien nu og da i de Dage. Fægere, Skræppefarer og andre, og deres Komme fyldte os med Glæde, som for det meste forsvandt, naar de forlod os — jeg siger det med Sorg.

Der var alligevel ingen af dem som tog min Indbildningskraft fangen som gamle Kate. Men der var en fremmed, som var større end hende — i Virkeligheden større end nogen, som kom til Rattleveien.

Han kom sjelden og kunde ikke opholde sig der længe. Men vi saa nysgjerrig efter ham, for vi kjendte hans Magt og Berømmelse! Den store fremmede var Penge.

Jeg skal aldrig glemme den Dag, da min Onkel viste mig en Dollarseddél og en liden skinnende Guldmynt og tre Sølvmynter; heller ikke kan jeg glemme hvor omhyggelig han bebogtet dem, mens de laa i min Haand, og han la dem strax tilbage igjen i sin Tegnebog.

Det var lang Tid før den Periode, jeg skriver om. Jeg husker han sa en Dag, jeg bad ham gaa med mig til de vilde Dyrs Karavane, som netop var kommet til Landsbhen:

“Jeg er lei for, at vi ikke kan gaa, men det er

hundrede Søndage siden at jeg havde en Dollar i min Tegnebog mer end 10 Minuter."

Jeg har hans gamle Regnskabsbog for 1837—1838. Her er nogle af Posterne i Regnskabet:

"Balancert Regninger med S. Dorothy og gav ham et Skyldbrev for \$2.15 betalbar i Salt 1ste Januar 1838."

"Solgt 10 Bushels Hvede til E. Minor for 90 Cents, som skal betales i Varer."

"Solgt to Faar til Flavius Curtis og fik hans Skyldbrev for \$6.00 at betales i Skotøi den 1ste Marts eller før."

Bare en Gang i over hundrede Indførsler nævnes Penge. Det var den Sum af 11 Cents, modtat i Balance fra en Nabo.

Det sees heraf, at den fælles Trang til Livets Nødvendighedsartikler hjalp os over den haarde Vei. Hr. Grimshaw forlangte imidlertid sin Betaling i Penge — det var Pengeudlaanernes Skik.

Vi var fattig, men vor Fattigdom lignet ikke Nutidens Fattigdom. Den var stolt og renslig og velfødt. Vi kom af det bedste Puritanerblod og vore Forfædre havde deltat med Uere i Arigene, og vi vidste det.

Der var ingen Farmere som satte større Pris paa Renslighed. Min Tante var en alvorlig og utrættelig Arbejder paa det Felt. Hun holdt vaagent Die med os. Hun betragtet Mandfolk, som hun betragtet Gulve og Møbler og Njørrel. Det var et slags Ansvar — en Skat, som var paalagt Kvinderne. Over Dag fik jeg Formaning at holde mit Legeme rent.

Jeg havde ofte lidt under den sæbede Kaands Tyrani ved Siden af Regnbåndstønden. Jeg formoder, at alt Bånd i denne Verden er gaat op i Skyerne og kommet ned igjen siden disse fjerne Lider, men endnu bringer Tanken om Tante Deel Lugten af Grøvsæbe og Regnbåndstønden tilbage. Hun gjorde ogsaa sit bedste for at holde bort Sind i en ren Tilstand og vel bevaret. Det var et Arbeide, hvori hun blev hjulpet af Skolelæreren. Han var en ung Mand fra Canton.

En Dag, da jeg havde siddet igjen paa Skolen, fordi jeg havde bandet i et Slagsmaal og siden negtet det, sa han til mig, at jeg godt kunde bli en stor Mand, hvis jeg var flittig og holdt mig Hjerte rent. Med Skræk hørte jeg, at der var nok en Part af mig, som skulde holdes ren. Hvorledes skulde det gøres?

"Du skal bare beslutte dig til, at du aldrig vil lyve, hvad du end ellers gjør," sa han. "Du kan ikke gjøre noget stygt eller slet uden du maa dække over det med en Løgn."

Hvilken simpel Regel det var, som Læreren gav — og dog — hans næste Spørksmaal Iød:

"Hvor hørte du alle de Eder?"

Hvorledes kunde jeg svare sandfærdig? Jeg var gammel nok til at vide, at Sandheden kunde vænne min Onkel Peabody. Jeg kunde ikke si Sandheden, og la al Skylden paa Dug Draper, skjønt hans Eder længe havde været bare en uklar, ubestemt og unyttig Grindring. Som Straf maatte jeg skrive to af Washington's Grundsætninger fem Gange i min Skrivebog. Mens jeg gjorde det, satte jeg dem paa

Bæggen i min Sukommelse, hvor jeg har set dem hver Dag i mit Liv, og derfra læser jeg dem, mens jeg skriver dem her:

“Tal ikke ondt om den fraværende, det er uretfærdig.”

“Beflit dig paa at holde ilibe i dit Bryst den lille Gnist af den himmelske Ild, som heder Sambittigheden.”

Gutterne i Skolen var en staut, storbenet Flok med Arme og Ben, kraftige og spænstige. Store Fyre med sterke Lunger og sterkt Kjøst, som de øvet op ved at kalde Faar og Abceg sammen paa de vidtstrakte Græsgange. Der var en vanvoven Gut, tre Aar ældre end jeg, som ofte hakked paa mig, og med hvem jeg ikke ønsked nogen fredelig Dmgang.

Jeg affriver fra en gammel Notebog en Redegjørelse for mit daglige Arbeide, akkurat som jeg skrev dem ned dengang.

“Mit haardeste Arbeide er at staa op, efter at Dnkel har vækket mig. Saa krabber jeg nedover Trappen og tar paa mig Støvler og Buxer; saa gaar jeg ind i Dagligstuen og tar paa mig Jakken. Jeg jaar Alid til Faarene og tar paa mig Lue og Vanter og gaar ud og gir Faarene Mad. Saa faar jeg selv Frokost. Saa tar jeg paa igjen Jakke og Lue og Vanter og bringer Beden ind. Saa gir jeg Hestene Havre. Saa lægger jeg bort mine gamle Klær til Nitenen. Jeg tar min bedste Frakk og Vanter og Lue og gaar paa Skolen, men naar jeg kommer saa langt som til Joe's Hus, er mine Lær saa kolde, at jeg maa stanse og varme dem, og naar jeg kommer paa

Skolen varmer jeg mig ved Øvnen. Saa gaar jeg til min Plads og læser i min Læsebog, saa tar jeg ud min Regnebog og saa Stavebogen og saa kommer det værste Jag, som nogensinde landet ved Plymouth Rock, og det kaldes Geografi. Efter Stavetimen har vi Middag. Læreren leger med mig, fordi de andre Gutterne er saa store. Jeg er glad, naar jeg skal gaa hjem. Saa gjør jeg mit Aftenarbeide og hører siden min Tante læse til vi gaar tilfængs."

Der var Piger i Skolen, men ingen som Sally. De hvissket til hverandre og sendte sky Niekast over i vor Retning, som om de vidste morsomme Gemmeligheder om os, og saa vilde de begynde at fnise og le. De interesserte mig slet ikke, formodentlig fordi jeg havde set Sally Dunkelbergs Dethed og Gratie og følt Sødmen af hendes Fantasi.

Der var Klasser i Sang og Stavning og Foredrag, men disse Aftener var saa og der var længe mellem hver. Aldrig mer en 4—5 Gange om Vinteren var vi udenfor det venlige Dhs i bort eget Hjem. Vi var altid beskæftiget med at lave Tændere eller Dimer eller skrælle og firdeler Ebler og knække Rødder, mens Tante Deel læste.

Efter at Jaarene kom, holdt vi bare to Rjør. Svøgetz Fraværelse gjorde det almindelige Renholdesarbeide lettere. Jaarene var ude paa Marken og jeg holdt mig væk fra dem af Frygt for at Bukken vilde stange mig.

Jeg huster ikke meget af Jaarene undtagen Vassningen og Alipningen og Lammene, som Onkel Peabody bragte hjem og fik dem varmet op ved Øvnen i

de kolde Morgener tidlig paa Vaaren. Jeg huster, jeg spurgte Onkel, hvor Dammene kom fra, og han svarte, at de kom fra "den anden Side af Elven," et Sted, hvorom hans lystige Uvidenhed gjorde mig ganske fornærmet. Om Vaaren blev Faarene drevet til det dybe Gul og en for en blev drat ud i det kolde Vand for at ha Ulden vasket. Naar Veiret blev varmere, kom Mænd for at klippe dem, og deres oljeagtige, hvide Uld blev klippet tæt ind til Skindet og hver tat af i et Stykke, ligesom en Saffe, rullet sammen og lagt paa Uldhaugen.

Jeg var bare 12 Aar gammel, da jeg blev Familiens Forelæser. Tante Deel havde længe flaget, at hun ikke kunde holde sin Strikning vedlige, naar hun læste saa meget. Vi havde ikke set Hr. Wright paa næsten to Aar, men han havde sendt os Sir Walter Scotts Romaner, og jeg havde ført dem hjertedybt ind i Religionskampene i "Old Mortality".

Saa kom de onde Dage i 1837, da vor Livshistorie fik mere Fart i sig og vor Interesse for Fremtiden blev livligere. Gud ved, den gav os nok at tænke paa.

Vilde Landspekulationer og det amerikanske Papirpengesystem havde bragt os ud paa et oprørt Hav. Bankene i New York havde stanset Udbetaling af Børler. De kunde ikke længer møde sine Forpligtelser. Som almindelig faldt Byrden tyngst paa de fattige. Det var haardt at faa Penge — endog for Salt.

Onkel Peabody havde været taus og nedtrykt over en Maaned. Han havde endossert en Børl for Rodnen

Barnes, en Fætter, længe før, og var bange for, at han vilde komme til at betale den. Jeg vidste ikke, hvad en Verel var, og jeg husker, at en Aften, som jeg laa og tænkte paa det, kom jeg til det Resultat, at det maatte være noget i Righed med Gestekolik. Onkel fortalte mig, at en Verel var et Onde, som angreb Hjernen istedetfor Maben. Jeg var saa meget sammen med Onkel Peabody, at jeg delte hans Sorg, men jeg bobet ikke at snakke om den eller det, som voldte den. Han likte ikke at bli plaget, naar han var i trist Sindstemning. Han pleiet da at si, at han havde Hjernekolik. Han sa, at Verler havde samme Virkning paa Hjernen, som grønne Uebler paa Maben.

En Høstdag folgte Onkel tre Faar og 20 Bushels Svede i Canton for en Romfyr og bragte den hjem i den store Vogn. Rodney Barnes kom med ham og hjalp til at sætte Romfyren om. Han var en Rjæmpe af en Mand med den største Næse i hele Egnen. Jeg havde ofte undret mig over hvorledes nogen kunde løse det Problem at kysse Rodney Barnes i Næsens Nærhed. Den stod som et Forsvarsvaaben.

Jeg husker, at jeg betragtet den Næsen med en Slags Frygt, for jeg var forbudt at snakke om den. Denne Befaling gav Hr. Barnes' Næse en vis Helighed. Den blev virkelig en af Skattene i min Fantasi-verden.

Den Aften var jeg fornemmelig interesseret i Obnen. For en Glæde den var for mig med sit Spjæld og sine Stegepander og høie Stegobn og skinnende Kant rundt den. Den overgik i Nyhed og Skjønhed

enhver Blismagers Vogn, som stanset ved vor Dør. John Artell og hans Kone, som havde set Romfyren passere deres Hus, kom hurtig over for at beskue den. Alles Hænder var paa Romfyren, da vi forsigtig bar den ind i Huset — Stykke for Stykke — og den blev sat op. Der blev skaaret Gul i Gulvet ovenpaa og i Skorstenen og Røret blev sat ind. Hvor vi var interressert, da der blev lagt Ild paa, og hvor snart den blusset op og begyndte at varme Værelset!

Da Artells var gaat, sa Tante Deel:

“Den er storartet, det er vist — men jeg er ræd for at vi ikke har Raad til det — aa ja, det er jeg!”

“Vi har ikke Raad til at fryje længer. Jeg ved bestemt, at vi ikke kunde holde ud nok en Vinter paa samme Maade,” var Onkels Svar.

“Hvor meget koster den?” spurte hun.

“Omtrent 34 Dollars i Jaar og Korn,” svarte han.

Rodney Barnes spiste til Aftens med os og blev en Stund bagefter.

Som andre Settlere der, var Barnes en freidig Optimist. Enhver Ting var udmerket for ham — til den viste sig at være det modsatte. Han stod henne ved Dvnen med en Stok i Haanden og svang Stokken, mens han talte om hvorledes han var kommet fra Virginia med et Spand Heste og et Par Oxyer og med Sengflær og Møbler og 700 Daler. Han kastet Stokken ned i Bedkassen med megen Varm, mens han beskrev hvorledes han købte sin Farm af Benjamin Grimshaw for den dobbelte Pris af dens Værdi. Det var ganske sandt, at Folk havde betalt den samme Pris,

men de havde alle betalt for meget. Grimshaw havde bestemt Prisen og kaldt den rimelig. Han havde tat Barnes til nogen af Settlerne deroppe i Fjeldene ovenfor Vicketyspit.

“Fortæl denne Mand, hvad dere synes om Landet her,” havde Grimshaw sagt. Og Veilændingerne havde anbefalt det. De maatte. De var alle ræd Grimshaw.

Barnes tog op et Strøgejern og spinget det rundt i Luften, mens han bedhyret, at det var en stenet, stubbet, rødskoldt, gudsforsladt Egn, langt fra Kirke, Marked og Skole med en knudret Vei, som ikke kunde befares en Trediedel af Aaret. Skarp Økonomi og haardt Arbeide havde holdt Næsen hans paa Slibe-stenen, men Gud ske Lov, han havde nok Næse igjen.

Undertiden laante Grimshaw, og flere med ham, Penge til Folk, men han havde altid noget værdiløst Hø eller en udbrugt Hest, som de maatte kjøbe, før de fik Pengene.

Barnes satte Strøgejernet fra sig og tog fat paa Ndtangen og forsøgte dens Styrke paa sit Kne, mens hon fortalte, at han havde hørt, at der var frugtbart Land nær den store St. Lawrence Vandvei. Blomstrende Bjer var sprunget op der. Store Bjer skulde anlægges i det nordlige New York. Det som de kaldte en Jernbane var i Anmarj. Der var store Mængder af Bly og Jern i Bjergene.

Barnes havde kjøbt to hundrede Acres for ti Daler pr. Acre. Han maatte betale 5 Procent i Gebyr til Grimshaw's Sagsfører for at undersøge Papirerne. Nu skyldte han 1400 Daler paa Farmen sin —

meget mer end den var værd. Hundrede Acres var blit løselig ryddet af Grimshaw og en tidligere Leilæending, som havde stridt og strævet og betalt Skatter og git op.

Vor Fætter dreiet Jldtangen i sine store Hænder indtil den skreg, mens han stod foran min Onkel og sa:

“Min Husfru og jeg har hugget og brændt og baaret Sten og skuffet Møg og melket og kjernet, og vi er udslidt. I næsten tyve Aar har vi arbejdet Hverdag og Søndag fra Gry til Aften. Min Panteobligation er forfalden for længe siden, og jeg skylder 600 Daler paa den. Jeg tænkte over alt dette en Dag, og saa gif jeg op til Grimshaw og tog ham i Nakkem og rystet ham. Han sa, han vilde drive mig ud af Landet. Han gav mig sex Maaneders Genstand. Jeg maatte betale eller miste Landet. Jeg fik Pengene over i Potsdam paa den Bævel, du underskrev. Ingen i Canton vilde love at laane dem til mig.”

Jldtangen brast, og han kastet Stykkerne ind under Dønen.

“Ræd for Grimshaw! Han ønsket ikke at jeg skulde være istand til at betale. Stedet er værd mere end 600 Daler nu — det er Grunden. Jeg vilde ha fældt Træer og truffet dem til Byen i Vinter, saa jeg kunde betale noget paa Bævelen og faat mere Tid, som jeg sa dig, men Veiene har været saa daarlige, at det var umulig.”

Min Onkel tog sig en Slurk af Vandbøtten. Jeg saa paa hans Ansigt, at han var usædvanlig ophidset.

“Gimmel og Jord!” udraabte han, og saa satte han sig ned igjen.

“Det er Gjernekolif,” sa jeg til mig selv og saa paa ham.

Barnes syntes ogsaa at ha den.

“For meget Bøvel,” hvistlet jeg.

“Jeg er svært bedrøvet, men jeg har gjort alt, hvad jeg kunde,” sa Barnes.

“Er der ingen, som vil ta en anden Panteobligation i Farmen? — Den burde være sikker nu,” foreslog min Onkel.

“Det er saa vanskeligt at faa fat i Penge — det lar sig ikke gjøre. Banken sidder inde med alle Pengene, og Grimshaw eier Banken. Jeg har forsøgt og forsøgt om igjen, men du skal faa Sikkerhed. Jeg vil gi dig en Panteobligation, til jeg faar Tid til at omrømme mig.”

Og jeg saa, hvorledes Rodney Barnes — som andre Settlere i Dickelysplit — var blit Jordens Slave.

“Hvor meget skylder du paa Farmen din?” spurte Barnes.

“Syv hundrede og femti Daler,” svarte Onkel.

“Er de forfaldne?”

“De var forfaldne for et Aar siden, og hvis jeg skal betale den Bøvelen, kan jeg ikke betale Renten.”

“Israels Gud! Nu blir jeg ræd!” sa Barnes.

Han kastet et Stykke Ved ned i Vedkassen.

“Hvorfor er du ræd?”

Barnes tog fat paa en Spiger, som stod i Træverket og trak i den, mens jeg betragtet ham med vøgende Interesse.

“Det vilde netop ligne ham at sætte Klemmen

paa dig nu!" grøttet han og trak i Spigeren. "Du har stillet dig mellem ham og hans Offer. Du har tat Musen væk fra Ratten."

Jeg husker den Stræk, som greb os. Jeg saa Taarer i Tante Deels Øine, hun sad med Haanden under Kind og saa træet ud.

"Hvis han gjør det, vil jeg gjøre alt jeg formaar," sa Barnes; "alt hvad jeg har, skal være dit."

Spigeren kom ud af Væggen.

"Jeg havde Penge nok til at betale Panteobligationen," svarte Onkel. "Jeg formoder det maa gaa til Berelen."

Barnes' Hode var oppe mellem de tørrede Væbler under Taget — en Bevægelse med Haanden — og ned kom en hel Rød af dem. Han kastede sin store Krop i en Stol, som gik iknas under ham. Han reiste sig forvirret og sa:

"Det er vist bedst jeg gaar, ellers ødelægger jeg alt det du har. Jeg føler det sli!"

Saa gik Madney Barnes.

Jeg kan endnu se Onkel Peapody staa midt i Værelset og plystre den muntreste Melodi, han kjendte.

"Staa op!" raabte han i den freidigste Tone. — "Kom her til mig, begge to!"

Jeg tog Tante Deel i Haanden og førte hende frem til Onkel. Vi stod vendt mod ham. "Ret dere mere op!" kommanderte han. "Nu, allesammen. En, to, tre, færdig, ihng!"

Han slog Taft med Haanden og efterlignet Sanglæreren i Skolen, og vi faldt ind i Sangen — en gammel Salme, som begynder saaledes:

“O, Gud, hold Sorgen fra mit Hjerte.”

Denne uimodstaaelige Aandskraft hos Manden bar os over en ond Stund og vi gif iseng med noksaa godt Mod.

Et par Dage senere forfaldt Bexelen og dens Eier forlangte fuld Betaling. Der var slikt Skrig efter Penge i de Dage. Jeg husker, at Tante havde 60 Dollars, som hun havde sparet op lidt efter lidt ved at sælge Veg og Ayllinger. Hun havde bestemt at bruge dem til et Gravmonument over sin Far og Mor — en længe næret Uergjerrighed. Onkel trængte det meste af disse Penge til at betale paa Bexelen. Vi kjørte til Potsdam i et bedrøvelig Grinde, og for et Stræb vi havde med at komme frem og tilbage; i dyb Søle og Sand sfranglet vi over Beiene.

“Bart,” sa Onkel næste Aften, da jeg tog Bogen ned for at læse. “Jeg tror det er bedre, vi snaffer Tingene over ikveld. Dette er haarde Tider. Hvis jeg finder nogen, som har Penge nok til at kjøbe Faarene, ved jeg ikke bedre end at vi saar sælge dem.”

“Na, om du ikke havde været saa dum!” udbrød Tante med et fortvilet Blik. “Na ja, bare du ikke havde været saa dum!”

“Jeg er, hvad jeg er, og jeg er ikke saa dum, at du behøver at minde mig om det,” sa Onkel.

“Jeg vil være hjemme og arbejde,” foreslog jeg tappert.

“Du er for ung til det!” sukket Tante.

“Jeg ønsker at holde dig paa Skole,” sa Onkel, han sad og laget en Time.

Mens vi talte kom Benjamin Grimshaw ind —

Rigmænden i Høilandet. Han stanset ikke for at banke paa, men gif ret ind i Huset, som det var hans eget. Det var almindelig sagt, at han havde Pant i hver Aere Jord i Distriktet. Jeg havde aldrig likt ham, for han var en streng Mand, som altid skjændte paa nogen, og jeg havde ikke glemt, hvad hans Søn havde sagt om ham.

“God Aften,” sa han kort og satte sig ned med Stoffen mellem Benene og begge Hænderne hvilende paa Haandtaget. Han talte hæst, og jeg husker, at jeg syntes han havde svær Lighed med med vor gamle Vok Grimshaw's barske og bukkede Ansigt og hans stygge, graa Klær og hans Hæshed — alt vakte Tanken om Bukken hos mig. De lange, sølvgraa Dotter over Ørene bevæget sig lidt, da han saa paa min Onkel. Der var dybe Linjer i Kinderne og Hagen og Panden. Han havde et tyndt, graat Hagestjæg. Hans Mund var tæt lukket i en lang Linje, som bøiet nedover ved Mundvigerne. Onkel pleiet at si, at hans Mund var gjort sliq, for at ikke Tankerne skulde lække ud og spildes. Han havde et stort Legeme, en stor Hage, en stor Mund, en stor Næse, store Ører og store Hænder. Hans Dine saa smaa ud i de store Omgivelser.

“God Aften, Hr. Grimshaw,” sa Tante Deel; “det er Aar, siden De besøgte os — aa ja!”

“Jeg formoder det,” sa han hvast; “jeg har ikke Tid til at gaa rundt paa Besøg. Jeg maa arbeide, jeg. Der findes Folk, som kan komme frem uden det.”

Han trak Busten hurtig med en hvisslende Lyd efter hver Sætning.

“Hvordan har Deres Familie det?” spurte Tante Deel.

“Na, de æder og drifter — der er ingen Møje med det,” sa Grimshaw. “Jeg ser, dere har faat en af disse nymodens Obnene,” tilføjet han og lod Blikket gaa over den. “Ja, Rigfolk kan faa hvad de vil, de!” —

Onkel Peabody sad og skar til en lang Stok af gul Birk. Jeg saa Guldskæben dirre i Haanden paa ham. Hans Stemme lød ikke ganske naturlig — uden Tvil frygtet han Manden, som sad der. Han svarte:

“Da jeg kjøbte den Obn, var jeg rigere end nu. Jeg havde næsten Penge nok til at gjøre op med Dem til Dato, men jeg underskrev en Bexel for en Ben, og maa betale den.”

“Ja, jeg formoder det,” svarte Grimshaw med en bitter Ironi i Tonen, som skar mig som en Kniv — ung som jeg var. “Hvad Ret har De til at underskrive Bexler og gi bort Penge, som De ikke eier — jeg undres paa det, jeg? Hvad Ret har De til at spille den rige Mand, naar De ikke kan betale Deres Gjæld? Jeg undres paa det ogsaa, jeg!”

“Hvis jeg nogensinde har spilt den rige Mand, saa ved jeg ialfald ikke om det,” svarte Onkel.

“Hvad Ret har De til at forøge Deres Familie — faa en anden Mund at føde — en anden Krop at flæde? Det koster Penge, det. Jeg gjør ingen Indbendinger, hvis en Mand har Raad til det; men de Penge, det koster, er ikke Deres. Det ser ud til, det er mine Penge. De sidder og læser om Abeldene,

naar De burde arbeide, og De har strødd denne Naragtighed ud over Nabofkabet. Jeg siger Dem en Ting, Baynes, De faar betale op — eller se og komme ud herfra!”

Han hæbet sin Stof og rystet den i Luften, mens han talte.

“Na, jeg tviler ikke paa det,” sa Onkel. “De vil ha Deres Penge, det er sikkert, og De skal faa dem, hvis jeg lever — hver Cent skal De faa. Gutten her vil bli en stor Hjælp for mig. De ved ikke, hvad Sjæge han har været for os.”

Jeg havde forstaaet, at det var en Henviisning til mig i Grimshaw's Besværinger, og ved disse Ord af min kjære Onkel brød jeg sammen. Jeg la Armene paa Bedkassen, støttet mit Hode mod dem og hulket høit.

“Jeg siger Dem, Hr. Grimshaw, jeg vil heller ha der Gutten end alle de Penge, De har,” tilføjet Onkel.

Og Tante kom hen til mig, hun klappede mig paa Skulderen og sa:

“Sjæ—s! Bryd dig ikke om det, Bart! Du er saa kjær for os, som du var vor egen Søn, aa ja, det er du!”

“Jeg skal ikke være haard mod Dem, Baynes,” sa Grimshaw idet han reiste sig fra Stolen. “Jeg skal gi Dem tre Maaneder at omrømme Dem i. Det skulde ikke undre mig, om Gutten alligevel blir til noget. Han er stor og sterk for sin Alder og en ganske kvif Gut, siger de. Men han kunde godt været i fattighuset, til han blev gammel nok til at tjene sit Brød.

Men De var for stolt for det, ja — ikke sandt? Jeg har ikke noget imod Stolthed, uden naar den afholder en Mand fra at betale sin ærlige Gjæld. De skulde ha bedre Forstand."

"De kan spare Deres Ord," sa Onkel.

Grimshaw aabnet Døren og stod et Øieblik og saa paa os og saa tilføjet han i en mildere Tone:

"De har en af de bedste Farmer heromkring, hvis De arbejder haardt og bruger almindelig Forstand burde De være gjældfri om fem Aar — kanske før."

Saa lukket han Døren og gik.

Vi rørte os ikke, talte ikke, vi bare lytted til hans Fodtrin i Grusgangen, som gik ned til Hovedveien, og til Lyden af Vognen, da han kjørte bort. De brød Onkel Stilheden ved at si:

"Han er den fordømteste — —" Saa stanset han at fatte den halvfærdige Stok tilside, lukket Joldekniven og gik hen til Vandbøtten for at afljsole sine Følelser med en Slurk Vand.

Tante Deel fuldførte Sæntningen, som han havde afbrudt, en halvt udtrykt Mening tilfredsstilte hende ikke.

"— — gamle Gnierpind, som Verden nogenfinde har havt — ja!"

Jeg havde overbundet min Bevægelse og gjentog, at jeg vilde slutte Skolen og være hjemme og arbejde.

Tante Deel afbrød mig ved at si:

"Jeg har den Tro, at Silas Wright vil hjælpe os — han er hjemkommen, og du bør gaa ned og tale med ham."

"Bart og jeg vil gaa ned imorgen," sa Onkel.

Jeg husker hvor stiltiende vi gik iseng den Aften, og hvor jeg laa og tænkte og bad, at jeg maatte være fort og snart være istand til at ta Mand's Lag — den almindelige Prøve som maatte aflægges for at høre med blandt de vorne, var at staa i et Halvhuskelmaal og skuldre to Bushel af Mais. Om en Stund begyndte Vinden at ruske i Poppelens Blade ovenover os, og den Lyd døsset mig isøvn som en kjærlig Mors Buggesang.

Om Morgenens klædte vi os med usædvanlig Omhu. Efter at Morgenstellet var udført og vi havde spist Frokost, gik vi ovenpaa for at gjøre os færdig.

Fra Foden af Trappen hørtes Tante Deels Stemme — den havde en ædelmodig Tone i sig.

“Peabody, hvis jeg var dig, vilde jeg ta paa mig de gul-brune Buxer — aa ja! Og den nye Skjorte og Hat og Halstørklæde; men du maa være meget forsigtig med dem — aa ja!”

Hatten og Skjorten og Halstørklædet havde været i Forvaring i Klædeskabet i mer end et Aar, men ikke desto mindre var alt “nyt” for Tante Deel. Staffars Tante! Hun følte Dagens Vigtighed og dens Pligter. Det var den gamle Yankee-Trygten for Fattighuset, som fyldte hendes Hjerte, formoder jeg. Men det har ofte undret mig, hvorfor hun ønsket os saa festlig antrukket i en sliq Krise.

Skjorten Maaneder forud eller saa havde Onkel tat mig til Potsdam og byttet Korn og Salt for hvad han faldte en fin-fin Suit Klær til mig, med Støvler, Due, Skjorte, Krave og Halstørklæde, som passet til

den. Jeg havde tjent Pengene ved at tage Bed for tre Shillings Fabnen. Hvor ofte saa vi ikke tilbage paa disse lysere Dage! Dragten var altfor rummelig, og jeg maatte vente til jeg vorte saa meget, at jeg kunde fylde Sækken og Buxerne, før jeg bobet mig ud i Naboskabet.

Jeg prøvet den hver Uge eller saa i lang Tid. Nu fyldte min Figur Dragten, og den fyldte mig med en Stolthed og Tilfredsstillelse, som jeg aldrig før havde kjendt. Kraven var for trang, og Tante Deel maatte sy den til Vinningen; men Halstørklædet skjulte Sønnen.

Siden den frygtelige Dag med Stjorte-Buxerne, havde jeg altid tænkt paa, hvad Sally Dunkelberg vilde si om mine Klær. Nu kunde jeg endelig gaa til Canton med en sterk og mandig Følelse.

Spændte det sig sliq, at jeg mødte Sally Dunkelberg, behøvet jeg ikke at skjule mig af Skam, som jeg gjorde den minderværdige Søndag.

"Maa vor Herre hjælpe dere til at være forsigtig — grædig forsigtig maa dere være med Klærne — passé dere vel — hele Tiden!" sa Tante Deel advarende, mens hun saa paa mig.

"Saa nu bare ikke Hestesved og Bognsmørrelse paa dem!"

For Tante Deel var Bognsmørrelse den værste Fiende af et lykkelig og respektabelt Hjem.

Vi spændte Hestene for Bognen og begav os paa Turen. Det var en varm, diset "Indian Summer"-Dag i November. Min Onkel saa meget stiv og stød i sin "nye" Buds. Jeg var i aandeløs Spænding

hele Tiden, mens Bognen rullet nedover Bakkerne, og jeg har aldrig siden været saa betat, som da Bygningerne i Canton viste sig i det fjerne.

Da vi passerte "Møllen", saa vi den tause Kvinde se ud af det lille Vindu i sit Bærelse over Smedens Verksted, et lavt, veirbidt Træhus tæt ved Hovedveien med en smal, hængende Trappe paa den ene Side.

"Sun holder Vagt ved Vinduet, naar hun ikke farer omkring i Landet," sa Onkel Peabody. "Sun ved alt, hvad der gaar for sig — den Kvinden — ved hvem der gaar til Byen, hvor længe de blir der, naar Grimshaw gaar forbi, siger man, at hun løber nedover Veien i sine Tiller. Sun ser ud som en syg Sund, men jeg har hørt, at hun holder sit Bærelse rent og pent."

Nær Byen kjørte vi forbi en fin Buggy, trukket af en rapsodet Hest med skinnende Sæletøi. Jeg bemerket med en bekhymret Tølelse, at vor Bogn var bedækket med tørret Sølvestvæt, og vore Heste var magre og Sæletøiet var ikke blankt. Det havde en Slags Bløkulør. Jeg følte mig noksaa ydmyg, da vi kjørte ind i Landsbyen. Onkel Peabody havde lidet at si og jeg holdt mig stille, for jeg vidste, at han sad i Skyggen af megen Tvil.

Der var mange Folk — baade Mænd og Kvinder — udenfor Hr. Wrights Kontor, og gjennem den aabne Dør saa jeg mange af hans Bysbarn derinde. Vi ventet en Stund udenfor. Saa trængte jeg mig gjennem Mængden, mens Onkel stod og talte med en Bymand. Senatoren saa mig og kom hen til mig og la sin Haand paa mit Hode.

"Hallo, Bart! Hvor du har voyet! Og saa pen du er! Hvor er din Onkel?" sa han.

"Han er udenfor," svarte jeg.

"Lad os gaa og hilse paa ham."

Jeg fulgte ham ud af Kontoret.

Sr. Wright var blit fyldigere, mere graa og endnu mere storartet, end da jeg sidst saa ham. Han var klædt i sorte Klædesklær og havde fin Hat og høie Slipper; hans Haar var blit næsten hvidt. Jeg husker tydelig hans klare, venlige, graa Dine og rødmsufede Kinder.

"God Dag, Baynes, det var morsomt at se Dem!" sa han hjertelig. "Har De lidt Spegekjød med til mig?"

"Jeg glemte det," sa Onkel Peabody; "men jeg har et godt, ungt Dyr — ganske færdig. Liker De Spegekjød, skal jeg bringe Dem noget imorgen."

"Jeg vilde gjerne ha noget med til Washington; men det er for langt for Dem at bringe det."

"Na, jeg vil gladelig gjøre det. Jeg vil ogsaa gjerne faa Anledning at snakke med Dem en halv Times Tid eller saa om en Sag," sa min Onkel; "jeg er i en liden Anibe fortiden."

"Det ser ud til, at her er mange som er i Anibe," sa Senatoren. "Nu maa jeg bare først afgjøre en Trætte mellem to Naboer og besøge en syg Ven og holde en liden Tale ved Nord New Yorker-Mødet i Metodistkirken, og se paa et Stykke Jord, som jeg agter at kjøbe, og gjennemgaa Planen til mit nye Hus med Bygmesteren. Jeg antar, jeg vil være færdig Kl. 6 og strax efter Aftens vil jeg kjøre hjem med

Dem og spasere tilbage imorgen tidlig. Vi kan snakke om Sagen paa Veien opover."

"Ja, det var prægtig, det," sa Dunkel. "Hjemmet er ikke saa stort nu fortiden, og jeg tænker min Søster klarer det."

Senatoren hød os ind i Kontoret og forestilte os for Distriktets ledende Mænd. Der var Minot Jenison, Gurdon Smith, Ephraim Butterfield, Lemuel Buck, Paron S. Doty, Richard N. Harrison, John D. Russell, Silas Baldwin, Calvin Hurlbut, Doktor Olin, Thomas G. Conkey og Preston King. Vi kjendte Navnene paa alle disse før fra "Republikaneren". Senatoren la sin Haand paa mit Hode og sa: —

"Her er en fremtidig Mand i det demokratiske Parti."

Jeg blev rød og alle Stormændene lo, men vi gik bort med en Følelse af Stolthed, og jeg ansaa mig tilsidst stiftet til at gjenngaa Ildprøven ved at møde Dunkelbergs. Min Dunkel delte vist mine Følelser, for til min Glæde gik vi lige til Udsalget i Kjælderen, over hvilken der stod paa et lidet Skilt:

"G. Dunkelberg, Smør og Ost."

Jeg skjald, da vi gik nedover Trapperne og aabnet Døren. Jeg saa den store Guldkjæde, de pene Klær, Mustachen og Sideffjægget og den svære Søbring nærme sig; men jeg blev ikke saa forfrækket, som jeg trodde jeg havde blit. Mine Dine var blit mer vant til Prag.

"Nei, hvad ser jeg!" sa Rjøbmanden i den Diskant-

tone, som jeg huffet saa godt. "Det er jo Bart og Peabody! Hvordan har dere det?"

"Læmmelig godt," svarte jeg; Onkel var for langsom i sin Tale efter min Mening om det passende.

"Hvordan har Sally det?"

Begge Mændene lo hjertelig, og jeg blev frygtelig forlegen.

"Han gaar lige paa Sagen," sa min Onkel.

"Det er i sin Orden," sa Hr. Dunkelberg. "Jo, Tak, Bart, hun er saa livlig som en Siris og saa vakker som et Billede. Kom op og spis Middag hos os, saa kan du selv dømme."

Da Onkel Peabody nølet, gav jeg ham et hemmelig Pus, og saa takket han for Indbydelsen. Jeg var saa glad — det var vanskelig for mig at holde min Utaalmodighed i Tømme, mens de talte. Jeg tog en Tur ind til Smørkaggene i Bagrummet og hvirvlet rundt en Dreiestol, som stod foran en høi Pult, og var saa heldig i Udøvelsen af denne vanskelige Kunst at vælte et Blækhus uden at saa dets Indhold over min Person. Jeg dækket mine Synders Mangfoldighed paa Pulten med en Avis og satte mig saa rolig ned paa en Stol; men om en Stund sa jeg:

"Skal de ikke snart gaa?"

"Jo, lad os det. Klokkeren er snart 12," sa Dunkelberg. "Sally er kommet hjem fra Skolen nu."

Min Samvittighed tog fat i mig, jeg maatte tilstaa Uheldet med Blækhuset og fik Tilgivelse.

Saa gif vi til Dunkelbergs store Hus, og mit Sjerte banket svært, da vi gif gjennem Porten — min Ungdoms gyldne Port maa det ha været, for ef-

ter den Tid følte jeg mig aldrig mer som et Barn. Det brutale Stød som Grimshaw gav mig, havde git mig Fart fremover.

Jeg var ganske forbauset over mig selv, da Sally aabnet Døren for os og bød os velkommen. Onkel sa til Tante Deel, at jeg opførte mig saa godt og inaffet "pent og rigtig" som Silas Wright.

Sally havde ogsaa forandret sig — hun var mindre skøieragtig og endnu vakrere med de lange, gule Krøllerne nedover Skuldrene.

"Nei, saa pen du er!" sa hun, da hun tog min Arm og førte mig ind i sit Legeværelse.

"Dette er mine nye Klær," pralte jeg. "De er svært dyre. Jeg maa være meget forsigtig med dem."

Jeg husker ikke, hvad vi sa eller gjorde, men jeg kunde aldrig glemme, hvor vakkert hun spillede for mig paa det store, blanke Piano — jeg havde aldrig set noget slikt før. Musikken syntes jeg var deilig — jeg har aldrig senere hørt noget, jeg likte saa godt — Let og enkel som Melodien var. Jeg følte mig saa ubetydelig mens hendes vakre Fingre løb over Tangenterne.

O, Ungdom! Jeg undres paa, hvorledes den vilde lyde for mig nu — den trallende Bise om: "Barney, lad Pigerne være" — selv om en sød Pige kastede de spøgefulde Ord til mig med lette Fingre og en velformet Mund.

Jeg opførte mig med stor Forsigtighed ved Bordet — jeg husker det — og efter Middagen lagte vi paa Blænen foran Huset og i Stalden. Jeg var i

stadig Frygt for at faa Rifter i mine nye Klær. Jeg stanjet mer end en Gang i Vægen og sa advarende:

“Vær forsigtig! For alt i Verden vær forsigtig med mine nye Klær!”

Da vi skulde gaa sent paa Eftermiddagen sa hun:

“Jeg vilde ønske du kunde komme hid og gaa paa Skole.”

“Det kan godt være, han kommer,” sa Dunkel Peabody.

Et nyt Haab begyndte i det Dieblif at formes hos mig.

“Skal du ikke kysse Sally?” sa Hr. Dunkelberg smilende.

Hun blev rød, smilte og gif etpar Skridt tilbage, mens de vorne lo; saa vendte hun Hinggen til og saa ud af Vinduet.

“Du betragter Sceneriet fra den gale Side,” sa Hr. Dunkelberg.

Saa vendte hun sig mod mig med et resolut Blik og sa:

“Jeg er ikke ræd ham!”

Saa kysset vi hinanden, og jeg følte endnu engang den aldrig forglemte Berørelse af hendes Haar paa mit Ansigt; men hendes varme Læber paa mine — det var en anden Følelse — saa deilig at mindes i de ensomme Dage, som fulgte. Elven flyder fort ud i Havet, naar Ungdommen seiler paa den. De havde skubbet mig ud af min lune Vig og ned i den rivende Strøm disse kjære, tankeløse Men nesker!

Sally løb ind i Huset og de vedblev at le. Dunkel og jeg gif nedover Gaden. Na, hvor jeg var lykkelig!

Vi gik til Metodistkirken, hvor Sr. Wright holdt Tale, men vi kunde ikke slippe ind. Mange Folk, som var kommet forsent, stod udenfor. Vi kunde høre hans Stemme, og det forekom mig, at han talte til den store Forsamling, akkurat som han talte til min Tante og Onkel hjemme hos os — bare høiere.

Vi var trætte og gik ned til Bertshuset og ventet paa ham ved Udgangsporten.

Vi gik forbi nogle Gutter, som legte i Skolegaarden. Na, hvor jeg længtes at være med dem!

Jeg mærket til min Glæde, at Bngutterne ikke gjorde Nar af mig, da jeg gik forbi dem, som de gjorde dengang jeg havde Skjortebuxen paa. Sr. og Fru Wright kom nedover sammen med Folkemassen, og lidt efter kom Oberst Medad Moody. Vi spiste til Aftens med dem i Bertshuset og begav os paa Veien i Mørke. Senatoren sad paa Sædet mellem os. Han og min Onkel talte om den knappe Pengetid og Banklobene, og jeg husker endnu en Bemærkning af Onkel — det var Tonen i den, som gjorde den uforglemmelig —

“Vi Fattigfolk har den Tillid til Dem, at De vil se til vort Larv. Vi haaber, at De vil sætte gjennem, at vi faar retfærdig Behandling. Det er haarde Tider, vi lever i,” sa han.

Dette rørte mig lidt, og jeg var svært spændt paa at høre, hvad Senatoren vilde svare. Jeg husker saavel Manden i hans Tale, og længe efter bad jeg ham opfriske min Erindring af selve Ordene. Jeg gir hans egne Ord:

“Jeg ved det, jeg ligger vaagen om Natten og tæn-

fer paa det. Jeg er selv fattig, næsten ligesaa fattig som min Far før mig. Jeg har fundet det vanskelig nok i de senere Aar at beholde min Fattigdom, men jeg har ikke svigtet. Jeg er omtrent lige fattig som De, tænker jeg. Jeg kunde være rig, men jeg foretrækker at være fattig, for at jeg ikke skal glemme hvad der skyldes de Folk, som jeg er født iblandt — dere, som bor i smaa Hjem og som sliter og arbejder saa Venene værker. Jeg er en af dere, skjønt det er min Hjerne og ikke mine Ben, som verker i Arbeidet for vort fælles bedste. Der er saa mange, som vil holde os nede, vi maa staa sammen og være aarvaagne, om vi ikke skal synke ned til en udarmet, trælbanden Bondestand, beklaget og foragtet. Vor Fare vil øges med Rigdommen, som samles, og Byerne, som voger. Jeg er for den almindelige Mand — mine Digemænd. De har løftet mig ud af Massen og hævet mig høiere end jeg fortjener. Man venter mer af mig, end jeg tør love at holde. Det skræmmer mig. Jeg er ligesom et Barn, som klynger sig til sin Fars Haand paa et farlig Sted. Saaledes klynger jeg mig til Massen. Det er min Far. Jeg kjender dens Trang, dens Forudrettelser og dens Gjenbordigheder. Jeg havde andre Ting at gjøre i aften. Der var Folk, som ønsket at drøfte sine politiske Planer og sin Uergjærrighed med mig; men jeg tænkte det var bedre at gaa med Dem og faa vide, hvad der var i veien. Fortæl mig nu, hvad det er.“

Onkel fortalte om Berelen og om Grimshaw's Besøg og om hans Trusler og Fornærmelser.

“Sa han dette, jaa Bart hørte paa?” spurte Senatoren.

“Na ja! Uden Omsvøb!”

“Nei, hvor det var ondt! Jeg skal sige Dem rent ud, Baynes, at den bedste Ting jeg ved om Dem, er hvad De har gjort for denne Gutten. Det liker jeg. Den næstbedste Ting er, at De undertegnet den Bærelsen — det var en daarlig Forretning, men en god, kristelig Gjerning for at hjælpe en Ven. De skal ikke angre paa det. De var fattig og i en Alder, hvor et Barns Løier og Leg var besværlig for Dem og Deres Søster, men De tog ham til Dem. Jeg vil laane Dem til Renterne og se at finde en anden, som vil overtage Bæteobligationen paa en Betingelse. De maa la mig jaa Lov til at sørge for Barts Uddannelse. Jeg vil gjerne bli Lederen i dette Tilfælde. Vi har en udmerket Skolebestyrer i Canton, og naar Bart blir lidt ældre, vil jeg ha ham ind i Skolen der. Jeg vil se at finde et Sted, hvor han kan arbeide for sit Op- hold.”

“Vi vil komme til at savne Bart, men vi vil være hjertens glad alligevel — der kan ikke være mer end en Mening om den Sag.”

Jeg var blit søvnig, men dette gjorde mig Ihs vaagen. Jeg hørte ikke længer Sæletøiets og Bognstangens Knirken eller Hjulenes Rumlen. Jeg saa ikke længer Stjernerne paa den mørke Nathimmel. Jeg var langt inde i Fremtiden. Jeg lekte med Sally og Gutterne i Skolegaarden.

Senatoren examinerte mig i Regning, Gramatikk og Geografi, mens vi kjørte i Mørket. Tilslut sa han:

“Du maa arbeide haardt, Bart; du maa ta Bogen med dig ud i Marken, som jeg gjorde. Gber Gang vi tog Spile, lærte jeg udenad en Regel i Regnebogen eller Grammatiken eller lidt Geografi. Naar jeg saa tog fat paa Arbeidet igjen, forsøgte jeg at fæstne det lærte i min Sukommelse. Jeg vil ikke, at du skal op-høre med at være Forelæser hjemme, men fra nu af maa du gi Halvdelen af Aftenen til dine Studier.”

Vi kom hjem Allokken halv ni, og fandt Tante i stor Vengstelse for os. Sun havde gjort alt Hjem-mestellet og stod med Hat og Sjal paa Trappen og lyttede efter Lyden af Vognen. Sun havde holdt Maden varm, men jeg var den eneste, som var sulten.

Da jeg skulde gaa ifeng, kaldte Senatoren mig hen til sig og sa:

“Jeg vil være gaat, naar du staar op imorgen. Det kan være, at det blir lang Tid, før vi ses igjen. Jeg skal lægge noget igjen til dig i en Konvolut. Men du skal ikke aabne Konvoluten, før du skal reise ind til Skolen. Jeg ved, hvorledes du vil føle den første Dag. Naar Aftenen kommer, vil du tænke paa Tante og Onkel og længte svært efter dem. Naar du kommer ind paa dit Værelse og er ganske alene, skal du aabne Konvoluten og læse, hvad jeg har skrevet. Jeg tror, det vil gi dig noget at grunde paa. Du vil tænke paa Ordene igjen og igjen, men det vil ta lang Tid, før du vil forstaa dem. Ved hver vis Mand, du møder, om at forklare dig Meningen af disse saa Ord, for al din Lykke i Verden beror paa Forstaaelsen af dem.”

Næste Morgen gav Tante mig Konvoluten.

"Jeg undres paa, hvad han skrev," sa hun, "du maa være svært forsigtig med den — aa ja! Jeg vil lægge den i min Kiste og du skal faa den, naar du reiser til Skolen i Canton."

"Er Hr. Wright gaat?" spurgte jeg bedrøvet.

"Na ja! Det forstaar sig. Han gif, før det blev lyst imorges, og har en stor Kurb med Spekekjød — aa ja! Din Onkel skal gaa ned til Byen imorgen og greie med den Berelen — ja!"

Det var Lørdag, og jeg tilbragte det meste af Dagen med at lægge Bed ind i Skjulet, nu og da stanset jeg og fikket lidt i Grammatiken. Det var en lykkelig Dag, og de voxende Bedstabler viste paa en tilfredsstillende Maade min nye Følelse af Forpligtelse mod dem, jeg elsket. Jeg tænkte og snakket med mig selv og repeterede det læste i en hvissende Tone.

"Nei, men Bart, du er da blit en drustelig Arbeider," vilde min Onkel sige. "Du er saa god som nogen hyret Arbeidskar."

"Na, det er ingenting," vilde jeg svare beskedent, "jeg vil saa gjerne være til Nytte for Dere, som har opdraget mig, og jeg skal læse og være flittig akkurat som Hr. Wright og bli en stor Mand, hvis jeg kan, og jeg vil hjælpe Fattigfolk. Jeg skal bli endnu flinkere end Sally Dunkelberg."

Na, hvad det var for en Dag — den første af mange, som fulgte efter. Naar jeg ser tilbage paa den Tid, tænker jeg altid:

"Gvilken Guds Belsignelse en Mand som Silas

Bright er i et Samfund, hvor hans Hjerte og Sjæl er som en aaben Bog!"

Da Aftenen kom, gav jeg Bedstaberne et langt Afkedsblik. Skjulet var næsten halvt fyldt. Fire Regler i Grammatiken var ogsaa fyldt ind i min Sjerne. Jeg repeterte dem, mens jeg løb nedover Marken med gamle Shep for at bringe Kjørene hjem. Jeg var netop færdig med Melkningen, da Onkel Peabody kom hjem. Jeg saa med Glæde, at han var fornøiet.

Med et Raab stanset han Hestene ved Stald døren, hvor Tante og jeg stod.

"Vi har ikke saa meget at ængste os over," sa han, "jeg har Benge til Rentene her i Lommen."

Vi spændte fra og gik ind til Aftensbordet. Jeg havde haabet, at Tante vilde sige noget om mit Arbejde, men hun syntes ikke at tænke paa det.

"Jeg har haft en herlig Dag," sa Onkel, da han satte sig tilbords og begyndte at fortælle alt, hvad Hr. Bright og Hr. Dunkelberg havde sagt til ham.

Jeg havde ogsaa haft en herlig Dag, og min Stolt-hed var vistnok større end hans. Jeg stanset ved Speilet og haabet at henlede Tantes Opmerksomhed paa mig og gi mig Veilighed til at fortælle Onkel, hvad jeg havde gjort, men de talte bare om Banteobligation og Renter. Jeg gik hen til min Onkel og forsøgte hvissende at gi ham et Vink om at ta sig en Tur ned til Bedskjulet. Men han stanset mig, før jeg fik sagt noget.

"Saa, plag mig ikke nu, Gutten min, jeg skal kjøbe det Sukkertøi næste Gang jeg gaar til Byen."

Suffertøi! Som om jeg tænkte paa flige Smaa-ting som Suffertøi. Han skjønte nok ikke, hvor den Tante stødte mig i min ophøiede Sindstilstand. Han vidste ikke om den aandelige Forandring, som var foregaaet i mig, og hvor stor og god jeg følte mig, og hvor skjøn jeg syntes den nye Vei var, som jeg nu havde betraadt.

Jeg gik ud paa Trappen og stod der med sænket Blik og var svært ulykkelig. Tante Deel fulgte mig.

"Men, Bart," raabte hun, "er du for træt til at spise? Er du syg?"

Jeg rystet paa Hodet.

"Peabody!" raabte hun. "Denne Gutten vor har arbeidet som en Myre, siden du gik til Byen idag. Ja, det har han. Jeg har aldrig set Mage til det — aldrig! Kom nu ned i Bedstjulet, skal du se, hvad han har gjort — skynd dig!"

Jeg fulgte efter dem ind i Skjulet.

"Nei, men du store min!" raabte Dufel. "Han arbeider jo som en Kar, ikke sandt?"

Der var Laarer i Vinene hans, da han tog min Haand i sin haarde Næve og trykket den. Saa sa han:

"Undertiden ønsker jeg, at du var liden igjen, og jeg kunde ta dig op i mine Arme og kysse dig, som jeg gjorde dengang. Horace Dunkelberg siger, du er den peneste Gut, han kjender."

"Stop nu," sa Tante, og slog ham spøgefuldt paa Skulderen, "slikt maa du ikke sige."

"Jeg tror bare, at han mente, at Bart saa ren og

pen ud, det var alt. Han mente nok ikke, at Bart var vatter — langt fra — nei!” Jeg saa det adba- rende Blik hun sendte Onkel.

“Nei, nei, kanske ikke,” sa han, og da han vendte sig, strøg han smilende Haanden over Dinene.

“Jeg vil bli lig Silas Wright, hvis jeg kan,” sa jeg.

“Det er en god Ide,” sa Onkel Peabody, “hvis du holder paa, som du har begyndt, vil du nok komme frem.”

Og jeg holdt paa — rigtignok ikke med den Iver, som den første Dags nye Inspiration indgav mig, men med stadig øget Kraft og Dygtighed. Kvæld og Morgen og hele Lørdagen arbeidet jeg med Liv og Lyst i Marken med min Bog i Lommen, og i Hvile- tiden tog jeg den frem og læste i den; jeg ved, jeg var en ganske god Hjælp paa Farmen. Jeg gjorde ogsaa hurtig Fremgang i mine Studier, og det har bragte mig saa langt, som jeg kunde i den lille Skole i Distriktet.

“Det skulde ikke undre mig om gamle Kate faar Ret med Hensyn til Gutten vor,” sa Tante Deel en Dag hun saa mig med Bogen ude i Marken.

Jeg begyndte at tro, at gamle Kate paa en eller anden Maade havde arbeidet i min Sjæl — ubevidst — vilde jeg kalde det nu. Jeg stræbet for, at Spaa- dommen skulde gaa i Opfyldelse. Som jeg ser paa det nu, ved jeg, at endog Grimshaw var en værdifuld Hjælp for mig, for han vedblev at bruge sin skarpe, Spore paa os.

7de Kapitel.

Anden Gang i Fare.

Vi er taknemlig for Folk som Purvis; men slike Folk faar selv ingen Tak. De lever sit Liv uden Samtidens Hædersbevisninger, men hvor de siden lyser op Bladene i vor Grindrings Bog! Hvor de øget Morfskaben i den gamle affides Bygd og livet op i den almindelige Stilhed. Franklin Purvis var vor Snyrefar — en vandvoren Pebersvend. Han havde en stor, krum Næse, et Ansigt saa magert, at det vilde vække Opmerksomhed hvorfomhelst. Et alvorligt Udtryk, Ansigtet forskjønnedes med en stiv Mustache og en tilbagevigende Hage. I Førstningen, særlig fordi han var saa liden, havde jeg ikke nogen høi Mening om Purvis. Vi sad sammen paa Trappen den første Afteld efter hans Ankomst, og jeg tog Maal af ham baade indvendig og udbendig.

“Du er ikke svært tyk,” sa jeg.

“Jeg har ikke saa meget Kjød paa mig som somme har, men jeg er Bruust helt igjennem — fra Hode til Fod — indvendig og udbendig,” svarte han.

Jeg mønstret ham endnu engang, mens han sad og betragtet Sjeldnausene. Han var knapt et Hode høiere end jeg, men hvis han var “Bruust helt igjen-

nem," var han berettiget til Respekt, og jeg var glad ved at høre om hans skjulte Hjælpekilder — glad og lidt ængstelig for, hvorledes de vilde udvikle sig.

"Jeg er saa fuld af Bruff som et Gaaselaar," fortsatte han. "Gud har aldrig skabt en Mand, som kan gjøre mere Skade, hvis han slaar sig løs — og gjøre det fort ogsaa. Der er ikke to Meninger om det."

Der kunde heller ikke være mere end en Mening om det; vor nye Gyrefar vedblev at snakke, mens jeg lyttede i aandeløs Spænding og med stigende Respekt. Han tog en Skraa Tobak og vrængte Pinene og iagttog de træbevogede Fjeldknauser paa den anden Side af Beien.

"Du vil finde mig Iysbaagen, formoder jeg. Jeg er ikke ræd for nogen anden Ting end Dvynild — nei Far! — og jeg kan slaa haardt og fort, naar jeg begynder, men jeg er ellers saa uskadelig som en Ratunge, der er ingen Mand, som kan være uskadeligere, naar der er en ordentlig Anledning til at være uskadelig — nei Far, ingensomhelst! Jeg vil meget hellere være uskadelig — meget hellere, Far!"

Denne Forklaring lettet mig og var uden Tvil beregnet paa at befri mig fra den Tølelse af Usikkerhed og Fare, som hans Tale havde indgit mig. Han pustet tungt og vendte Skraaen, mens han sad med Albuerne hvilende paa Knæerne og tog et nyt Skjøn over Fjeldknauserne, som han beregnet, hvormeget af hans Styrke der behøvedes for at flytte dem.

"Har du nogensinde slaat nogen fordærbet?" spurgte jeg.

“Mangfoldige,” svarte han.

“Har du drøbt nogen?”

“Nei, jeg har ikke sluppet mig saameget løs. Jeg er saa sterk, ser du, at jeg maa holde igjen.”

Efter et Dieblifs Ophold, fortsatte han:

“Der var en Mand oppe hos Seavers her om Dagen, som truet med at prygle mig op. Det var ikke saa rart. Han kjendte mig jo ikke. Han bare tænkte jeg var en af disse almindelige Hverdagsfyre, som Folk kan prøve sin Styrke paa. Men han opdagede sin Feiltagelse itide. Gud var god mod ham, skal jeg sige dig, da han holdt ham væk fra mig.”

Tante Deel kaldte os til Aftens.

“Lad os gaa ind og stille vor Hunger,” sa Purvis, idet han reiste sig og lukket Guldskjoven.

Jeg var meget imponeret og kaldte ham fiden “Sr. Purvis.” Alle de mange Eventyr, hvori han havde været Helten, som han fortalte mig, mens vi arbejdede sammen i Marken eller Stalden, nød jeg og trodte paa. Jeg fortalte dem til Tante og Onkel en Aften, og Onkel sa:

“Han er en god Arbejder, men Jerusalem —! Saa stanset han. Han stanset altid ved Afgrundens Rand. Jeg havde aldrig hørt ham fuldføre en uheldig Sætning.

Jeg begyndte at ha mine Tvil om vor Hverdags Storhed, men jeg kaldte ham “Sr. Purvis” alligevel, endog min Frygt for ham var aldeles forsvunden.

En Dag kom Grimshaw ud paa Marken for at tale med Onkel. De gik hen i Skuggen af et Træ,

mens "Sr. Burvis" og jeg fortsatte vort Arbeide. Jeg kunde høre Nagerkarlens skarpe Stemme, han talte i en høi, fint Tone og gik strax sin Vej.

"Er det noget galt?" spurgte jeg Onkel, da han kom igjen og saa svært alvorlig ud.

"Vi skal ikke snakke om det nu," sa han. Hans Blik indgjød mig en Vengstelse, der ødelagde min Dag, som var begyndt med mange Planer om hvad jeg skulde gjøre og lære. Da Lyfene var tændt om Aftenen, sa Onkel Peabody:

"Grimshaw har opsigt Pantobligationen, og han vil ha sine Penge i Guld. Jeg maa se at skaffe dem paa en eller anden Vis. Men jeg ved ikke hvorledes."

"Na Herre Gud!" udraabte Tante, "hvor skal vi saa alle de Penge fra i disse haarde Tider? Na ja! Jeg vilde ønske, jeg vidste hvor!"

"Jeg kan ikke sige dig det," sa Onkel. "Jeg tror ikke han kan tilgive os, at vi frelst Barney Rodney."

"Hvad sa han?" spurgte jeg.

"Na, han sa, at vi ingen Ret havde til at holde Syrefar for at hjælpe os. Han sa, at du og jeg burde gjøre Arbeidet alene. Han sa, jeg burde tat dig ud af Skolen for længe siden."

"Jeg kan godt gaa ud af Skolen, jeg kan fortsætte med Læsningen alligevel," sa jeg.

"Ikke for at behage ham. Han var sint, fordi du havde en Bog med paa Ugeren.

Hvad skulde vi nu gjøre? Jeg tilbragte den første sørgelige Nat i mit Liv med at opgive alle de Planer, som jeg havde elsket, men ikke saa meget som

jeg elsket min Onkel og Tante. Jeg besluttet at anvende hele mit Liv og al min Kraft for at frelse Farmen. Jeg vilde endnu forsøge paa at bli en stor Mand, om ikke saa stor som Senatoren. Forvis blev hos os hele Sommeren og Høsten.

Da Nolingen var bragt i Hus, hugget vi ned og brændte store Hauger af Trær og fik fort Salt af Asken ved at mætte den med Vand, og la Luden koge ind. Vi kunde sælge Hundrede Pund af dette Salt for tre og en halv Dollars. Vi arbeidet alle tre med et Spand Heste for at frembringe 120 til 140 Pund om Ugen. Men vi syntes, det betalt sig — i Dicktrisploit. Overalt i Høilandet deromkring ofret Mænd og Kvinder al sin Styrke og Kraft for at frembringe disse smaa Pengeskilder, som bestandig flød hen til Indehaveren af Panteobligationen. Hr. Dunkelberg havde udbirket, at Benjamin Grimshaw gav os en liden Udsættelse. De holdt mig hjemme fra Skolen for at gjøre Farmarbeide. Jeg var næsten 13 Aar gammel og noksaa sterk og dygtig. Jeg antar, jeg lærte saameget af mine Bøger hjemme, som jeg kunde ha lært i vor lille Skole.

En Dag i December, det Aar havde jeg min første Prøve paa fuld Ansvarlighed af en Mands Arbeide. Jeg fik Lov til at læsse paa Vognen, sæle paa Hestene og spænde for og kjøre til Møllen uden Hjælp. Min Onkel og Forvis havde det travelt med at hugge og vi havde hverken Mel eller Mais. De spiste en hel Del, naar de skulde holde Ørene i Virksomhed. Jeg fyldte to Sække med Mais og to med Hvede og la

dem i Bognen, for Jorden var bar, spændte mine Heste for og drog afsted. Tante Deel saa efter om alt var i Orden og gav mig mange Advarsler. Sun sa, det var en Skam, at jeg skulde bli "grimshavet" til at gjøre en voksen Mandz Arbeide i min Alder. Jeg havde en stolt Følelse af Ansvar. Jeg vidste, hvorledes Hestene skulde behandles, jeg havde kjørt med Harv og Plog og engang alene til Posthuset, men dette var min første lange Tur uden Følge. Jeg havde tat min Dy og Vænte med, for i de Dage, fandt man ofte et Træ tvers over Veien, som man maatte lugge op og hale væk. Det var en Tur paa 6 Mil over en daarlig Bei. Jeg sad paa to sammenspiede Bretter, som var lagt tvers over Bognen; med et Tæppe over mig og min nye Frakke og Vanter paa, og var meget vel tilfreds i alle Maader.

Jeg havde tat et Stykke af Onkels Straatobak, som laa paa en Hylde i Kjeldertrappen, for jeg havde bemerket, at Onkel altid brugte Skraa, naar han kjørte. Jeg tog en ganske liden Smule og var temmelig syg i et Par Minutter. Da det var overstaaet, sang jeg alle de Sange, jeg kunde, det var ikke svært mange, og jeg repeterte Navnene paa Præsidenterne; delte Verden op, regnet op Flodernes Navne med Kilder og Udløb og Staternes Grænser og Navn og Beliggenhed af deres Hovedstæder. Det moret mig at holde Tungen gaaende i den dybe Stillehed og jeg udtømte al min Visdom, som ogsaa indeholdt Deflamation af Taler af Otis, Henry og Webster. Før Turen var endt havde jeg taget en fuldstændig Op-

tælling af min aandelige Valuta. Jeg gjentar det var Fornøielse — den eneste, som kunde opdrives — og ikke noget Arbeide for mig.

Jeg naaede Møllen i god Behold, men før Kornvarerne var malt, var Jorden og Himlen over den hvid af Sne, som kom ned i store Driver ledsaget af en kold, friv Nordvestvind. Jeg læsset mit Korn paa Vognen, dækket det med et Tæppe og skyndte mig afsted. Sneen kom saa tæt, at den næsten blindet mig. Til sine Tider kunde jeg hverken se Hestene eller Veien. Vinden blev stadig koldere, og det blev vanskeligt at holde Tømmene og holde Hændene mine varme.

Bludsfelig begyndte Hjulene at bumpe over Klipper — Hestene var gaaet i Grøften. Jeg vidste, hvad der var i Veien, for mine Dine var fyldt med Sne, jeg maatte ofte stryge den væk med Haanden; Hestene led naturligvis paa samme Maade. Før jeg fik stanjet, hørte jeg Smeldet af en Hjulfølg, og et af de forreste Hjul faldt af Fæstet. Jeg stanjet Hestene og sprang ned paa Veien, vendte deres Hoveder og strøg Sneen bort fra deres Dine. Sneen gik mig nu tilknæs. Det syntes som om alle Himlens Skyer var faldt ned paa Jorden og hobet sig op til et stort, uldent Dække, tørt som Salm.

Vi var kommet til et Sted hvor Veien synker ind i en Gulhed i Klippen, tæt ved Butterfield-Skoven, og ved Foden af Klippen var der en Mængde Trær. Na, hvor bedrøvet jeg var for det brudte Hjul! Dette var vor eneste store Vogn — og vi, som skulde betale

Pantobligationen! Hvad vilde vel Onkel sige? Tanken bragte Laarer i mine Øine.

Jeg spændte Hestene fra og førte dem i Ly af Grantræerne. Hvor behagelig det føltes. Vinden var mindre sterk hervede, skjønt den sled i Trætoppene. Jeg vidste, jeg var fire Mil fra Hjemmet, men vidste ikke, hvorledes jeg skulde komme did. Jeg frøs helt ind i Sjælen og samlet lidt Pitch Pine; og snart havde jeg en god Ild, for jeg havde Fyrstaal og Tønder med mig. Jeg vidste, at jeg kunde ride den ene Hest og føre den anden ved Lømmen, og kanske paa den Maade naa hjem. Men der var Melet. Vi behøvet det; det vilde bli gennembaadt, hvis jeg forsøgte at bringe det hjem paa Hesteryggen. Jeg varmet mig ved Ilden og bandt Hestene saa nær, at den kunde tå Frosten ud af deres Pandelug og Dienbryn. Jeg følte i Trakkelommen og fandt en Haandfuld Spikre — alle Folk gif med Spikre i Lommen i de Dage — jeg husker, at Onkels Lomme var et rent Museum af Nagler og Spikre, Skruer og flige Ting.

Saa fik jeg den Ide, at jeg vilde lave en Slags Slæde — vi kaldte den Springer.

Jeg fik Øren min frem, og snart fandt jeg et Par Trær med den rigtige Bøining for Meiernes forreste Ender, jeg fældte dem og hugget Undersiden til saa jevnt jeg kunde, og jeg gjorde Indsnit i dem øverst oppe ved Bøiningen, satte en tyk Stok ind i Indsnittene og gjorde den fast med Spiker, som jeg drev ind med Ørehodet. Paa den Maade fik jeg et Holdpunkt for Bognstangen. Da jeg var færdig med dette

gjorde jeg en Bue, som jeg satte mellem Meierne for at holde dem fra hinanden og jeg brugte alle mine Spiker til at støtte op fæste den. De to sammensjuede Bord, som var brugt til Sæde i Bognen, la jeg over Buen og Stokken foran. Men hvorledes jeg skulde faa dem fast var et andet Spørsmål. Det lykkedes mig at finde en høielig Gren og med den holdt jeg Naglen fra Bognstangen ned i Jlden og gjorde Spidsen glødende mens jeg holdt Hodet koldt med Sne. Dermed brændte jeg et Hul i hver Planke, gjorde dem fast til Stokken foran og bandt dem med Vidjer. Det var sent paa Dagen og der var ingen Tid til det langsomme Arbeide, at brænde flere Huller. Jeg skar Haf i den anden Ende af Plankerne og bandt dem til det bagre Støttepunkt med et Stykke at Lømmene. Jeg satte Naglen fast igjen og læsfet Melet paa Slæden, fæstet Vænken foran mellem Plankene og bandt Hestene til Vænken. Saa begav jeg mig igjen paa Beien siddende paa Sækkene.

Det var naturligvis en Tur med Forhindringer, for Slæden min var smal. Sneen hobet sig op under mig og en Gang imellem rullet baade jeg og Sækkene af. Sneen gik mig langt over Knærne, og jeg ledet derfor Hestene fra Beien ind i Marken for at undgaa de ophobede Snedrev. Ofte maatte jeg stanse for at faa Sneen fra Hestenes Dine eller slaa Floke for at faa lidt Varme i mig selv.

Det var bældmørkt, og Hestene vadet i Sne op til Bugen, og Sneen faldt tættere jo nærmere vi kom Rattleveien. Jeg vilde ikke ha vidst, hvor vi skulde

dreie af, men i Mørket ved en Gæst mere end en Mand. Snart hørte jeg et høit Raab, jeg kjendte Onkel Peabodys Røst. Han var gaat ud for at møde mig i Stormen, og Shep var med ham.

"Na Gud ske Lov, at jeg har fundet dig, jeg er blindet og udtrættet og kan ikke holde Lys i Lygten, om det gjaldt mit Liv. Du er vel helt forfrossen?"

"Der er intet ibeiden med mig, men Gæstene er svært trætte, og jeg har maattet la dem hvile ofte."

Jeg fortalte ham om Bognen — og hvor det lettet, da han sa:

"Naar bare du er uskadt, Gutten min, skal vi ikke bry os om den gamle Bognen — ikke det Gran. Hvor har du faat den Slæden?"

"Jeg lavede den selv med Øx og Spiker," svarte jeg.

Jeg hørte ikke hvad han sa, for Gæstene rullet over, og vi maatte stanse for at skrabe og sparke Sneen væk under dem, saa godt vi kunde, før vi kunde komme videre frem. Vi fandt en Abning ind til Marken — vor egen Mark, ikke langt fra Huset; Onkel Peabody gik foran og søgte ud den bedste Wei, tilslidst kom vi til Stalddøren, og han gik op til Huset, tændte Lygten, og kom tilbage med den indviklet i et Tæppe. Tante Deel kom med ham. Hvor jeg var stolt, da jeg hørte ham sige:

"Gutten vor er blit en Mand nu, Deel, — tænkt, han lavede Slæden ganske alene og har greiet sig saa kjækt!"

Sun kom hen og holdt Lygten op til mit Ansigt og undersøgte mine Hænder.

"Na bevare mig vel, Bart! jeg trodde, du var stibfrossen, ja, det trodde jeg. Staffars Gutten!" sa hun.

Sagespidjen, Øreflippene og en Finger var forfrossen, og Tante gned mig med Sne for at faa Frosten ud.

Vi bragte Melet ind og Tante Deel laabet Pudding. Hvor godt det var at føle Varmen fra Urnen og fra de Hjertes, som elsket mig. Hvor jeg nød Puddingen, Melken og Smørrebrødet!

"Jeg tænkte dette var den anden Fare, som gamle Kate snakket om," sa Tante Deel, da jeg gif ovenpaa.

Dnfel Peabody gif ud for at se til Hestene.

Da jeg vaagnet om Morgenens, saa jeg, at Dnfel Peabodys Seng var urørt. Jeg skyndte mig ned og hørte, at vor ene Hest var død af Kolik om Natten. Tante Deel graat; Dnfel Peabody begyndte at danse; jeg midt paa Gulbet, da hun saa mig.

"Hold Ligevægten, Venner," sa han, "vi taber ikke Modet om alle Hestene dør. Ikke sandt, Bart!"

"Nei, vi skal aldrig tabe Modet," svarte jeg.

"Se, det kan jeg like, blir det nødvendig, skal vi la Purvis gaa i Spand med den anden Hesten og faa Arbeidet gjort."

Han og Purvis lo umaadelig, og deres Munterhed bar mig med sig.

"Vi er nu de heldigste Folk alligevel," fortsatte han. "Bart er ilibe og der er tre Fod Sne paa

Jorden og mere kommer der — og her er koldere end i Grønland.”

Det var en bitterlig kold Dag, og vi arbejdede bare tre Timer, saa gik vi ind og fordrev Tiden med at spille "Gammel Slæde" ved Ønnen. Rodney Barnes kom over om Eftermiddagen og sa, at han vilde laane os en Arbeidshest.

Da vi gik iseng den Kvæld, hviffet Onkel:

"Hør, gamle Ben, det var daarlig Stel med os imorges, og havde vi ikke tat os sammen og faat nyt Tag, tror jeg, Tante Deel havde faldt aldeles i Staver, og vi vilde sidde her allesammen og hyle som forbildet Kvæg."

Vi havde godt Slædeføre siden og fik vor Bark og Salt til Markedet, og vi tjente 98 Dollars, men vi maatte ta Betalingen i Bankpenge — Papir — og vi maatte betale vor Gjæld i Hvede, Mais og Salt; saa vor virkelige Fortjeneste bare beløb sig til to og sexti og en halv Dollars, sa Onkel. Dette var dog mere end nok til at betale Rentepengene, og vi gav Resten af Pengene tilligemed ti Bushels Hvede til Grimshaw for en spatlam Hest, og han lovet at gi os i det mindste et Aars Genstand med Hovedsummen. Vi følte lettere.

8de Kapitel.

Tredie Gang i Fare.

“Mr. Burbis” fik sin Løn i Salt og blev hos os, indtil mit første store Eventyr afbrød hans Ophold. Det hændte en Julidag, da jeg gik i mit fextende Aar. Han opførte sig meget umandig, og jeg gjorde, hvad enhver normal Gut med min Uddannelse ved Talg-Injene vilde ha gjort. Vi havde holdt Grimshaw fra Døren ved at betale Renten og en Sum af 80 Dollars paa Kapitalen. Det fordret haardt Arbeide at leve ordentlig og bære Gjældens Byrde. Nu var Grimshaw igjen begyndt at presse os. Onkel vilde gjerne ha sin Avis og muligens faa vide, naar Senatoren var ventendes til Canton.

Jeg fik Lov til at ride med Burbis til Posthuset — en tre Miles Vej — og hente Posten. Burbis red paa vor eneste Sadel, og jeg red uden Sadel paa en nydelig hvid Unghoppe, som Onkel havde git mig strax efter hun var kommen til Verden. Jeg havde git hende Mad, flappet og kjærtegnnet hende, dresferet og stelt med hende, og hun var blit faa glad i mig, at bare hun hørte mig fløite, kom hun galloperende fra den fjerneste Del af Græsgangen. Et Stykke Sukker, et Maiskay eller lidt Puds var altid Belønning

for hendes Trostfab. Hun likte, at jeg vasket hendes Fødder eller flettet Manken eller gned hendes Skind til det glinjet, og hun holdt sit Hode stolt opreist, naar jeg sad paa hendes Ryg. Jeg havde kaldt hende Sally, fordi det var det eneste Navn, som syntes at udtrykke, hvor glad jeg var i hende. Mr. Purvis var ikke nogen erfaren Rytter. Min Hoppe førte ham i strakt Gallop over Bakkerne, og jeg hørte mangen sutrende Klage bag mig, men Sally likte frie Tøiler, naar vi var sammen, og jeg lod hende gaa, som hun vilde. Da vi kom tilbage, mødte vi en anden Rytter, som havde holdt Raft den varmeste Tid af Dagen i Seavers lille Værtshus, men havde forbildet sig. Han havde en stor Militærskjedel og Poser og blankt Messingbeslag, og en Pistol i Skulderet og mange andre Ting, som fanget mit Øie og min Interesse. Min Hoppe var lidt træet, og den Fremmede og jeg red Side om Side, mens Purvis flæbte sig efter os. Solen holdt paa at gaa ned, da vi naaet Toppen af en lang Bakke, og Tusmørket var bestraalet af en rig, gylden Glans i Skyndredsen langt under os. Vi hørte en let Støi i Buskene ved Veisiden.

“Hvad er det?” spurgte Purvis ængstelig, halvt hvissende. Vi stanjet. Og en Stemme — en Stemme, som jeg ikke gjenkjendte, brød Stilheden med disse truende Ord — skarpt udtalt:

“Pengene eller Livet!”

Mr. Purvis vendte sin Hest og piffet den ibei op over Bakken. Alting gik fort for sig i det næste Sekund eller to. Jeg kastede et Blik over Skulderen

og saa ham miste en Stigbøile og falde, men han reiste sig op igjen og løb som om det gjaldt hans Liv. Jeg saa den Fremmede ta sin Pistol. Et Skud knaldet fra Bussene ved Veikanten. Et Ildglimt for mod den fremmede Mand. Hestene steilet og slog bagud, min kastet mig af imellem en Klynge smaa Popler, som stod ved Veien og for aasted nedover Bakken. Alt dette brød ind i Sommeraftenens Stilhed paa en ensom Bei, og det Tidrum, det foregik i, var sandsynligvis ikke over 10 Sekunder.

Mit Fald paa den stenede Bei slog mig i Svime, og jeg laa der tre fire Sekunder, saavidt som jeg kan dømme, i en besynderlig og fredelig Drøm. Hvorfor drømte jeg, at Amos Grimshaw kom paa Besøg til mig igjen? og i dette lille Drømglimt syntes jeg, der hændte saa meget, at det kunde fylde en hel Dag, nok af Suaf og Lek, Kommen og Gaaen og det hele endte med en Samtale paa Høstakken. Jeg har undret mig over den Drøm, Gang paa Gang. Jeg kom til mig selv igjen og løftet Hodet, min Bevidsthed svinget sig tilbage paa Erindringens Spor og tog op Traaden i den forreste Afstand fra, hvor den var afbrudt.

Jeg saa gjennem Bussene Dyset var usorandret. Hestene var borte. Der var meget stille. Den Fremmede laa hjælpeløs paa Veien, og en Skikkelse høiet sig over ham. Det var en Mand med et Rømmetørklæde over Ansigtet med Guller klippet ud foran Øinene. Han havde ikke set mig falde, det fik jeg høre fiden, og trodde jeg var redet bort.

Hans Gevær laa ved Siden af ham med Kolben vendt mod mig. Jeg bemærkede, at et Stykke Træ var revet af paa Kolbens Underside. Jeg sprang op, greb en Sten og kastet efter ham, og Røvereren løb med Geværret i Haanden. Jeg formoder, at hvis det havde været ladt, var denne lille Fortælling aldrig bleven skrevet. Jeg kastet Stenen behændig, og jeg mindes den var omtrent saa stor som et Æg. Jeg saa den streifet hans Hode, og jeg saa hans Haand berøre det Sted, hvor Stenen traf. Han vaklede og var nærved at falde, men han kom sig igjen og fortsatte sit Løb. Men den lille Sten havde sat Rainsmærket paa ham.

Den Fremmede laa endnu paa Veien. Jeg løstet hans Hode og slap det hurtigt igjen med en behøvelig Fornemmelse. Berørelsen af det, og den Maade det faldt tilbage paa Jorden, da jeg slap det, forfækket mig, jeg vidste, Manden var død. Jorden omkring var baad. Jeg løb et Stykke nedover Bakken, stanset og fløitet paa min Hoppe. Jeg kunde høre hendes Aneggen langt nede paa den støvede Wei, og Lyden af hendes Hove, som galloperede mod mig. Et Par Skridt fra mig stanset hun fnysende. Jeg fanget hende, steg tilhest og red til nærmeste Hus efter Hjælp. Paa Veien opdagede jeg, hvorfor hun havde stanse. Der var nogen Heste, som græsset ved Veisiden lige ved Andrew Cramptons Tømmerhytte. Andrew havde netop bragt ind et Læs Hø og holdt paa at rygge ud.

Jeg bandt min Hest, sprang op paa Arbeidsbognen og sa:

“Kjør opover Beien saa fort du kan. Der er en Mand dræbt.”

For et frygtelig Ord jeg havde udtalt: Og for en Skræk det voldte i det lille Portrum. Manden holdt Pusten, tog et Kny i Lømmerne, skreg til Hestene og begyndte at bande. Konen gav et lidet Skrig, og Børnene løb grædende hen til hende. Nu først følte jeg den frygtelige Betydning af Ordet og Gjærningen. Jeg havde ikke havt Tid til at tænke paa det før. Skrækflagen tænkte jeg paa Nøveren, som flygtet ind i det gryende Mørke.

De Kjendsgjærningen, som var forbunden med Tragedien, er af liden Betydning nu. Manden var død, vi tog Riget til vort Hjem, og Døfel underrettet Øvrigheden. Igjen og igjen maatte jeg den Aften fortælle om Drabet. Vi gik til Aastedet med Vngter, og der blev sat Vagt.

Hvor den Begivenhed og al den Tummel omkring i Mørket forskrækket og forvirret mig! Min Livsscene var forvandlet. Tilfæuerne var pludselig blit talrigere og fyldte Scenen, og der var Rædsel i hvert Ansigt og i hver Røst. Der var en Skurk med blodige Hænder bag Scenen nu, og kanske var der flere. — Jeg undret paa det, jeg. Folk var ikke længer som de havde været. Endog den Gud, som jeg bad til, var forskjellig. Som jeg sidder her og skriver, ser jeg igjen Skinggerne og hører de mange Lyd fra hin Nat. Jeg ser Mørket vore; jeg hører Lyden af den Rifle, som satte igang alle disse galloperende Hestehover og svingende Vngter, og alle disse flygtige

Stygger og denne hysteriske Banden og Sværgen. Næste Morgen fandt de Røverens Fodspor i den fugtige Jord, og de maalte dem. Hele Omegnen var i vildt Oprør og søgte i Skog og Mark efter Røveren.

“Gr. Purvis” havde pludselig tabt Troen paa hele Verden, og han blev funden næste Morgen ved Daggrub under en Høsaate af en Farmer, som kom efter Hø. Vor Snyrefar krøb frem og fortalte sin Historie med Rædsel og Skræk. En Røverbande — ikke en Røver — ikke engang to — men en hel Bande havde forfulgt ham opover Veien, og en af deres Røglere havde rebet Gul paa hans Buxer — og til Støtte for sin Forklaring viste han Gullet. Ved hans dygtige Hjælp ser vi et Glimt af den herskende Mandstilstand blandt Omegnens Folk af den lavere Klasse. De var paa en Vis Børn, som det var let at indbilde al Slags rare Ting og som endnu knelte ved Overtroens Alter.

Den Fremmede blev begravet. Han havde ingenting paa sig, som kunde gi Oplysning om hans Navn og Hjemsted. Ugerne gik og ingenting hørtes om Morderen. Jeg havde sagt, at et Stykke Træ var afbrækket paa Gebærkolben, men ingen kjendte et slikt Baaben i Dickithsplit.

En Dag kjørte Onkel Peabody og jeg over til Grimshaw for at betale nogen Penge. Jeg huffer, det var Guld og Sølv og vi bragte det i en liden Pose. Jeg spurgte, hvor Amos var, og Fru Grimshaw, en skræmt, mager liden Kvinde, som saa træet ud og aldrig kom udenfor sin egen Dør, sa, at han arbejdede ude paa en Farm hos Beekman i Nærheden af

Plattsburg. Han havde tat over med Diligencen sidst i Juni for at arbejde i Søaannen. Jeg la Mærke til, at Dufel saa svært betænksom ud; da vi kjørte hjemover og sa svært lidet.

“Du har aldrig havt nogen Tanke om, hvem denne Røver var?” spurgte han omsider.

“Nei — jeg kunde ikke se klart — det var skummert,” sa jeg.

“Jeg tror Rurvis løi, da han sa, at en hel Bande forfulgte ham,” sa han.

“Kanskje han alligevel trodde, de var efter ham. — Efter min Mening var han saa forskræmt, at han ikke kunde skjelne en Søne fra en Sag. Jeg tror, det var bare en Mand, som gjorde Arbeidet.”

Svor godt jeg huffer den lange Stilhed, som paafulgte, og den fjerne Lyd, som hørtes nu og da. Rørdrummens Kalden i Myren og Sang af Gjerdesmutteren og Rødfjellen. Det var en høitidelig Taushed.

De hurtig udtalte Ord: “Penge eller Livet,” blev levende i min Grindring. Jeg følte, hvor de lignet Grimshaw's Skjældsord, som altid synes at sige: “Penge eller Hjemmet!”

Det var det samme som at fordre bort Liv, for vi kunde ikke leve uden vort Hjem. Det var alt vi havde. Grimshaw's Rifle var den Magt, han havde over os, og det var et frygtelig Vaaben — jeg tror dog, at jeg tør sige til hans Ros, at han selv aldrig vidste hvor frygtelig. Vi naaet Sandbaffene, og Dufel Peabody brød Stilheden med den Bemærkning:

“Jeg vilde ikke gi 50 Cents for saa meget af dette Land, som en Fugl kunde flyve rundt en hel Dag.”

En lang Stund hørte jeg bare Lyden af Hestefødder og Hjul i Sanden, mens Dunkel sad og saa tankefuldt paa Skvætbordet. Jeg talte til ham, men han syntes ikke at høre mig.

Før vi naaet hjem, vidste jeg, hvad han tænkte paa, men ingen af os bovet at tale om det.

Folk kom fra Canton og fra hele Omegnen for at se og tale med mig, og blandt dem var Dunkelbeys. Angster, som forresten var aldeles ugrundet, om mit Seltemod var blit spredt omkring.

Sally syntes at være glad ved at se mig. Vi spaferte ned til Vækken og op til Runden og kom tilbage over Markerne. Dagen var deilig og dens Skjønhed var over hende. Jeg husker, at hendes Kjole havde Ildblomstens Farve og Himlens blaa var i hendes Dine, Solfinnet var i hendes Haar og Aløverblomsten paa hendes Rinder. Jeg husker, hvorledes Augustvinden tog fat i hendes Haar og snoede dets gyldne Traade rundt hendes Hals og Skuldre, saa det undertiden berørte mit Ansigt! Endog Raslen af hendes Kjole frembragte en Skjælven i min Sjæl — ukjendt for mig. Jeg la min Arm om hendes Liv, og hun la sin omkring mig, mens vi løb fremover. En underlig Følelse kom over mig. “Det er saa varmt,” sa jeg, og plukket en Blomst.

Hvad var der omkring denne Pige, som beruset mig med Lykke?

Hun vendte sig bort, og Vaandet, hun bandt om

sit Haar, streifet mig. Jeg vilde gjerne kysse hende, som jeg før pleiet at gjøre, men jeg var ræd.

Hun vendte sig pludselig og sa:

"En Skilling for dine Tanter!"

"Du vil ikke le af mig da?"

"Nei."

"Jeg tænkte paa, hvor vakker du er, og hvor styg jeg er."

"Du er slet ikke styg. Jeg liker dine Øine, og dine Tænder er saa hvide og jevne, som de kan være, og saa er du en stor, tapper Gut."

Na Ungdoms Forfængelighed, jeg har aldrig siden følt mig saa lykkelig som da!

"Jeg tror ikke, jeg er tapper," sa jeg rødmende, "jeg var skræffelig ræd den Aften, sandelig jeg var."

Vi gik langs Svendeagrene, som netop havde faat et gult Skin.

"Men du løb ikke din Bei!"

"Jeg tænkte ikke paa det — ellers havde jeg vist gjort det."

Efter en liden Pause bobet jeg at sige:

"Du har vel aldrig været forelsket?"

"Jo, det har jeg."

"S hvem?"

"Det har jeg ikke lyst til at sige," svarte hun langsomt og saa ned for sig.

"Jeg skal sige dig, hvem jeg er forelsket i, hvis du vil?"

"S hvem?"

“J dig.”

Jeg hvistet Ordet og var ræd for, at hun vilde le af mig, men det gjorde hun ikke. Hun stanset og saa meget alvorlig ud. Saa spurgte hun:

“Hvorfor tror du, at du er forelsket i mig?”

“Naar du gaar fra mig, vil jeg gaa og tænke paa dig og jøle akkurat som naar Bladene og Blomsterne er visnet allesammen og jeg ved, at Vinteren kommer. Næste Søndag skal Shep og jeg gaa ned til Pækken og komme tilbage gennem Markerne, og jeg vil forsøge at tænke over igjen alt sammen, hvad du sa, og hvad jeg sa, og hvor varmt Solen skinte, og hvor vakker Hvedeageren saa ud. Kanste jeg ogsaa vil komme til at høre den lille Fugl synge. Vi stanset og lytttet til en Fugls Sang — jeg ved ikke hvad Slags Fugl det var — og saa hvistet hun:

“Vil du elske mig altid og for evig?”

“Ja,” svarte jeg paa Ungdommens sorgløse Vis.

Saa stanset hun og saa mig ind i Øinene, og jeg saa ind i hendes.

“Faar jeg Lov til at kysse dig?” spurgte jeg ræd, og med blussende Kinder.

Hun vendte sig bort og svarte:

“Ja, hvis du vil.”

Jeg synes nu jeg er i Aladdins Slot og kan se hende staa der rødrende, yndig og uskyldig i Sollysset, og den Fld, som brændte i vore Års, strømmer igjen varmende gennem mit Blod.

Det var endnu Lef, skjønt ikke den samme vi før havde lefet om de fine Damer og de ædle Herrer, men

det var Det — Den skjønneste Det, som Ungdommen lefer — og ganske ogsaa den farligste.

Sun holdt mig fast i Haanden, da vi gik videre, og jeg fortalte hende, at mit Maal var at bli en stor Mand.

Mit Bæsen var saa usammenfat i de Tider. Det skjldtes den Omstændighed, at jeg ingen Kamerater havde i Skolen og var opdraget i et Hjem, hvor der hverken var Far eller Mor eller Bror. Om Aftenen hørte jeg en hvissende Samtale nede i Stuen. Jeg vidste der var noget igjære og undret mig paa, hvad det var. Om en Stund kom Onkel Peabody op i bort lille Bærelse og saa høist alvorlig ud. Han satte sig paa sin Seng med Hænderne fast knyttet under det ene Knæ, som han løftet saa høit, at Foden var vel oppe fra Gulvet. Som han sad der mindet han mig om en som omhyggelig holder Lømmerne stramme paa en Hest, som har et daarlig Rygte.

Jeg sad halvt aflædt og saa paa ham — ganske ængstelig. Som jeg tænker paa den ubesudlede Guttesjæl, føler jeg Scenens Patos. Jeg tror, han følte den, for jeg husker, at hans hvissende Stemme skald lidt, da han begyndte at fortælle mig, hvorfor Mænd er sterke og Kvinder er skjønne og givet til Mænd i Egtteskab.

“Du vil nok snart bli forelsket,” sa han, “det er naturligt — Du husker Omstreifer-Kate?” sa han omsider.

“Ja,” svarte jeg.

“Engang, naar du bliver lidt ældre, skal jeg for-

tælle dig hendes Historie, og du vil se hvorledes det gaar Mænd og Kvinder, som bryder Guds Lov. Her er Hr. Brights Brev. Tante Deel bad mig gi dig det og gjemme det selv, du er gammel nok nu, og du reiser snart ind til Skolen, tænker jeg."

Jeg tog Brevet og læste Udskriften paa Konvolutten.

Til Hr. Barton Baynes.

(At aabnes, naar han forlader Hjemmet for at gaa paa Skole).

Jeg la det i min Kiste med Væderhængsler paa Laaget, Onkel Peabody havde laget den til mig. Jeg undret mig over, hvad alt dette betød, og den Nat Lyød jeg igjen op fra Leirpladsen og vandret videre ind i Verden paa Kundskabens tause Stier.

Onkel Peabody reiste bort et Par Dage efter Indhøstningen. Han var gaat hjemmefra tilfods, jeg vidste ikke hvorhen.

En Eftermiddag kom han igjen i en Vogn ledsaget af den store Michael Sacket ved Canton Akademi. Sacket var en svær, muskelstræk, rødhaaret, venlig Irlænder, med et fornøiet Sind og en lystig Tunge. Han havde en Dialekt, som mindet lidt om den grønne Ø, som han forresten aldrig havde set, for han var født i Massachusetts og havde faat sin Uddannelse ved Harvard. Han var en Mand paa omtrent 40 Aar.

"Du skal komme til mig ihøst," sa han, og la sin Haand paa min Arm og gav den et lidet Tryk. "Du har brede Skuldre, Gutten min! Du kan bo hos mig og hjælpe til med Husarbeidet, om du vil."

“Ja, det er udmærket,” sa Onkel Peabody.
Men jeg vidste ikke netop da, hvad jeg skulde tænke.
Vi arbejdede ude paa Marken, og Hr. Sacket talte
spøgefuldt om mange Ting.

“Der er mange Efterabere i Verden,” sa han.
“Nogen efteraber det Gode — Gudskelov! — nogen
det Daarlige — Stam saa Djævelen!”

Mens han talte, hørte vi en vidunderlig vakker
Fuglesang i det høie Grantræ ved Bækken.

“Hører dere Sølvklokken fra Taarnet over der?”
spurgte han.

Vi lyttede og han hvistte:

“Det er Crimittrosten, jeg undrer mig paa, hvem
den efteraber. Jeg formoder, den første af dem kom
til paa Julenatten, og hørte Englene synge og husket
lidt af Sangen, saa den kunde gi den til sine Børn
og bevare den for Verden.”

Jeg saa op i Mandens Ansigt, jeg likte ham, og
siden længtet jeg til den Tid, da jeg skulde kjende ham
og hans Hjem.

Shep gned paa den venligste Maade sin Hals paa
Skolemesterens Støble.

“Den Hunden liker mig, saa godt som om jeg var
et Ben,” sa han, da han forlod os.

9de Kapitel.

Jeg møder andre store Mænd.

Det var en Solskinsdag sent i September, at Tante Deel og Onkel Peabody tog mig og min lille Kiste af Grantræ med alle mine Skatte i til Byen, hvor jeg skulde gaa paa Skole og bo hos Skolemesteren, Hr. Michael Sacket.

Jeg var stolt af min Kiste, som nu var blit udstyret med Jernhængsler, Hæspe og Krampe. Tante Deel havde slidt haardt for at faa mig færdig, hun havde siddet ved Bæven til langt ud paa Aftenen for at væbe Løi til Klær til min nye Dragt, som en rejsende Skrædder havde passet og syet til mig. Jeg husker, at Buxerne var af Strie, og at de floret op Benene mine og var svært ubekvemme, men jeg klagede ikke. Jeg husker, at Onkel pleiede at sige, at ingen med Striebuxer kunde ride paa en Hest uden at bli kastet af — det skal saa.

Den Dragt jeg havde voRET ind i — "Postdam-Klærne", som vi kaldte dem, eller "Kjøbeflærne", den havde jeg nu voRET ud af, den var et tilbagelagt Stadium saa at sige. Jeg havde et Par extra fine Støvler, syet af en Røhud, og vi var alle enige i, at de var pene. John Wells, Lappeffomageren, havde

fyd dem til mig. Sandt nok, jeg havde min Tvil om dem, men vi havde nu ikke Raad til noget finere. Da Aften var omtrent fuld, huffer jeg, at Tante kom med noget, som var pakket ind i St. Lawrence Republikaner, og la det i mine Hænder.

“Det er to Dufin Rager og lidt Spegetjød,” sa hun. “Na ja! jeg tænkte, kanske du vilde like det, du kan jo bli fulten mellem Maalene. Vent lidt!”

Hun gif til sit Bærelse, og Onkel Peabody og jeg ventet med at lukke Hæspen med en Trøpinde slaat ind i Krampen.

Tante Deel kom strax igjen med Indianerbogen i Haanden.

“Se der,” sa hun, “du kan lige saa godt ha den! — aa ja! Du er gammel nok nu. Du vil kanske like at læse i den undertiden om Astenen — aa ja! Na, men vær svært forsigtig med den, Bart! Gust, den var en Present fra min Mor til mig — ja, det var den!”

Hvor ømt hun holdt og betragtet det ærbærdige Arvestykke, saa omhyggelig bevaret i et Omslag af jalmet Lærret. Det var hendes eneste Arv. Lærerne kom mig i Minne, naar jeg tænkte paa hendes Opofrelse — større — langt større end nogen kostbar Gave, som senere er bragt mig, skjönt min Videbegjærighed angaaende Indianerbogen var tilfredsstillet for en stor Del, for jeg havde mangen Gang i al Hemmelighed fikket i den. Jeg havde læst deri, hvorledes Kaptein Baynes — min Oldesar — var blit dræbt af Indianerne.

Jeg husker den bedrøvelige Rjøreture til Byen og alle de Raad og Retledninger, som Tante gav mig.

"Gaa ikke ud efter det er blit mørkt," sa hun, "jeg er saa ræd for at Sluffer vil ta paa dig."

"Hvis de forsøger paa det, formoder jeg, de blir en Smule overrasket," sa Onkel.

"Jeg vil ikke, at han skal slaas."

"Hvis det er nødvendigt, tror jeg, det er bedst at slaas paa haarde Livet," sa Onkel.

Jeg husker, at jeg speidete forgjæves efter Sally, da vi kjørte forbi Dunkelbergs. Jeg husker ogsaa, hvorledes Ensomhedsfølelsen voxte i mig efter som Dagen gik, og hvorledes Tante Deel stod og knappet Drakken min og sa ingenting, mens Taarene rullet ned over hendes Kinder, og jeg stod lænet mod Gadedøren i Sackets Hus og forsøgte at ta det som en Mand og var ganske skamfuld over, hvor daarlig det lykkedes. Det mindet mig og Manddomsprøven, som jeg saa ofte havde forsøgt forgjæves — at staa i et Halvbushel Maal og ta en Sæf Mais paa Skulderen. Onkel Peabody stod med Ryggen mod os og betragtede Gimlen i Tausshed. Han vendte sig og pustet nervøst, hans Læber dirret lidt, da han sa:

"Jeg ved ikke, men jeg tror, det kommer Regn."

Jeg stod og saa efter dem, da de gik nedover til Skurene ved Bærtshuset; de gik ludende og lidt vaklende, og, hvor bedrøbet de saa ud, da de forlod mig! Deres Tausshed og Lyden af deres Skridt hører ligesom med til det Billede, som har staaet i min Erindrings i alle disse Aar. Bludselig fæstet mit Øie sig

ved en Mand, som kom sjanglende midt i Gaden. Hans Ben dinglet. Det var ikke den almindelige menneskelige Vis at føre Benene paa. Han bevæget sig i Sikksak fra den ene Side af Gaden til den anden. Jeg saa paa ham netop som jeg holdt paa at bryde sammen. Jeg fulgte ham med Dinene til han dinglet rundt Sjørnet. Bare en Gang før havde jeg set en fuld Mand gaaende, skjønt jeg ofte havde set enkelte af vore Naboer kjøre hjem saa druffen, at jeg trodde, Høstene var skamfulde over dem, for de var altid stummende sved- og havde slikt Gæstværk. Saa Ih Dunkelberg og hendes Mor kom forbi og sa, de var glad jeg skulde begynde paa Skolen. Jeg kunde ikke svare dem, og da de saa, hvor bedrøbet jeg var, gik de videre. Saa vinket til mig, da de dreiet om Sjørnet. Jeg følte mig saa skamfuld. Saa blev Døren pludselig aabnet bag mig, og jeg hørte Hr. Sackets Røst:

“Bort,” raabte han, “jeg har en Ben her, som har noget at sige til dig. Kom ind.”

Jeg gik ind i Huset.

“Kast nu Sorgen af, Gutten min!” raabte han og tog sin Violin frem af Kassen, mens jeg sad og tørrede mine Dine i et væk. “Bort med Sorgen! Hun banker ofte paa min Dør ogsaa, jeg forsøger ikke at være uhøflig, men jeg lader altid, som jeg har det svært travelt. Vare ji et Par Ord for almindelig Søflighedens Skyld! De saa, hvis du kan, Gut, og gjør det fort — og hun vil gaa sin Vej.”

De sidste Ord udtalte han hvissende med den ene

Saand paa mit Bryst. Han stemte Strengene og spille en Sjømandsdans. Nei for en glad, lystig Musik det var, som fyldte Huset. Hans Bue og Fingre fløi ind i en Musik af vild Glæde, og førte mig ud af min bedrøvede Sindsstemning ind i en Verden, hvor alt var nyt for mig.

“Saa, Gud velsigne dig, Gutten min,” sa han og la Violinen bort. “Vi to skal nok faa det hyggelig sammen — ja, det skal vi! Ikke en Tone mere idag! Kom hid, her har jeg en Veiviser, som vil føre os ind i Trylleslandet.”

Han tog et Mikroskop og viste mig deri Verdens smaa Vidundere — de som ikke kan sees med det blotte Øie og som jeg ingen Kundskab havde om.

“Mikroskopet er som Lærerens Kunst,” sa han. “Jeg har kjendt en god Lærer, som kunde ta en Sjerne som ikke var større end Toden paa en Flue og gjøre den synlig for det blotte Øie.”

Der var fire Barn i Huset, en af dem kom ind og kaldte os til Aftens. Fru Sacket, en fyldig Dame med et venlig, rødladent Ansigt, sad ved den ene Ende af Bordet og mellem Forældrene sad Børnene. Mary, en vakker Pige paa sytten Aar; Maggie, sex Aar, Ruth et tyndt Barn paa syv Aar, og Gutten, John, støiende og rød og fem Aar gammel. Stolene var simple Træstole, som vore Dages Kjøkkenstole. Midt for Bordet stod en tom Stol — grønmalet. Før Hr. Sacket satte sig, la han Haanden paa Ryggen af den grønmalte Stol og sa:

“Jeg ønsker dig alt godt, Michael Henry.”

Jeg undret mig over, hvad dette betød, men jeg turde ikke spørge. Den ældste Datter holdt Opsyn med de mindre Barn.

"Mary er Politibetjent her i Huset med Fuldmagt til at arrestere og bringe for Retten dem, som er i unødig Gastværk, gjør Optøier eller er uhøflig," forklarte Hr. Sacket. "Du er nok en Ven af Sally Dunfelberg?" sa han lidt efter.

"Ja," svarte jeg.

"En vakker Pige — og saa flink. Jeg la Merke til, at du saa paa hende som Berseren ser paa den opgaaende Sol."

Jeg blev blussende rød, og Mary, hendes Mor og John saa paa mig og lo. "Puer Pulcherrime!" sa Hr. Sacket med et venlig Smil.

Dnkel Peabody vilde ha kaldt dette "svære Forhindringer." Skolemesteren havde halet det ud af sin Hjerne og kastet det hen til mig som en Slags Udfordring.

"Hvad betyder det?" spurgte jeg.

"Det vil du vide, før Ugen er omme, Gutten min, du skal ind i Latinklassen Onsdag Morgen, og Gud give du vil like Latin saa godt, som du liker Sally." De lo allesammen igjen, og jeg rødmet.

"Gæv dit Hode, min raske Gut," sa han, "du har Lov til at like Sally, hvis du gjør det."

Og saa sang han en Ballade, som jeg bare husker Omkvædet af:

"Og en Gut under tyve vil aldrig naa frem,
Hvis han ikke har feet paa en Pige."

Det var et hyggelig Aftensmaaltid, og, da Hr. Sacket reiste sig, tog han den grønne Stol fra Bordet og sa:

“Michael Henry, Velbekomme!” Saa kysket han sin Husfru og sa:

“Maggie, du vilde Rose fra Erin! Jeg har fiddet hele Dagen i mit Studerbærelse. Jeg maa ta mig en Tur, ellers kommer jeg rent ud af Lave. Børn, hold eders unge Ben med Selskab til jeg kommer tilbage, og glem ikke den snille Manden i den grønne Stolen.”

Mary hjalp sin Mor med Opvasken, mens jeg sat ved Kaminen med en Bog. Fru Sacket og Barnene kom snart ind igjen og tog Plads omkring Barmen.

“La os spille Svelte,” foreslog Mary.

“Jeg har ikke Lyft,” sa John.

“Glem ikke Michael Henry!” svarte hun.

“Hvem er Michael Henry?” spurgte jeg.

“Det er sandt! Han er den Guttens, som aldrig blev født, han skulde bli den største og den bedste af dem alle. Venlig og hjælpsom og i godt Humør og elsket af Gud over alle de andre. Vi forsøger at leve op til ham,” sa Fru Sacket.

Michael Henry syntes for mig at være en mærkelig og underfuld Skabning. Jeg ved nu, hvad jeg ikke vidste dengang, at Michael Henry var den gode Mand i deres Hjem — et Ideal, som den grønne Stol altid mindet dem om.

Vi spilte Triptræk og Svelte og Hundrede og et til Hr. Sacket kom hjem.

Han begyndte at læse høit for os i Breve fra en engelsk Dame i Amerika.

"Bed du, hvad en Slædetur er for noget?" skrev hun. "Sæt din Stol ud paa Trappen en Juledags Morgen. Sæt Fødderne i en Bøtte med knust Is. Gaa gaa nogen til at ringle med en Bjælde i det ene Ore og blæse i en Trompet i det andet, og du vil gaa den rette Ide om en Slædetur!"

Hun fortalte om en Dame, som var blit stukkert af et stort Insekt, som kaldes "Torskemund", og Skolemeesteren lo høit og lukket Bogen, idet han sa:

"De har fundet en ny Fare for Livet i Amerika. Tænk bare det skarpe Stik af en Torskemund, en uskyldig Plante! Det maa være farlig! I Tillæg til vort Anlæg for Skryt og vor Ugudelighed, sætter dette Kronen paa vor Usuldkommenhed. Men maa tro, at vort eneste Maal er at naa Spyttebassen. Regnskyl af Spyt og Tordenbrag af Eder og frydende Storme paa Jankeedialekt! — det er de moraliske Veirforhold, som hun rapporterer tilbage til England. Gud ved, vi har nok af Feil og Mangler, men under dem har vi noget bedre, som ingen af disse Skribenter har opdaget."

Den forseglede Konvolut, som Hr. Bright havde efterladt i vort Hjem længe før denne Dag, var i min Lemme. Og endelig var den Time kommen, da jeg kunde aabne den og læse Budskabet, som jeg havde tænkt gaa meget paa med stigende Interesse.

Jeg reiste mig og sa, at jeg gjerne vilde gaa til mit Værelse. Hr. Sacket tændte et Lys og førte mig

ovenpaa til et lidet Rum, hvor min Kiste var henfat. Guldboet var en Seng, en Stol, et Billede af Napoleon Bonaparte og et lidet Bord med en Ordbook, en Bibel og nogen Skolebøger.

“Dette var Marys Bøger,” sa Sacket, “jeg sa til din Onkel, at du gjerne kunde bruge dem. Her er ogsaa en anden Bog, som du kan læse i, om du finder det Umagen værd. Det er en udslidt og trættende Bog, Gutten min, men jeg haaber til Gud, at du intet endt vil finde i den. Brug den saa ofte du vil. Det er mit Hjertes Bog. Du vil finde deri et Svar paa de Spørgsmaal, som kan komme op, og maa Gud hjaelpe os til at finde Sandheden.”

Han bød mig “God Nat” og gif ud og lukket Døren.

Jeg satte mig ned og aabnede den forseglede Konvolut med skjælvende Haand. Det var et kort Brev, der stod:

“Kjære Kamerat! Jeg ønsker, at du skal bede den vise Mand du kjender, at forklare dig disse Ord. Jeg foreslaar, at du lærer dem udenad og ofte tænker paa deres Betydning. De er fra Job:

‘Hans Ben er fuld af hans Ungdoms Synd, som skal lægges ned med ham i Støvet.’ Jeg tror disse Ord har gjort dybere Indtryk paa mig end hele den Literatur jeg har læst. Venligst, din

Silas Wright, Jr.”

Jeg læste Ordene om igjen og atter om igjen, men jeg forstod ikke deres Mening. Bedrøvet og lang-

scmt gjorde jeg mig færdig til at gaa iseng. Jeg favnet Tagstenene og den kjendte Raslen af Poppelens Blade over mit Hode og Høilandets dybe Stilhed. Efter at jeg havde sluffet Døjet, naadde Dødens Darm mit Øre. Mange Hunde bjæffet. Ryttere kom forbi — jeg hørte en Knitren af Sædelæder — og saa kom en Vogn. Jeg hørte mange løbende Fødder og ivrige Stemmer. Jeg stod op og saa ud af det aabne Vindu. Folk skyndte sig nedover Gaden med Døgter.

“Han er Søn af Ben Grimshaw,” hørte jeg en sige. “De tog ham nede i Sydhøven igaar. Fogden ja, at han forsøgte at rømme væk, da han saa dem komme.”

Hvad var Meningen med alt dette? Hvad havde Moses Grimshaw gjort? Jeg skalb, da jeg gif tilbage til min Seng — endog nu kan jeg ikke forklare hvorfor; for længe siden har jeg opgivet at forsøge paa at udgrunde Dødden af den menneskelige Aand med et uendelig Hav under med Ebbe og Flod og Strømninger. Vi ser bare Straaene, som flyder paa Overfladen.

Jeg stod op i Dagbrækningen, og Hr. Sacket kom til min Dør, mens jeg klædte mig.

“En glad Dag til dig!” raabte han, “jeg skal vente paa dig nede og forestille dig for Skolemesterens beskedne Busskap!”

Jeg gif med ham, mens han madet Hønsene og to imaa Griser. Jeg melket Koen og sammen jaget vi den ud paa Græsgangen. Saa kløbet vi Bed og skildte Bedkasserne ved Døren og Komfuren og raket

op Løvet paa Plænen foran Huset og kjørte det væk paa en Trillebør.

"Nu kjender du dine Embedspligter," sa Skolemesteren, da vi gik ind til Frokost.

Vi satte os tilbords, og jeg tog frem Brevet fra Senatoren og bad Hr. Sacket læse det.

"Senatoren! Gud velsigne ham! Jeg hører, at han kom hjem med Diligencen igaar aften," sa han, en Adhed, som bragte Børnene — og mig ogsaa — til at flappe i Hænderne af Glæde."

Hr. Sacket gjentog takefuldt Ordene fra Job med udtryksfuld Betoning. Han gav mig Brevet tilbage og sa:

"Det er sandt! Jeg har set den synke ind i Benene paa de Unge, og jeg har set den lagt ned med de Gamle i Støvet af deres Grave. Det er en stor Bog — den, som vi skal aabne nu. Gud hjælpe os. Den har flere Sider end alle Dagene i dit Liv. Tænk paa dit Legeme, kjæffe og sølomme Ungdom! Det er ligesom en Svamp. Det indsuger Tingene og holder dem og nærer sig af dem. En Del af hvert Uble, du spiser, suges ind i dit Blod og dine Ven. Vi kan ikke faa det ud igjen. Det er paa samme Vis med de Bøger, du læser, og de Tanker, du glæder dig over. De gaar ogsaa ind i dine Ven, og du kan ikke faa dem ud. Det er derfor jeg liker at tænke paa Michael Henry. Hans Føde er gode Tanker og hans Vin er Latter. Jeg havde et langt Besøg af M. H. igaar aften, efter I alle var gaat iseng. Hans Ansigt var fuldt af Latter. Na, for en Kjernetar han er, jeg

vilde ønske, jeg kunde fortælle Dere alle de gode Ting, han sa.“

“Der kommer Oberst Sand,” sa Fru Sacket og saa ud af Vinduet. “Den stakkars ensomme Whig. Han har ingenting at gjøre nu — han bare sidder paa Bærtshuset.“

“Du kan ligegodt ynke en Gaas, fordi den gaar barfødet,” bemærkede Skolemesteren.

Mens vi lo, banket Oberst Sand paa Døren, og Fr. Sacket gif hen og luffet op for ham.

“Jeg siger Dem, at dette Land gaar i Hundene,” hørte jeg Obersten si, da han kom ind af Døren. “De umenneskelige Sand!” sa Skolemesteren, “jeg skulde tro, De vilde bli træt af at forsøge paa at knuse den gamle uforgjængelige Drm.“

Oberst Sand var en Mand over Middellalderen med et grættent Udseende og med store Dine, som viste Tegn af Udsvævelse. Han havde en liden, mørk Dot paa Hagen og tyndt, jort, uredet Haar.

“Hvad tror De har hændt nu?” spurgte han med en majestætisk Haandbevægelse og saa ned paa os.

Han stod der med et alvorlig Ansigt som en Taler og syntes at nyde vor Spænding.

“Hvad tror De er hændt?” gjentog han.

“Gud ved! Kanskje Bill Harriman har byttet Veste igjen eller kanskje en eller anden er blit snakket i Svime af gamle Bedstemor Barnes — hvilket er det?” spurgte Skolemesteren.

“Jungen af Delene, min Herre,” svarte Oberst

Hand alvorlig. "Sønnen af den gamle Bukkehalsen, Ben Grimshaw, er arresteret for Mord."

"For Mord?" ja Hr. og Fru Sacket i samme Mandedrag.

"Ja, for blodig Mord, min Herre!" fortsatte Obersten. "Det var den Manden, som blev skudt i Ballhøben for nogen Uger siden. Jo, det gaar deilig til i dette Land, maa jeg sige. Snak om Lov og Orden, ja! Vi ved ikke, hvad det betyder engang, og hvordan skal vi vel det? Det Parti, som nu har Magten, er i aaben Strid med Lov og Orden — ja, min Herre! Det feder sig paa Bestikkelse og Korruption! Tror De kanse, at Ben Grimshaws Søn vil bli straffet, selv om det bevises, at han er skyldig? Dængt fra. Han vil bli beskyttet. Mærk mine Ord."

Han bukket og forlod os. Da Døren var lukket, ja Hr. Sacket:

"Nok et Offer for Torsemunden! Hvis en Mand blev dræbt af en Bjørn langt inde i Skogen, vilde Oberst Hand søge Skylden hos det demokratiske Parti. Han vil ha en travl Dag, og Folk vil modtage ham som Treusas Gjenfærd modtog Oneas's Omfavnelse — upaaagtet. Michael Henry, hvad Sandhed der end maa være med Hensyn til den stakkars Gut i Fængslet, vi er ikke ansvarlig. Væk med Sorgen! Hvad er det?"

Hr. Sacket lytted og tilføjet:

"Michael Henry siger, at han kan være uskyldig, og at det er bedst vi gaar og ser, om vi kan hjælpe

ham. Nei, det havde jeg ikke tænkt paa. Tænkte du paa det, Mary?"

"Nei," svarte Mary.

"Vi maa ikke la Mike være foran os bestandig."

Den Nyhed, som Oberst Sand bragte, havde rystet mig op, og mine Tanker havde været svært virksomme, siden jeg hørte den. Jeg husket Bogen Amos havde læst i Høstakken, var dens Indhold sunket ind i hans Ben? Jeg maatte tænke paa, hvad Hr. Sacket netop havde jagt om Bøger og Tanker. Min Sjerne gennemgik hvad der hændte i de tragiske Minutter — Faldet, den korte Drøm, Synet af Røveren, den dæmpede Belhøning, Stenkastet. Den Mand, som flygtet var omtrent af samme Størrelse som Amos, men jeg havde aldrig tænkt paa ham som den Skyldige.

"Du saa Forbrydelsen, tror jeg?" sa Skolemesteren og vendte sig til mig.

Jeg fortalte ham alt, hvad jeg vidste om den.

"Paa Ver, jeg liker dig, min kjække Gut," sa han. "Jeg hørte om alt dette, og kom i Tanke om, at du vilde være en Hjælp for Michael Henry og en god Student. Kom lad os gaa op og hilse paa Senatoren. Han staar tidlig op. Hvis han har overnattet i Værtshuset, er han alt oppe og er hjemme nu."

Skolemesteren og jeg gik til Hr. Wrights Hjem — en hvid Træbygning, som jeg ofte havde set.

Fru Wright var en vakker Dame, hun mødte os i Døren og sa, at Senatoren var gaat over til Møllen med sin Trillebør.

Sr. Sacket spurgte, hvad Kloffen var, og hun svarede:

“Den mangler et Minut paa syv.”

Jeg citerer disse Ord for at vise, hvor tidlig Dagen begyndte for os i gamle Dage.

“Vi har Tid nok, og vi vil vente paa ham,” sa Skolemesteren.

“Jeg kan se ham!” raabte John, og han og Ruth løb ud af Porten og nedover den ujevne Planketvej for at møde ham. Vi saa ham komme opover i Skjortecærmer med Trillebøren foran sig. Han stanset og løftet John op i sine Arme, saa satte han ham ned og omfavnet Ruth.

“Jeg ser, at De endnu liker Trillebørens samme Omfavnelse,” sa Skolemesteren, da vi nærmet os.

“Min Omfavnelse af Trillebøren er den sømme af de to,” sa Senatoren og saa paa sine Hænder.

Han gjenkjendte mig og greb begge mine Hænder og rystet dem:

“Paa Gode, her er min Ven Bart. Jeg ventet ikke at finde dig her.”

Han la sin Haand paa mit Hode, jeg rakte ham til over Skulderen nu. Han flytted sin Haand nogen Tommer nedover og tilføjet:

“Jeg ventet at finde dig d e r n e d e, man ved aldrig, hvor man skal finde disse Guttene, naar man forlader dem en Stund.”

“Vi bebøger os fremover alle sammen,” sa Skolemesteren, “ingen blir to Dage paa den samme Høide.”

Han forhørte sig om Tante og Onkel og udtrykte

sin Glæde over, at jeg nu var under Hr. Gækkets Ledelse.

“Jeg skal være hjemme nogen Uger,” sa han, “og jeg vil gjerne se dig ofte. Kanskje skal vi to gaa paa Jagt en vakker Lørdag.”

Vi tog Affed, og han gif videre med sin Trillebør, som var lastet med store Sække af Mais og Mel, husker jeg.

Vi kom til Skolen Klokken halv ni. Nei, hvilket interessant Sted det var med 78 Børn i tre Værelser. Na, hvor de støiet, mens de ventet i Skolegaarden til Klokken ringte. Jeg stod ved Døren og saa vist meget dum ud, for jeg vidste ikke, hvor jeg skulde gjøre af mig. Mine Ben var indekluttet i Striebucane, og det føltes, som de var ibrand. Min Forsagthed øget, da der var saa mange, som saa paa mig, og mit Udseende syntes at give Stof til mange Bemærkninger. Jeg saa, at næsten alle Byguttene havde Kjøbeklær og fine Støvler. Jeg saa ned paa mine egne og blev et Taarn af Skam paa et Underlag af en fedtet Rohud. Sally Dunkelberg kom ind med nogen andre Smaapiger, men lod som hun ikke saa mig. Det var det haardeste Stød af alle.

Blandt de vakre, velklædte Bygutter var Henry Wills — Gutten, som havde stjålet min Vandmelon. Jeg havde aldrig tilgivet ham derfor eller for Drabet af min lille Søne. Klokken lød, og vi marscherte ind i et stort Værelse, mens en fed Pige med kruset Haar spilte paa Harmonium. Henry og en anden Gut forsøgte at skye mig ud af Linien, og en stor Papir-

dot streifet mit Gode, mens vi marscherte ind, og da vi havde taget vore Pladser gjepte en skjælsøst pige i rød Kjole til mig.

Det var i det hele den ullykkeligste Dag i mit Liv. Jeg husket Kaptein Cooks Beretning om sin første Dag hos en barbarisk Stamme paa Sydhavssøerne. I Frikvarteret smeldte jeg til en Gut, som kaldte mig en Kanin og to andre, som kom ham tilhjælp retirerte i Angst og Forbauselse, for jeg havde Styrke som en ung Elg i de Dage. Siden begyndte de at gjøre sig Venner med mig.

I Middagstimen kom en Mand ind i Skolegaarden med en Stævning til mig som Vidne i Amos Grimshaws Forhør. Han forklarte mig Meningen. Han sa ogsaa, at Bishop Perkins — Distriktsadvokaten — vilde besøge mig samme Aften.

Mens jeg talte med Manden kom Sally forbi med en anden ung Pige og idet hun passerte mig, sa hun:

“Hello, Bart!”

Jeg bemærkede, at Henry Wills sluttet sig til dem og gik nedover Gaden ved Sallys Side. Jeg følte for første Gang Jalousiens Stik.

Da Skolen var forbi den Eftermiddag, sa Hr. Gacket, at jeg kunde ha en Time fri for at se mig om i Byen, og jeg gik ud og følte mig svært nedtrykt. Min Selvtillid var forsvunden. Jeg længtet hjem og var saa skrækkelig ensom. Jeg gik forbi Fængslet og stanset og saa paa dets tilgitrede Vinduer og tænkte paa Amos — undret paa, om han virkelig var en

Worder. Jeg spaferte over til Hr. Wrights Hus og saa ham grave op Poteter i Haven. Jeg gik ind, for jeg vidste, at han var min Ven.

"Nu, Bart, hvordan liker du Skolen," spurgte han.

"Ikke svært godt," svarte jeg.

"Nei, naturligtvis ikke; alt er saa nyt endnu, og du savner din Tante og Onkel. Men gi bare ikke op. Du vil snart saa Venner og bli interesseret i dit Arbeide, før du ved af."

"Jeg vil gaa hjem," erklærte jeg.

"Lad os nu se paa Kompasset," foreslog han. Du har forbildet dig lidt og som alle forvildede Folk gaar du den gale Wei. Lad ikke Egentjærlighed lede dig paa Bildspor. Forglem, hvad du vil gjøre og tænk paa, hvad v i ønsker, du skal gjøre. Vi ønsker at gjøre en Mand af dig. Du maa gjøre det for de kjære Folks Skyld, som har gjort saa meget for dig. Naalen peger mod Skolehuset derhenne."

Han tog igjen fat paa sit Arbeide, og da jeg gik, forstod jeg, at Naalen, han talte om, var min Samvittighed. Da jeg nærmet mig Skolemesterens Hus, mødte jeg den samme drukne Mand, som jeg havde set før, han gik i Sikkak opover Weien. Hr. Sacket stod udenfor sin Dør.

"Hvem er han?" spurgte jeg.

"Nick Tubbs — Landsbyens Drukkenboldt og et Tidens Tegnet. Han arbeider i Værtshuset hele Dagen og gaar hjem hver Aften fuld af sin Fortjeneste

eg med en høi Tanke om Eiendomsret. Han er den øverste Blomst paa Busken.

Jeg tog fat paa mit Arbeide, der skulde ikke være Ustøhed i min Opsørjel. Ved Aftensbordet holdt Hr. Sacket os i godt Humør med Sang og Spøg og Historier. John, den lille Gut, fik Skjænd, fordi han spiste for fort, saa blev han sint og kastet Skeen sin paa Gulbet.

“De, som stemmer for Straf, vil behage at sige ja!”

Jeg husker, at Huset var delt i dette vigtige Spørgsmaal.

Skolemesteren sa: “Michael Henry stemmer for Tilgivelse mod Løfte om bedre Opsørjel, men ved næste Forseelse skal han faa en Ridetur. Derved mentes, at han skulde ligge et Par smertelige Døgnblikke over sin Fars Kæde.

Løftet blev givet, og Lyttigheden fortsattes. Efter Aftens kom Distriktsadvokaten for at se mig, han gjorde mig flere Spørgsmaal og raadet mig til ikke at tale med nogen om Drabet uden hans Samtykke. Han gif snart, og da jeg havde læst mine Beyer, sa Hr. Sacket:

“Lad os ta en Tur op til Fængslet og snakke lidt med Amos.”

Vi skyndte os derhen. Arestforvareren, en sværbygget, alvorlig udseende Mand tog imod os.

“Kan vi faa tale med Amos Grimshaw?” spurgte Hr. Sacket.

“Jeg tænker nok det, svarte Fogden, mens han

dovent rejste sig fra sin Stol og tog ned et Knippe Nøgler, som hang paa Væggen.

“Hans Far gif netop fra ham.”

Han talte i en lav, høitidelig Tone, som gjorde dybt Indtryk paa mig, og gav Skolemesteren et tændt Lys i Haanden. Han førte os gennem en Dør ind i en trang Gang. Han stak Nøglen i Laaset paa en tung Jerndør, aabnet og bød os træde nærmere. Vi kom ind i et stenlagt Rum med daarlig Luft. Der var en Del Celler paa den bagre Væg. Han lukket Døren bag os. I det dæmpede Lys saa jeg et Ansigt og en Skikkelse bag Gitterdøren i en af disse Celler. Hvor ensom, nedtrykt og hjælpeløs var ikke denne Skikkelse! Arræstforvareren aabnet Døren.

“Grimshaw!” sa han alvorlig, “kom ud her.” Det skar mig i Hjertet alt dette — Mandens Væsen — lige koldt som hans Nøgler og Jerndøre — det dæmpede Lys, den blege, forstrækkede Yngling, som kom ud. Vi hilste paa ham, og han sa, han var glad ved at se os. Jeg saa Arrætet under hans venstre Øre og ever hans Kind, det havde min Sten voldt, og nu vidste jeg, at han bar Rainsmerket.

Han spurgte, om han kunde saa tale med mig alene, og Arræstforvareren rystet paa Hodet og sa alvorlig:

“Det er mod Reglerne!”

“Amos, jeg har selv en Gut, og jeg har inderlig ondt af dig,” sa Skolemesteren. “Jeg skal komme her engang imellem og besøge dig, og bringe dig Bøger.

Kan jeg være dig til Hjælp med Raad — lad mig vide det. Har du en Advokat?"

"Der skal komme en imorgen."

"Sig ikke et Ord til nogen om Sagen, Gut — uden til din Advokat — husk paa det."

Vi forlod ham og gik hjem og tilfængs. Jeg tilbragte Natten med at tænke over min Opdagelse, jeg havde nu ikke mere nogen Tvil om Amos Skyld, jeg talte ikke til nogen om det, men Hemmeligheden pinte mig.

Den næste Morgen paa min Vej til Skolen saa jeg en Scene mere besynderlig og mere mindebærdig end nogen anden i min lange Erfaring. Jeg saa gamle Benjamin Grimshaw's lubflidte Skikkelse komme nedover Fortauget. Han holdt Hænderne i Lommen, gik med nedslagne Dine og hans Læber bevæget sig som om han var i dybe Tanker. Omstreifer-Rate, den fillede, tauske Kvinde, som da hun spaaede Amos, havde tegnet en Galge, fulgte langsomt bagefter Pengedlaaneren og pegte paa ham med sin magre Finger. Hendes alvorlige Dine vogtede ham, som Natten vogter paa det Bytte, som er nær den. Hun la ikke Merke til mig. Lydløs, med Fødderne viklet ind i Filler, gik hun bag Manden og altid pegte hun paa ham med den udstrakte Finger. Naar han stanset, stanset hun, naar han igjen begyndte sin Vandring, fulgte hun. Jeg grøsset, dels fordi jeg trodde, at den tauske Kvinde havde en overnaturlig mystisk Magt. Jeg havde tyve Minutter til min Raadighed og jeg dreiet ind i Hovedgaden og fulgte tæt efter dem. Han stanset og kjøbte

noget Rjæx og et Gble og lidt Ost, imens stod hun og pegte paa ham. Han saa hende, men ænset hende ikke. Han gik gjennem Forretningsstrøget, hun fulgte som før. Hvor taalmodig hun fulgte!

“Hvorfor følger hun efter ham sliq?” spurgte jeg en Handelsmand, da de var forsbunden.

“Jeg ved ikke, jeg, Gut! hun er gal, og jeg tænker, hun ved ikke selv, hvad hun gjør.”

Den Forklaring tilfredsstillede mig ikke. Jeg kjendte — eller trodde jeg kjendte — Meningen af det Blik bedre end han. Jeg havde set det før.

Jeg sthyndte mig til Skolehuset og mange Gutter kom hen til mig med venlige Ord.

“Jeg saa du betragtet gamle Kate,” sa en af dem. “Du maa aldrig erte hende. Hun har et ondt Øie, og naar hun ser paa dig, vil du drukne eller falde ned fra et høit Sted eller noget sliqt.”

Alle Guttene var enig i det.

Sally løb forbi os med den elendige Wills-Gutten, som bar hendes Bøger. Hans Far havde faat en Kolonialforretning og Henry havde Rjøbeklær. Jeg kunde ikke fortælle Sally, hvor elendig han var. Jeg var sint og besluttede ikke at snakke til hende, før hun snakket til mig. Det gik bedre paa Skolen den Dag, skjönt de lo lidt, da jeg læste, det var vel fordi jeg havde en bredere Dialekt og større Støvler end de andre Gutter i Byen.

10de Kapitel.

Jeg møder Van Buren og blev krydsforhørt af Benjamin Grimshaw.

Dagene gik lettere efter dette. Guttene tog mig ind i deres Leg og nogen af dem var meget snille. Jeg havde en hurtig Fod, et godt Dje og en sterk Arm og kunde greie "Tre gammel Kat" — et Slags Baseball, som vi spillede i Skolegaarden. Lørdagen kom. Som vi skulde sætte os tilbords, flynget de mindre Pørn sig omkring Skolemesteren og tiggert ham om at ta dem paa en Vaadtur opover Floden.

"Gode Gud, hvad vil du gi mig, naar jeg bliver barnløs?" raabte han med Armene rundt dem. "Det var Abrahams Spørgsmaal, og det spør jeg ofte. Ja — naturligvis skal vi gaa. Men vent. Vi maa først høre, hvad den grønne Stol har at sige."

Der var et Dieblis's Stilhed og saa fortsatte han med sin lystige Datter:

"Du har Ret, Michael Henry! Du har altid Ret, Gutten min — Gud velsigne dig! Vi skal ta Bart med og nok af Rager og Ost, Bakkelse og Spegetjød."

Fra dette Dieblis regner jeg min Kjærlighed for Enehaveren af den grønne Stol i Michael Sactets Hjem. De gode Folk var Katoliker, og jeg var Prote-

stant, og dog tog altid denne Michael Henry de fineste Hensyn til min Tro og mine Følelser.

"Jeg lovet Hr. Wright at arbejde med ham paa Marken iformiddag, hvis jeg fik Lov af Dem," sa jeg.

"Da faar vi trøste os, for vi ved du er i bedre Selskab," sa Hr. Sacket. Hr. Dunkelberg kom til vort Hjem efter Frokost for at se til mig.

"Bart, hvis du vil gaa med mig, vil jeg gjerne kjøbe dig et Sæt Klær og et Par Støvler," sa han med sin kvækkende Stemme.

For et Dieblik vidste jeg ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg var blit saaret over Sallys Behandling og dette Tilbud var som at gnide Aske paa Saaret i min Sjæl.

Jeg blev rød og saa paa Klærne mine.

"Jeg ser nok styg ud, ikke sandt?"

"Na, du ser bra nok ud, men jeg trodde kanske du vilde jøle bedre i en blødere Klædning, især, hvis du synes om at gaa omkring med Ungdommen. Jeg er en gammel Ven af Familien, og jeg tænker det er ganske i sin Orden, at jeg kjøber Klærne til dig. Naar du blir ældre, kan du engang kjøbe en Klædning til mig — hvis du vil."

Man skal huske paa, at velstaaende Folk i Byerne tog mere Hensyn til sin Paaklædning i de Dage, end de gjør nu.

"Jeg vilde spørge min Tante og Onkel om det," foreslog jeg.

"Ja, det forstaar sig," svarte han, "jeg skal kjøre op til dit Hjem i Eftermiddag, og din Onkel ønsker,

at du skal gjøre Følge med mig. Vi skal ha en Samtale med Grimshaw." Han forlod mig, og jeg gik over til Hr. Wright.

De fortalte mig, at han skar Korn paa Algeren bagenfor Huset, der fandt jeg ham.

"Hvorledes ser jeg ud i disse Klær?" spurgte jeg tappert.

"Som Søn af en Farmer oppe fra Fjeldene, og det er affurat, som du bør se ud," svarte han.

Han skar ned en Maisrække med sin Sigd og tilfjædede:

"Jeg formoder, at de gjør Nar af dig, Kamerat."

"Ja, nogen," svarte jeg blussende rød.

"Bryd dig ikke om det," raadet han og citerete Verset:

"Var jeg saa høi, jeg rak til Polen op
Og holdt jeg Oceanet i min Haand —
Det største Maal, det gjælder ei min Krop,
For Manden maales bare ved sin Mand."

"Hr. Dunkelberg var hos mig imorges og sa, at han vilde kjøbe nye Klær og Støvler til mig," sa jeg.

Senatoren stanset Arbeidet og stod og saa paa mig med Hænderne i Siden.

"Jeg vilde ikke la ham gjøre det, hvis jeg var dig," sa han tankesuld.

Jeg saa en ung Mand komme løbende over Marken henimod os.

Hr. Wright tog sit Kompass op afommen.

"Se her," sa han, "Naalen peger ret Nord."

Han tog en Magnet op og holdt den tæt ind til Kompasset, og førte den frem og tilbage — Naalen svinget efter.

Den unge Mand havde naaet os, han pustet tungt og Sveden randt nedover hans Ansigt. Han var i stærk Bevægelse og kunde knapt komme tilorde.

“Senator Wright,” sa han og snappet efter Luft, “Fru Wright sendte mig herved for at sige Dem, at Præsident Van Buren er kommet.”

Jeg husker tydelig det Udtryk af Fornøielse, som viste sig i Senatorens Ansigt og den alvorlige No, hvormed han svarte den unge Mand.

“Bed Fru Wright om at gjøre det saa hyggelig for Præsidenten som mulig og sig ham, at jeg kommer strax.”

Til min store Forbauselse vedblev han sin Samtale med mig, da den unge Mand forlod os.

“Ser du, alle Veie er Nord, naar du nærmer Magneten til Kompasset,” vedblev han, “og du maa holde Magneten borte fra Naalen. Det er det samme med Kompasset i dit Hjerte, Kamerat. Der er Magneten Egenfjærlighed, og ved dens Hjælp kan du saa hvilkensomhelst Retning til at se ud som den var den rette, og før du ved — er du fortabt.”

Han la Haanedn paa min Arm og sa i en lav Tone, som lod mig forstaa, at dette var sagt bare til mig alene.

“Svad jeg frygter for, er, at de vil forsøge at bringe Misvisning ind i dit Kompas. Vær paa Vagt mod Magneter.”

Han var nær Enden af Rækken og fortsatte at skjære. Saa sa han:

“Jeg kunde gaa fra denne Rækken strax, men den eneste Maade at faa den ud af mine Tanker er at bli færdig med den.”

Han bandt op det sidste Snippe, og saa gif vi sammen opover til Huset. Senatoren bar Sigden.

“Jeg vil præsentere dig for Præsidenten,” sa han, da vi nærmet os, “og da er det bedst, du forlader os.”

Hjemme havde vi læst saa meget om den nye Præsident og betragtet ham med stor Ærbødighed. Jeg kjendte Grunden til det — det var hans Kamp mod Bankerne, som brugte offentlige Penge for at fremme sine egne Interesser og “tuffet Rotteskind for Alder” med Regjeringen, som Onkel udtrykte sig, ved forsøge at betale de offentlige Funds i de flette Papirpenge; hans lange Kamp for Udvidelse af Stemmeretten i vor Stat; hans ildfulde Veltalenhed i Debatten. Jeg havde ofte hørt Onkel Peabody sige at Van Buren havde gjort det mulig for den fattige Mand i New York Stat at stemme og holde sit Hode opreist som en Mand. Jeg var dybt grebet ved Udsigten til at se ham. Jeg kunde ikke huske, at jeg nogensinde var blit “præsenteret” for nogen. Jeg vidste, at Folk stille sit Bid tilskue og ofte kastet ud “Forhindringer” for at bevise deres Adkomst til Vren, naar de blev “præsenteret” — i Bøgerne. Jeg ved, jeg spurgte ganske forslagt:

“Hvad skal jeg sige — naar De — præsenterer mig?”

“Na, sig hvad du har lyst til,” sa han med et Udtryk som om han moret sig.

“Jeg er ræd, jeg!”

“Na, det behøver du ikke at være — han var engang en fattig Gut affurat som du.”

“Affurat som jeg?” gjentog jeg takfuld for om endstjont jeg havde hørt en god Del om Fattigdom i vort Hjem, havde det, af en eller anden Grund, ikke gaat mig i Blodet, som man siger.

“Affurat — som du — Kothud og hele Greien — Søn af en liden Selveier i Kinderhooft ved Hudson,” fortsatte han. “Men han var velsødt baade paa Sjæl og Krop og holdt sit Hjerte rent. Saa — naturligvis — vorte han — og vover endnu. Det er en rar Ting med Mænd og Kvinder, Bart. Hvis de har en god Bund og har saat den rette Pleie stanfer aldrig Verten — aldrig! Og det er et ganske sterkt Ord — ikke sandt?”

Jeg følte dets Styrke, men Senatoren stanfer altid paa denne Side af Graven, naar han talte til mig, det var aldrig nogen Præken i det han sa.

“J Tidens Løb vil du møde mange store Mænd, formoder jeg,” fortsatte han. “De er allesammen bare menneskelige Væsener som du og jeg. De fleste liker Bisset og Gblepai og snille Gutter.”

Vi var nær Huset nu. Jeg sagtnet min Gang lidt, da jeg saa den store Mand sidde paa Mtanen med Fru Wright. Jeg husker endnu de fine Klær han havde — alting fort undtagen den graa Vesten, med skinnende blanke Knapper — og især husker jeg

den høie opstaaende Krave og Halsbåndet. Jeg ser det tydelig — nu mens jeg skriver — den fyldige Figur, det rødmskede, venlige Ansigt, den store Næse og de graa Dine, den tykke Krans af sølvhvidt Haar rundt hans skaldede Tisse. Han reiste sig og sa med dyb Stemme:

“Den saar Ulykke, som hester Høstmanden.”

Sr. Wright hang Sigden paa et lidet Træ tæt ved Trappen og sa:

“Saamanden har indhentet Høstmanden, Sr. Præsident, maa jeg byde Dem velkommen i mit ringe Hjem.”

“Det er en Fornøielse at være her, og jeg bare beklager, at jeg maa kalde Dem tilbage til Washington,” sa Præsidenten, mens de rystet hinandens Hænder.

“Jeg formoder, det betyder et Extramøde,” sa Senatoren.

“Lad mig først berolige Dem. Jeg skal komme afsted saa snart som mulig, for jeg ved, at en Præsident er en tung Byrde for Folk at trækkes med.”

“Vær ubekymret. Jeg kommer godt af det med de fleste menneskelige Væsener, især hvis de liker Grød og Melk saa godt som De,” sa Senatoren, og saa præsenterede han mig saaledes:

“Sr. Præsident, dette er min unge Ven Ben Barton Wahnes fra Omegnen af Dickithsplit i Ballhybeen — en kommende Mand i dette Land.”

“Være kom, sa Præsidenten spørgende, “jeg skal være paa Udkig efter dig.”

Jeg havde omhyggelig valgt mine Ord, og husker jeg sa med temmelig stor Værdighed — lige som i Fortællingerne i Bøgerne — skjønt jeg skalv i Maalet.

“Det er en Ære at møde Dem, Hr. Præsident, og tak for Stemmeretten — naar jeg bliver gammel nok.”

Jeg husker ogsaa klart det milde Smil, hvormed han saa paa mig og sa i en venlig Tone:

“Jeg mener, det er en stor Ære at høre dig sige det.”

Han la Haanden paa min Skulder og vendte sig til Senatoren idet han sa:

“Bright, jeg ønsker ofte, at jeg havde Deres Befædighed.”

“Jeg trænger den meget mere end De,” sa Senatoren leende.

Jeg forlod dem strax med et keilet Buks og rødmet helt op til Haarroden.

Endel Piger og Gutter stod under Træerne paa den anden Side for at se Præsidenten. I min Befædelse kjendte jeg ikke nogen af Flokken. Mange Folk gik frem og tilbage foran Huset for at saa et Glimt af Præsidenten og hans Vært. Aldrig før havde jeg set saa mange Spaserende — eller saa mange Folk i Stasflær.

Da jeg nærmet mig Skolemesterens Hus hørte jeg raffe Fodtrin bag mig, og Sally raabte paa mig. Jeg stanset og vendte mig.

Hvor yndig hun saa ud, da hun kom henimod mig! Jeg havde aldrig set hende fuldt saa fin før.

“Bart,” sa hun, “jeg formoder, du ikke vil snakke med mig.”

“Dersom du vil snakke med mig, saa” — svarte jeg.

“Jeg vil saa gjerne snakke med dig, jeg har set efter dig i hele Dag. Mor vil, at du skal spise Middag hos os Klokken tolv. Du skal gaa med Fader strax vi har spist.”

Jeg vilde gjerne gaa, men fik paa engang den Indsigelse, at Dunkelbergs trængte Oplysninger af mig, og at Tiden til at meddele dem var kommen. Og paa Stedet blev vor gamle Familiegud opsagt — saa at sige.

“Det kan jeg ikke,” svarte jeg. “Jeg maa lære mine Lektier, før jeg tar afsted med din Far.”

Det var et Stød for hende. Jeg saa, hvor hendes Ansigt forandrede. Hun blev sint, vendte sig og løb fra mig uden at sige et Ord mere. Jeg følte mig lidt angerfuld, da jeg gik ind i Skolemesterens forladte og ensomme Hus.

Jeg havde haabet, at Senatoren vilde indbyde mig til Middag, men Præsidentens Ankomst satte en Stopper for det. Klokken var elleve. Fru Sacket havde sat lidt kold Mad paa Bordet til mig. Jeg spiste det med engang, for ikke at la det vente, og satte mig saa til at læse med mine Dine i Bogen og min Tanke hos Dunkelbergs, og jeg hørte paa en Maade, hvad Sally sa, og hvad Hr. og Fru Horace Dunkelberg sa. Klokken halv et kom Hr. Dunkelberg og hentet mig med en spræet Hest med nyt Sæletøj og en skinnende Ietlø-

vende Bogn. Han havde Ganfer paa og Bæberhat, sad meget stiv og havde lidet at sige.

“Jeg hører, du har mødt Præsidenten,” sa han.

“Ja, Hr. Dunkelberg. Jeg blev præsenteret for ham imorges,” svarte jeg lidt for vigtig og undret, hvorledes han havde hørt om mit Held, men høilig tilfreds over, at han vidste om det.

“Hvad sa han?”

Jeg beskrev vor Sammenkomst og den store Mand's Udseende. Vi talte ikke stort mere, men vi kjørte hurtig henimod de tætte Skoge og de høie Bakker.

Jeg længtet svært efter at komme hjem, men undret paa, hvorfor han skulde gaa med mig for at tale med Hr. Grimshaw og min Dunkel. Naturligvis havde jeg en Mistanke om, at det havde noget at gjøre med Amos, men hvorledes vidste jeg ikke. Han nynnede opover den ulændte Bei og smekket til Buskerne ved Reikanten med sin Svøbe. Han saa tankfuld ud. Jeg har aldrig ført hørt en mere vedholdende Nynnen. Na nei, hvor bevæget jeg var, da jeg saa Huset og Poppeltræet og Syrenbuskene — de saa saa venlige ud! Og Shep kom gjøende opover Beien for at møde os og Løb ved Siden af Bognen med lystige Sprang og Hyl. For en Kjærlighed han ødslet paa mig, sliffet mit Ansigt og mine Hænder, da jeg tilslut steg ud. Tante Deel og Dunkel Beabody kom fra Græsgangen med Sækker af Nødder paa en Trillebør. Min Dunkel klappede i Hænderne; viftet med Lommeørklædet og streg “Hurra!”

Tante Deel veylet Gaandtryk med Hr. Dunkelberg og kom saa hen til mig og sa:

“Na, Bart Bannes! jeg har aldrig i mine levende Dage vært saa glad ved at se nogen — ja! Vi har speidet opover Veien en hel Time — ja! Kom strax ind — begge to.”

Bordet var dækket med de Ting, som jeg litte bedst — store brune Biskøiter og en stor Borkage fyldt med Honning, en Mugge Melk, en Tallerken med Ost, Spegekjød og en Gblepai.

“Sid ned og spis — aa værsgo spis — gjor det — ja!”

Tante Deel behandlet mig som Gjæst og med et behagelig Anstrøg af den gamle Selskabstone i Stemme og Manerer. Det var ment for mig — der var ingen Tvil om det — for hun henvendte sig hovedsagelig til mig og ikke til Hr. Dunkelberg. Min Traværelse i den korte Tid, havde syntes lang for dem! Den havde hævet mig til en Gjæsts Rang og endog ophøiet mig over de store Dunkelbergs, skjønt hvis Fru Horace Dunkelberg havde vært der i blaa Silkekjole og Guldfjæde “stor nok til at trække en Stenbaad,” som Tante Deel pleiet at udtrykke sig, havde hun kanske vundet Slaget for dem. Hvem ved? Der var ingen Mand, som havde gjort noget videre Indtryk paa Tante Deel undtagen Silas Wright, Sr.

Benjamin Grimshaw kom strax efter vi havde fuldendt vort Maaltid. Han bandt sin Hest ved Stolpen og kom ind. Han rakte aldrig Gaanden til nogen. I mit hele Liv har jeg aldrig mødt en Mand

sparsommere paa Elfsbærdighed. Jeg tror, han anfaa det for Tidspilde og taabelig Opmuntring for Folk, som vilde ha en Gunstbevisning.

"God Dag," sa han engang for alle, da han kom ind. "Barnes, jeg vil gjerne snakke med Dem og med Gutten."

Jeg huffer, hvorledes hver Indaandning hvislet gennem hans Læber, idet han satte sig ned. Hvor vdslikt og falmet hans Klær og Hat var. Han beholdt Hatten paa! Linjerne omkring hans kraftige Bænde og Mund var blit dybere end før.

"Fortæl mig, hvad De ved om Mordet," befalte han.

"Jeg havde Forretninger over i Plattsburg," sa min Onkel. "Mens jeg var der, tænkte jeg, jeg vilde besøge Amos. Saa kjørte jeg over til Beekmans Farm. De fortalte, at Amos havde forladt dem efter at ha arbeidet fire Dage. De gav ham fjorten Shillings, og han skulde gaa med Diligeneen næste Morgen. Han gif om Natten og tog Beekmans Rifle med sig — sa de. Der var et Stykke Træ brækket ud af Skjæftet paa Riflen. Det var den samme Slags, som var brugt ved Mordet."

Det undret mig, at Onkel vidste alt dette. Han havde intet sagt til mig hverken om sin Reise eller dens Resultat.

"Hvorledes kan De vide det?" glæffet Grimshaw.

"Gutten saa det tydelig, det var en Rifle med et Stykke Træ brækket af Skjæftet."

“Var det saa?” ipurgte han haardt og vendte sig til mig.

“Ja,” svarte jeg.

“Gutten lyver,” glæffet han, og idet han vendte sig til min Onkel tilføjet han:

De er fint, fordi jeg forsøgte at faa Dem til at betale Deres ærlige Gjæld — er det ikke saa?”

Vi blev bestyrtet ved dette hastige Anfald. Onkel Peabody reiste sig pludselig og satte sig ned igjen. Hr. Grimshaw saa paa ham med et besynderlig Smil, og en haard djævelsk latter kom fra hans aabne Læber.

Onkel Peabody beholdt Fatningen og sa: “Nei, jeg har ingenting imod Dem eller Amos, men det maa bli saa, at en Mand kan reise paa Beiene heromfring, uden at faa sit Gode skudt af.”

Hr. Dunkelberg kom tilhjælp og sa:

“Jeg har sagt til Hr. Grimshaw, at De ikke har noget imod ham eller hans Søn, og at jeg ved, De vil gjøre, hvad De kan for at hjælpe i denne Sag.”

“Naturligvis vil jeg hjælpe, saavidt jeg kan,” svarte Onkel. “Jeg kunde jo ikke gjøre ham noget ondt, selv om jeg forsøgte — hvis han er uskyldig. Alt, han har at gjøre er at bevise, hvor han var den Nat.”

“Sæt, at han havde forvildet sig i Skogen,” sa Hr. Dunkelberg.

“Sandheden vil ikke skade ham, gjentog Onkel. Sporene vilde ikke passe til hans Sko — og det maa de.”

Hr. Dunkelberg vendte sig til mig og sa:

"Er du sikker paa, at Stjæftet af den Rifle, du saa, var brækket?"

"Ja, det er jeg — og jeg er næsten sikker paa, at det var Amos, som løb bort med den."

"Hvorfor?"

"Jeg kastede en Sten efter ham, og den traf den venstre Side af hans Ansigt, og forleden Aften saa jeg Arret."

Tante og Dunkel og Hr. Dunkelberg reiste sig i Forbauselse, da jeg talte om Arret. Hr. Grimshaw fixerede mig skarpt og med et vantro lidet Grynt:

"Guf! — Løgner!" mumlet han.

"Jeg lyver ikke," sa jeg forbitret, mens Tante heftig farret op Ilden i Ovnen, og Dunkel la sin Haand paa min Arm og sa:

"Hys, Bart! Bli ikke hidsig, Søn."

"Hvis du siger disse Ting, kan du sende en uskyl- dig Gut til Døden," sa Hr. Dunkelberg til mig. "Jeg vilde ikke være saa sikker paa disse Ting, hvis jeg var i dit Sted. Det er saa let at ta Feil. I Skumrin- gen kunde du ikke være ganske sikker paa, at Stenen virkelig traf ham, kunde du?"

Jeg svarte: "Ja — jeg saa, at Stenen traf ham, og at han holdt sin Haand paa Stedet, hvor den traf, mens han løb. Jeg formoder, det gjorde ondt."

"Hør her, Bannes," begyndte Grimshaw i sin fjendte skjændende Maade, "jeg ved, hvad De vil, og vi kan lige godt komme til Sagen først som sidst. De Iar den Gutten holde Mund, og jeg estergir Dem fem Mars Renter."

Det kvæk i Lante Deel, og hun holdt Haanden for Munden. Dunkel Peabody skiftet Farve og reiste sig fra sin Stol med et selsomt Udtryk i Ansigtet. Sølvfang sin store høire Næse i Luften og sa:

“Bed den evige — — — —”

Saa stanset han, trak ned det venstre Ærme af sin Flannelfjorte og gif hen til Vandbøtten og drak af Æfen.

“Det er haarde Lider,” sa Grimshaw i en mildere Tone. “I disse Lider ved ikke de rige Mænd, hvad der kan hænde dem. Hvis De ikke har nogen Renter at betale, kan De gi Gutten en Uddannelse som en Silas Bright.”

Der var noget i hans Tone og Udtryk, som antydede, at det var hans Mening, at Silas Bright havde riere Uddannelse end nogen Mand behøvet.

“Jeg skal sige Dem, Hr. Grimshaw, jeg synes Synd i Dem, men jeg har altid lært denne Gutten at sige Sandhed, og den hele Sandhed. Jeg ved, hvad Fare jeg er i. Vi begynder at bli gamle. Det er haardt at begynde paa nyt igjen, og De kan ødelægge os, om De vil, og jeg er saa ræd for Dem, som Musen er for Rattens Klør, men Gutten maa sige Sandheden uden Omstøb. Jeg kunde ikke binde Mundkurv paa ham — han er formeget Mand til det. Hvis De er ræd for Sandheden, maa De vide, at Amos er skyldig.”

Grimshaw rystet paa Hodet i Brede og slog i Gulbet med Stokken sin.

“Ingen ved noget om det, Baynes,” sa Dunkel-

berg. "Naturligvis har Amos aldrig tænkt paa at dræbe nogen, han gjør ingen Fortræd. Jeg kjender ham godt, og det samme gjør De. Den eneste Ting man kan sige mod ham er, at han er lidt doven. Under disse Omstændigheder er Hr. Grimshaw bange for, at Barts Fortælling vil gjøre det vanskeligt for Amos at bevise sin Ustyldighed. Vare tænkt paa det. Gutten havde forvildet sig og vandret rundt i Skogen, da Mordet foregik. Og med Hensyn til Arret, siger Amos, at han løb mod en Træstub i et Skogsnare den Avelden."

Onkel Peabody rystet paa Hodet med et Udtryk af Bestemtthed.

Grimshaw lo igjen mellem Tænderne, mens han saa paa Onkel. S hans Opfatning havde hver Mand sin Pris.

"Jeg ser, at jeg er Musen, og De er Ratten," sa han og lo igjen med den besynderlige latter, som røstet i Brystet paa ham.

"Gør nu her Baynes, jeg skal sige Dem, hvad jeg vil gjøre. Jeg vil stryge hele Pantobligationen."

Onkel Peabody reiste sig igjen fra sin Stol med et Udtryk, som jeg aldrig har forglemmt. Hvor hans Nøst gav Gjenlyd!

"Nei," skreg han, saa vi alle for op, og Tante Deel dækket Ansigtet med sit Forklæde og begyndte at græde. Det var som en Explosion. Saa begyndte Stumperne at falde med et høit Brag:

"Nei, Herre! De kan ikke kjøbe en Negl af min lille Finger eller af hans med alle Deres Penger — Fordømte Frister!"

Det var som Israels Raab fra Bjergtoppene. Shep kom farende ind med strittende Buxter, Sønsene taglede og den gamle Hane slog med Bingerne og galte et al Magt. Enhver i den lille Gruppe stod aldeles stille og holdt Buxten.

Jeg følte en Rædsel, som jeg ikke kunde forklare. Det hjalp, da Dunkel gik ud af Stuen og stod ude paa Trappen med Ryggen til os og snød sig voldsomt i sit røde Pommelørklæde. Han stod stille og saa ned og tørret Dinene. Grimshaw ravede ud af Døren, hans Stof slog mod Gulvet som om hans Arm var blit lammet i et Dieblif.

Hr. Dunkelberg vendte sig til Tante, hans Ansigt var højrødt, han gjorde en Undskyldning for Forstyrrelsen og fulgte Pengeudlaaneren. Jeg græd selv og gik hen til Tante og kysset hende. Hun kysset mig — en sjelden Ting for hende — og hvistet brudt, men med et Smil:

“Vi vil gaa til Fattighuset sammen, Bart, men vi gaar ærlig.”

“Kom her, Bart!” raabte Dunkel — hans Stemme lød freidig — han gik nedover Tunet. “Lad os faa ind disse Nødderne.”

Han tog intet Hensyn til vore Gjæster — heller ikke gjorde Tante det — hun havde fulgt os. De to Mænd talte sammen et Dieblif, løste sine Hæste, kom op i sine Buggier og førte bort. Den store røde Hane havde staaet paa Gjærdet og set paa dem. Da de havde vendt Hæstene og langsomt førte ud af Porten, slog den med Bingerne og galte lystig.

“Det er rigtig, gamle Dick,” ja Dntel og flappede i Hænderne. “Fortæl dem, hvad du synes om dem.”

Dunkelbergs var falden tilslut! de legendariske, uforlignelige Dunkelbergs!

“Jeg maa sige, jeg er forbauset over, at Hr. Horace Dunkelberg vil komme over os sliig — ja-a! det er jeg,” ja Tante Deef.

“Det er jeg ikke,” ja Dntel Peabody, “gamle Grimshaw har ham under sin Negl — det er Grunden. Du vil finde ud, at han er over Ørene i Gjæld til Grimshaw — sandsynligvis.”

Vi fulgte ham til Huset, han skjøb Trillebøren med Nøddesæffene, han tilføjet:

“Endelig har Grimshaw fundet noget, som han ikke kan købe, han er svært forbauset — Skade, at han ikke har lært den Lektie for længe siden.”

Han stanset Trillebøren ved Trappen og vi satte os paa Kanten af Stupen, saa ja han:

“Jeg blev sint, de holdt paa at ærte mig op, jeg er lei for det, men jeg kunde ikke hjælpe det. Vi vil begynde forfra igjen et eller andet Sted, hvis vi blir rødt til det. Der er mangen god Dags Arbeide for mig endnu.”

Vi bar Sæffene op paa Loftet, og jeg tænkte paa Magnetten og Kompasset, og forstod, at Hr. Wright havde forudset, hvad der sandsynligvis vilde hænde. Da vi kom ned ja Dntel:

“Husker du, hvad du læste en Witen af en Bog, om en Mand, som fulgte sin Ære?”

“Ja,” svarte jeg, “det var en af de Bøger Hr. Wright gav os.”

“Der var god Mening i den,” bemærket han, “vi stanset og talte om det. Jeg vil gjerne du skal ta Bogen og læse det nu.”

Jeg fandt Bogen og læste følgende Uffnit:

“Vre er en underlig Vare. Den kan ikke deles eller sælges delvis. Alt eller intet er Markedets Regel. Skjønt den kan sælges paa en Maade, kan den ikke med Sandhed siges at være kjøbt, den forsvinder i Overgangen og eksisterer ikke mere. Den, som forsøger at kjøbe den, taber bare. Det er den ene Ting, som adskiller Menneſkeværdighed fra Gien- dom, den som sælger sin Vre, sælger sin Menneſke- værdighed og blir bare en Ting af Kjød og Blod og Ben — en Ting, som maa vogtes og drives og pryles som en Dyr, for han har solgt, hvad han ikke kan kjøbe — ikke om hele Verdens Rigdom var hans.”

Der fulgte en liden Pause. Saa sa Onkel:

“Det er Stoffet fra vor Kornlade, vi har høstet det fra de Bøger, Grimshaw kjender for, vi har faat lidt her og lidt der i Narevis og kjender god Gvede. Havde han høvt flige Bøger, var Amos kanskje blit en anden. Han vilde ikke ha kommet her for at kjøbe vor Vre, som man kjøber en Hest.”

“Na Herregud!” sa Tante Deel træt, med Ansigtet gjemt i Hænderne, “en Gut maa ha lidt andet ved Siden af Griser, Kjør, Trudsler, Sten, Hestegjødſel og Romanure, at beskæftige sin Tanke med.”

Onkel udtalte mine egne Følelser, da han sa:

“Jeg er saa bedrøvet, saa inderlig bedrøvet for den Guttent!”

Vi tilbragte en stille Eftermiddag med at sanke Øbler. Om Aftenen spille vi Svælte. Det var vanskelig for Onkel at holde os i godt Humør. Vi gik tidlig tilfjengs, og jeg laa længe og lytted til Høstbinden i Poppeltræets Blade og tænkte paa de store Ting, som havde voyet sig sterk i os lidt efter lidt ved Høstnes Skin.

11te Kapitel.

Et Selskab og — min fjerde Fære.

“En død Fisk kan svømme med Strømmen, bare en levende kan svømme mod den,” sa Onkel, da vi førte sammen til Byen. Vi havde talt om den sterke Strøm af ondt, som havde forsøgt at drage os med sig. Jeg forstod ham fuldkommen vel. Det var en regnjuld Søndag midt paa Eftermiddagen og Onkel og jeg sad i vor Buggy med Familieparaphen over os. Et falmet, men fredet Redskab, altid omhyggelig tørret efter Brug og hængt op i Klædeskammeret. Naar den var sammenfoldet var den saa stor, som mit Frakkeærme, og jeg husker, at Onkel altid holdt den om Midten, naar han bar den efter en Byge, han holdt sin Haand om dens Liv, saa at sige. Regnen begyndte igjen med slig Voldsomhed, at vi var vaade til Skindet — tiltrods for Paraphen. Det regnet endnu, da vi kom til Skolemesterens Hus. Onkel Peabody vilde ikke stanse.

“Vandet skræmmer aldrig en levende Fisk,” sa han med et Kluf og vendte om. “Farvel, Bart!” Han skyndte sig afsted. Vi Pioneerer stoppet hjelden eller lod os skræmme af Veiret. Onkel Peabody brugte at sige, at den bedste Maade at bli syg paa, var at

stifte Klær, hvergang man var vaad. Det var begyndt at skumre, og jeg var bedrøvet for ham.

"Kom ind," hørte jeg Skolemesterens Røst i Døren. "Der er godt Veir under dette Tag."

Han saa min Tilstand, da jeg kom ind.

"Jeg ser ud som en lurvet Hund, som har tat en Svømmetur," sa jeg.

"Paa Gre, du er heldig, Gutten min," sa Skolemesteren.

Jeg saa paa ham.

"Michael Henrys Klær! — naturligvis — det er netop for dig!"

"Vil de gaa paa mig?" spurgte jeg, for jeg var stor for min Alder, og jeg havde en banemæssig Afky for alt som var for smaat, og Sagerne syntes ogsaa at være kommet i Bane med at være for smaa til mig.

"Saa let som Nick Tubbs gaar paa Kangel, og meget mere Klædelig, for jeg tror ikke, at en Kangel nogensinde ser værre ud end paa Tubbs. Kom med mig."

Jeg fulgte ham ovenpaa, og undret paa, hvorledes det gik til, at Michael Henry havde Klær.

Han tog mig ind i sit Bærelse og fandt frem af et Skab en vaffer blød Dragt med Skjorte, Strømper og Sko, som hørte til.

"Saa Gutten min," sa han, "tag dette paa dig."

"Aa, det vil snart tørke paa mig," sa jeg.

"Tag dem paa — din Dovenkrop! Michael Henry bad mig give dem til dig. Det er lille Ruths

Geburtsdag idag — Gutten min. Der er en stor Kage med Lys og Hønsespai og Sultetøi og alt det, som godt er. Klæd paa dig. En vaad Gut ved en Fest vil dæmpe hele Stasen."

Jeg klædte mig med en Følelse af stor Lettelse og Velbære. De passet fortrinlig — næsten for godt for bare en Tilfældighed, skjønt paa den Tid tænkte jeg bare paa, hvor fin jeg var, da jeg betragtet mig i Speilet. Det var blaa Klædesklær, og jeg saa de passet udmerket godt til mit blonde Haar og lyse Hud. Jeg tog Krave og Slips paa, da Hr. Sacket kom igjen.

"Gud velsigne dig, Gutten min," sa han, "der findes ikke en Bjørn i Omegnen, hvis Frakke og Buxer sidder bedre. Havde vi nu haft en Bøvehat, vilde du ligne en Statsmand eller en Advokat. Nei, Gutten min! hvor Michael Henry vil bli glad! Kom nu! Bordet er dækket og Festen venter. Glem nu ikke at flappe godt, naar jeg fører Gæsten ind."

Vi gik nedenunder, og Bordet var meget fint med en stor iset Kage. Lysene i skinnende Messingstager og Sultetøier og Geleer som poleret Metal. Fru Sacket og alle Børnene, undtagen Ruth, ventet paa os i Spisestuen.

"Nu sidder Dere her allesammen med Michael Henry," sa Skolemesteren, "den lille Frøken blir utaalmodig. Jeg vil hente hende, og maa Gud hjælpe os til at la hende huske Dagen."

Han var borte bare et Dieblif og kom tilbage med Ruth i en yndig hvid Kjole, hvide Sko og brogede

Silkebaand og Marys Sølvperler paa Halsen. Vi klappet i Hænderne og jublet og i Diebliffets Begejstring væltet John sit Vandglas, saa det faldt ned og knustes.

“Brød dig aldrig om det, Gutten min, aldrig er noget Glas ødelagt for en bedre Sag. Gud velsigne dig!”

For en glad Aften vi havde, tiltrods for, at mine Tanker stadig kom tilbage til Onkel Peabody og den jorte Hest, som strævet opover Bækkerne og over Sletterne i Regnveiret hjemover til den ensomme Farm og den endnu mere ensomme, kjære Kvinde, som ventet paa ham! Der var mange Skygger i Glædens Veie i de Dage, men — alligevel — Ungdommen har en anden Maade at komme igjennem Skyggerne — ikke jandt?

Vi spiste, spøjte og talte, og Lyden af Latteren druknet Vindens Søl i Skorstenen og Regnets Trommen paa Vinduerne.

Saa reiste Skolemesteren sig og slog paa sin Knap med Lommekegen:

“Hør Dere glade, velsignede Mennesker,” sa han, “Michael Henry har bedt mig sige noget fra ham.”

Han tog op af sin Lomme et foldet Papir, og da han aabnet det, faldt en liden gylben, sortflækket Fjær paa Bordet.

“Se her, dette er en Rødkjelles Fjær, hun lod den falde i vor Have igaar, forat lette Skibet formoder jeg, før hun seiler bort, Sommerens Arbeide og Leg er endt. Dere skulde bare set Michael Henry,

da han betragtet Fjæren. Hvor den pirret hans Fantasi. Jeg gav ham min Ide om den." "Men Far," svarte han, "har du glemt, at imorgen er det vor lille Ruths Fødselsdag? Fuglen vidste det og bragte hende sin Gave. Den kommer fra Himlens store Guldminer, som er de rigeste i hele Verden."

"Og han fremsja et Digt, det gik lige saa let som Fuglens Sang i den klare Sommermorgen, og jeg skrev det ned for at la det følge med Fjæren. Nu skal Dere høre:

Til Ruth.

"Lille Dame, skriv, jeg ber
Med den gyldne Fuglefjær,
Solen gav den af sin Pragt,
Natten gav den Mulmets Magt.
Tryllekraft er i Fjæren brændt,
Skriv med den dit Testament!
Giv til mig dit Trylleland,
Slotterne paa Sølvstrand —
Mabast er Gulv og Bæg
Og Taget tækt med Guldbelæg,
Og alle Porter aabner op
Til Jordens Dyb og Himlens Top.
Giv mig din Plads i Madding Slot,
Hvor jeg kan ønske alt stort og godt,
Men helst vil jeg eie den Guddomsognist,
Der spredter alt, som er tungt og trist.
Naar du har brugt, hvad jeg ønsket i Løn,

Giv det til mig, er min ydmyge Bøn.

— — — — —
Lille Dame, skriv, jeg ber,
Med den gyldne Fuglesjær."

Han bukket for vor unge Gæst og kysset hendes Haand, men vi jublet vort Bifald.

Jeg kan endnu mindes Dplæserens melodiske Røst, og den milde Bemod, som greb mig. Disse Linjer — simple, som de var — aabnet en ny Dør i min Fantasi, bag hvilken jeg ofte hørte Klängen af Musik og plaskende Vandspring og saa nu og da Glimt af de magiske Taarne og Mabaftmurene. Der var ingen Afser i Victhysplit. Et Par Gange havde jeg fundet Spor af dem i de Bøger, som Hr. Wright sendte os, men hverken Tante eller Onkel kunde forklare, hvorfra de kom eller deres Bæsen og Grinde. Hr. Sacket gav mig Lov til at skrive Digtet ned i min lille Dagbog, hvor jeg opførte Udgifter og Dagens Begivenheder, jeg kopierer Versene fra den.

Vi sang og deklamerte til Klokken var ni, da begyndte vi ældre Medlemmer at hjælpe Fru Sacket med Opvasken og satte alting tilrette.

Mine Klær havde hængt ved Komfuren, men næste Morgen var de endnu fugtige og krøllet. Hr. Sacket kom ind i mit Værelse, før jeg var oppe.

"Michael Henry vil heller se sine Klær hænge paa en snil Gut end paa en Spiker i et Klædeskab," sa han. "De gjør jo ikke Spikeren nogen Glæde."

"Jeg tænker, mine Klær er tørre nu," svarte jeg.

“Nei da, de er vaade og tunge, Gutten min, ikke engang Balburs Søn kunde være let om Hjerte i dem. Du vil ikke finde dig bedre tilrette i dem end en Solstraale i en Muldvarps Hule. Hvis du ikke tænker paa dig selv, saa huff paa den stakkars Gut i den grønne Stolen. Han er stolt og glad ved at se sine Klær paa dig, og det vilde være Skam at afflaa hans Tilbud. Naturligvis, hvis de var tørre, vilde dine egne Klær være gode nok, Gud bebares, men Henry Michael synes nu om at se dig i Stafen, og huff, at Præsidenten er i Byen.”

Om Aftenen opdaget jeg et Par store kulforte Flekker paa min Trøje og Buxer. Hr. Sacket var af den Mening, at de kunde være kommet af Paraplyen, men jeg er ganske sikker paa, at han selv havde anbragt Flekkerne der, for at frelse mig fra den sidste hjemmegjorte Dragt, jeg eiet. Jeg beholdt Michael Henrys Klær, og brugte aldrig mere de gamle, uden, naar jeg gjorde mit Arbeide i Have og Stald.

Jeg begyndte at gjøre Fremgang i mine Studier den Uge, og jeg saa den Kjærlighed, hvormed Hr. Sacket var omfattet baade i Stolen og i Byen. Jeg huffer, at hans Dine var daarlige, og at han maatte bruge Bind, men baade Gutter og Piger i hans Klasse opførte sig endog bedre end ellers. Det var mærkelig at se, hvorledes de ældre Børn førte Ophsyn med de yngre i denne vanskelige Tid.

Sally kom og gif med Henry Wills og tog slet intet Ophsyn til mig. Det syntes, som jeg var Luft for hende, skjønt jeg ofte fanget hende i at se paa mig.

Jeg tænkte, at hendes Far var blit skuffet over os, og jeg var lidt bedrøvet — tiltrods for Vissheden om, at vi havde Ret — men min Bedrøvelse gjaldt nærmest Amos.

Den næste Eftermiddag saa jeg Hr. Wright og Præsidenten gaa samtalende frem og tilbage paa Broen. Mange Folk stod ved Elvebredden foran Smedens Verksted og iagttog dem, da jeg gik forbi dem paa min Vej til Møllen, hvor jeg havde et Grinde.

“Hør her, Kamerat, vi skal afsted om en Time eller saa,” sa Senatoren og gav mig Haanden. “Du finder mig igjen her strax efter Sessjonen er slut. Vær nu forjigtig med din Helbred, besøg Fru Wright saa ofte du kan, adlyd din Kaptein og hils din Tante og Onkel fra mig.”

“Og se til at du fortsætter med at komme, Gutten min,” sa Præsidenten spøgefuldt, idet han gav mig Haanden. Han sigtet vel til Senatorens Bemærkning, at jeg var en kommende Mand.

“Bart, der er lidt Svæde i Loden paa Nedremarten, som skal tørffes,” sa Senatoren, da jeg tog Farvel. “Du kan gjøre det om Lørdagene, hvis du vil, du skal saa en Shilling Timen. Læg Salmen i Knipper ude, til du er færdig, saa kan du lægge den ind i Stalden. Mens Svæden omhyggelig og læg den i Sætter og bring den ned til Kornladen; jeg skal gjøre op med dig, naar jeg kommer tilbage.”

Rogen Mænd, som arbeidet i Grimshaw's Sagmølle, gik forbi, mens han talte, jeg husker det.

“Ja, det vil jeg gjerne gjøre,” svarte jeg svært henrykt over Udsigten til at tjene Penge. Jeg forlod dem med en Tølelse af Skuffelse over at jeg havde set saa lidet af min berømte Ven og tænkte paa disse Magtbud, som sætter brede Afstande og skiller Ven fra Ven.

Jeg gjentog for mig selv Senatorens Ord: “Du vil finde mig her igjen strax efter Sessionens Slutning” — jeg talte i samme Tone, som han havde brugt — ligesom i gamle Dage forsøgte jeg at efterligne hans Værdighed i Tale og Manerer. Da jeg kom tilbage fra Møllen, var de gaat.

Forchøret over Amos var fastsat til Mandag, og Byens Folk var ophidset og skræmt af de vildeste Rygter om, at Beviserne skulde fjernes. Hver Dag stanjet Folk mig paa Gaden og spurgte, hvad jeg vidste om Mordet. Jeg fulgte Advokatens Raad og holdt min Kundskab for mig selv.

Tiden gik fremad paa samme venlige og glade Vis i Skolemesterens Hus. Bindet over Dinene skygget ikke i mindste Maade over hans Mand.

“Na, hvor jeg ønsker, jeg kunde se Dere,” sa han en Aften, da vi alle lo over en Bemærkning, han havde gjort. “Jeg elsker at se glade Ansigter.”

Jeg vedblev at høre Michael Henrys mystiske Alær, undtagen, naar jeg gjorde Gaardsarbeidet, da bar jeg mine flækkede hjemmevævede. Jeg saa de nye Alær gjorde stor Forskjel i mine sociale Forhold. Paa Skolen blev jeg behandlet med meget mere Hensyn end før, og Elizabeth Allen sendte mig en Indbydelse

til et Selskab, hvor jeg dog ikke voved at gaa, for jeg havde jo ingen Ide om, hvad der gik for sig i et Højselskab.

Jeg had en Gut i min Latinklasse fortælle mig lidt om det.

“Na, du bare flyr omkring og kysker og kysker, til du føler dig som en Marrifas.”

Det afgjorde Sagen for mit Bedkommende. Ikke fordi jeg manglede Øst til at kysse Sally, men vi var jo ikke Venner, og det vilde bare bringe os begge i Forlegenhed, om vi mødtes i Selskab.

Lørdagen kom, og da det sedvanlige Morgenarbejde var gjort, gik jeg alene til Kornladen paa Nebremarken paa Senatorens Farm. Jeg havde med Flygel, Maal og Lime og Høgaffel og Skuffel og min Frokost; jeg førte det i en Trillebør, som Fru Wright havde forsynet mig med.

Det var et ensomt Sted med Skog paa tre Sider af Marken og Veien paa den fjerde. Jeg la ned Dyrer af Hvede paa Gulvet og banket dem med Flygelen, indtil Solen stod vel over Taget. Saa satte jeg mig ned og spiste. Jeg feiet Kornet op og renset det for Avner og fjaldte en af Sækkene. Da det var gjort, dækket jeg igjen Gulvet med Hvede og Dyden af min Flygel lettet min Ensomhed, indtil midt paa Eftermiddagen, da to af mine Klassekamerater kom og bad mig være med ud og svømme. Elven var ikke langt borte, og en Sti førte lige til et Sted, hvor Gutterne almindelig badet. Det var en varm, klar Dag, og jeg var hed og tørstig. Tanken paa det kjølige Vand

og det hyggelige Selskab var formeget for mig. Jeg gik med dem. Eldre end selve Menneſſeheden er Ungdommens Glæde over at føle Luften og Vandet berøre den nøgne Hud, i Froſkehoppet og Sprutten og Skradlet i Svømmehullet. Der var mange "Myregutter" i Vandet, de bodde i Gytterne langs Kanten af Myren, ſom laa tæt ved. Jeg blev der længere, end jeg havde tænkt, og jeg huſſer, at jeg ſa, mens jeg klædte paa mig, at jeg maatte arbejde ſent og havde ikke Tid at ſpiſe Aftens, hvis jeg ſkulde bli færdig med, hvad jeg havde foreſat mig.

Det var næſten mørkt, da jeg la den ſidſte Sæl Svede paa Trillebøren i den ſtumle Både og gjorde mig færdig til at gaa.

En Raſlen i Straaet tæt ved bragte mig til at ſtanſe pludſelig. Det ſtaf i Huden paa mig, og mine Hænder og Fødder var lammet af en ukjendt Frygt. Jeg hørte liſtende Trin i Mørket. Jeg holdt Stand og ſpurgte: "Hvem der?"

Jeg ſaa en Skikkelse nærme ſig i Halvmørket ſaa lydløs ſom en Kat. Jeg gik et Skridt bagover, men da jeg ſaa det var en Kvinde, ſtanſet jeg.

"Det er Kate," kom Svaret i en hæs Hviſten, og jeg gjenkjendte hendes Skikkelse og Staven hendes.

"Løb — Gut — de kommer netop ud af Skoven. Jeg ſaa dem. De ſkal ta dig væk. Løb."

Hun tog op Angelen og ſtaf den i min Haand og puffet mig henimod Døren. Jeg løb, og det var ikke for tidlig, for jeg var ikke femti Fod fra Båden i Salmſtubbene, da jeg hørte dem komme efter mig,

hvem de nu var. Jeg saa, at de vandt ind paa mig og vendte mig hurtig. Jeg fik Tid til at hæve Ilygelen og slaa den i Hodet paa Ansøreren. Han faldt som en Stud for Øren. En anden Mand stanset udenfor Ilygelens Rækkevidde, og efter et Dieblifs Betænkning, vendte han om og forsvandt i Mørket.

Jeg kunde hverken høre eller se nogen Bevægelse paa Marken, jeg vendte mig om og løb nedover Bakken mod Byen. Om lidt saa jeg nogen komme ud af Gunden ved Enden af Marken, lige foran, med en Lygte. Og jeg hørte Skolemesterens Stemme:

“Er det dig, min Gut?”

“Ja,” svarte jeg, og jeg kom op til ham og Mary i en Tilstand af aandeløs Ophidselse.

Jeg fortalte dem om det mærkelige Eventyr, jeg havde haft.

“Lad os skynde os,” sa Skolemesteren, “og gaa tilbage og finde Manden i Salmstubbene.”

Jeg husket paa, at jeg havde stødt paa Stien i min Flugt, just før jeg stanset for at svinge Ilygelen. Manden maatte ha faldt ganske tæt ved. Vi fandt strax Stedet, hvor han havde ligget og friskt Blod paa Salmstubbene.

“Hys,” sa Skolemesteren.

Vi lytted og hørte en Vogn skramle i vild Fart nedover Veien til Elven.

Der gaar han,” sa Hr. Sacket, “hans Kamerater har haaret ham bort. Du vilde ha fjørt i den Vognen nu, min kjække Gut, hvis du ikke havde gjort det hellige Raad med Ilygelen. — Gud velsigne dig!”

“Hvad vilde de ha gjort med mig?” spurgte jeg.

“Na, jeg formoder, de vilde ha ført dig bort og beholdt dig for et Aar eller saa, indtil Amos var udenfor Fare,” sa Hr. Sacket. “Kanskje vilde de ha druknet dig i Elven og lagt Klærene dine ved Bredden, saa det kunde se ud som en ærlig Drukning. Djævelen ved, hvad de vilde gjort med dig, Gutten min. Vi faar holde Die med dig nu hver Dag til Forhøret er over — og vi skal gjøre det. Kom lad os gaa op til Laden og se om Kate er der.”

Netop da hørte vi Boguen, som fjernet sig, den ramlede paa Broen over Lille-Elven. Mary rystet af Skræk, men Skolemesteren beroligede os ved at sige:

“Vær ikke ræd. Jeg bragte mit Vaaben, i Tilfælde vi skalde møde en Landstryger. Men Faren er forbi.”

Han tog en lang Pistol op af sin Frakkelomme og holdt den op i Skinnet af Dygten. Trillebøren stod paalæstet midt paa Gulvet i Laden, hvor jeg havde forladt den, men gamle Kate var gaat. Vi lukket Laden og drog Trillebøren med os. Da vi kom til Bygrænsen, begyndte jeg at tænke paa den beshynderlige Fare jeg var sluppet saa heldig fra. Det gav mig en tung Følelse af Ansvar og af Menneskenes Ondskab.

Jeg tænkte paa gamle Kate og hendes brudte Tausshed. Endelig engang havde jeg hørt hende tale. Det græsset i mig, naar jeg tænkte paa hendes hurtige Ord og hendes hæse, lidenskabelige Sviffen. Hun maa være kommet ind i Laden, mens jeg var ude og svømmet og skjult sig bag en Dynge Salm i Baggrunden

og holdt Udkig med Skovranden gjennem de mange Sprækker i Vordflædningen.

Jeg vidste, eller trodde jeg vidste, hvorfor hun havde sliq Omsorg for mig. Hun var i Forbund med Galgen og kunde ikke taale, at den blev bedraget for sit Bytte. Hun hadet Grimshaw af en eller anden Grund. Jeg havde set Hadet i hendes Dine den Dag, hun fulgte den gamle Pengelaaner som en Hund gjennem Byens Gader og pegte paa ham, som hun vilde sige til mig: "Se der, der gaar den Mand, som har bragt mig til dette. For hans Skyld er jeg flædt i Filler, for hans Skyld er denne Ild i mit Hjerte og denne Bildhed i mit Blik. Bent, og du skal se Gjengjældelsen."

Jeg vidste, at gamle Kate ikke var den utilregnelige og uvittige Skabning, som Folk tog hende for. Jeg var begyndt at tænke paa hende med en Slags Orefrygt som en, der er høiere begavet end alle andre. En for en af de Ting, hun havde sagt om Fremtiden, syntes at gaa i Opfyldelse.

Da vi havde truffet Trillebøven ind i Stalden, forsøgte jeg at flytte en af Sækkene og mærket, at mine Fænder skaly, og, at Sækken syntes svært tung. I det vi gik ind i Huset sa Skolemesteren:

"Mary, tag Lygten og gaa over Gaden til Konjabelen, Deacon Binks. Du vil finde ham sovende ved Rjøkkenilden. Afbryd hans Slummer, men ikke voldsomt, og naar han har summet sig, fortæl ham, at jeg har Nyheder om Djævelen."

"Dette viser Kundskabens Magt, Bart," sa Skole-

mesteren, da vi kom ind i Huset. Seg undret paa, hvad han mente.

“Du har en Kundskab om Drabet, som ingen anden Mand har. Du kunde sælge den for hvad Pris du forlangte. Men du kan ikke sælge den nu, fordi det er Kundskab om en Forbrydelse. Men sæt, at du vidste mere end nogen andre om Kontraktlobe eller Probygningsvidenskab eller Folkelagenes Historie eller Injekternes Baner eller hvadsømhøist. Saa blev du det foremste Vidne i en Sag af en anden Slags. Da var det rigtig at sælge din Kundskab til Menneſkehedens Nytte, og de vil være lige ivrige efter at faa den, som de nu er efter at faa vide, hvad du ved om Mordet. Og der er ingen, som vil dræbe dig, alle vil ønske at holde dig ilive. Men husk, du maa være det fornemste Vidne.”

Diakon Vinks kom; en fed Mand med et stort, rundt Legeme og han saa meget vis og alvorlig ud, mellem Sideskjægget, som gik fra Tindingen til Halsen og saa ud som Varenteser af Haar; det var som hans Gode med Tilbehør paa en Maade var en Bisag. Han og Skolemesteren gik udenfor og maa ha talt sammen, mens jeg spiste en Bolle Melk og Brød, som Fru Sacket havde sat for mig.

Omsider gik jeg iseng. Jeg hørte nogen snørke paa den lille Altan under mit Vindu. Den første Lyd som naadde mit Øre i Dagbrækningen, var den samme Snorken. Jeg klædte mig og gik ned og fandt Konstabelen sovende i sin Bassenhjørnspejs og et langlæbet Gevær ved Siden. Mens jeg stod der, kom

Skolemeesteren rundt Hushjørnet fra Haven. Han imilte da han saa Diafon Binks.

“Snaf om de ægyptiske Guder's Ro! Se paa Retfærdighedens aarvaagne Dre. Hvor godt han sover i denne fredelige Dal! Undertiden kan du næsten slet ikke vække ham op”

Han la sin Haand paa Diafonens Skulder og rystet ham lidt.

“Vaagn op, du Lovens Haandhæver,” sa han. “Bøn er bedre end Svøn!”

Diafonen reiste sig og strakte sig og hostet og antog en aarvaagen Mine og sa det var en fin Morgen, hvad det ikke var, for Himlen var overtrukken og Luften fugtig og kjølig. Han tog Overfrakten af og kastet den paa Trappegænderet og sa:

“Diafonen ligger der, fra nu af er jeg Konstabel og er færdig at gjøre, hvad der er nødvendig for at opholde Loven. Jeg kan være streng som Napoleon Bonaparte og slu som Satan, hvis det er nødvendig.”

Jeg husker, at gjennem hele Morgenarbeidet stred den søvnige Diafon med den aarvaagne Konstabel om Herredømmet over hans jvære Legeme.

Konstabelen tog Geværet paa Skulderen og fulgte mig paa Græsgangen, hvor jeg hentet Roen. Jeg saa nu, at hans Hensigt var at beskytte mig mod flere Angreb. Mens jeg melket faldt Diafonen isvøn paa Staldtrappen og snorket indtil jeg var færdig. Han vaagnet, da jeg løste Roen, og Konstabelen gik tilbage til Græsgangen med mig. Gjæspende med Haanden over Munden mestedelen af Veien. Diafonen lænet

sin Albu mod Grindens Top, mens jeg gav Grisene Mad.

Gr. Sactet mødte os ved Kjøkkendøren, og Diafon sa: Hvis De vil se efter Gutten idag, vil jeg gaa hjem og hvile mig lidt.“

“Ja, Gud velsigne Deres Sjæl, De har havt en travl Nat,“ sa Skolemesteren med et Smil.

Han tilføjet, mens han gik ind:

“Seg kjender ikke en Mand, som hviler med større Energi og Udholdenhed. Det var en Oversvømmelse af Hvile, han holdt mig vaagen til langt over Midnat.“

12te Kapitel.

Michael Henrys Mand og andre.

Denne sidste Fare er en af de halvløste Mysterier i mit Liv. Følgende bædige Erklæring fra en ung Læge i en Landsby ovenfor Ballhyben, og fremskaffet af en af Distriktsadvokatens Assistenten, blev aldrig fremlagt i Sagen eller indført i Retsprotokollen; men den gav Sagen forhøiet Interesse for mig og mine Venner.

“Deponenten sagde, at omtrent Kloffen elleve om Aftenen den 24de September (det var den Dag, Angrebet paa mig fandt Sted) kom en ham ubekjendt Mand til hans Kontor og forklarte, at en Ven af den Fremmede var blit jaaret og trængte Lægehjælp. Han forklarte videre, at hans Ven var i Banskelig-heder og var eftersporet, og han kunde derfor ikke aabenbare hans Opholdssted. Han tilbød Deponen-ten en Sum af ti Dollars, hvis han vilde ledsage ham til det omtalte Sted med tilbundne Dine og hjælpe den jaarede Mand. Hvorpaa Deponenten forklarer, at han gik ind paa Forslaget og blev ført til en Vogn ca fjørt til en Barkhytte etsteds i Skoven, som var ham aldeles ukjendt, og hvor Vindet blev fjernet fra hans Dine. Videre erklærer han, at han fandt

der en stærkbygget Mand, med sort Skjæg, omtrent 50 Aar gammel og ganske ukjendt for ham, liggende paa et Leie af Grener. Dødet kom fra Faldstedet. Der var ingen andre tilstede. Manden hntet sig i store Smertes foraarfaget ved et Saar paa Siden af Hovedet frembragt ved et tungt Vaaben. Kindets og Ørets Mufler var sønderrevne og opsvulmede. Deponenten forklarer videre, at han gav et smertefjellende Lægemiddel, sydde sammen de saarede Dele og anlagde Bind mættet i flydende Salve. Deponenten erklærer, at han førtes tilbage til sit Hjem bundet for Vinene, som da han forlod det, og Tiden, som var medgaaet paa Turen fra Hytten til hans Hjem, var en Time og ti Minutter."

Det bør siges her, at det var Distriktsadvokatens Teori, at Forsøget paa at fjerne det fornemste Vidne — hvis det i det heletaget var Hensigten med deres Angreb paa mig — var udfækket i lovløse og uansvarlige Mænds Hjerner. Jeg ved, at der findes dem, som morer sig over at mystificere og bekjæmpe Leven, men det skal ogsaa siges her, at jeg har aldrig været enig med den dygtige Embedsmands Opfatning af denne Sag.

Ved Amos Grimshaw's Forhør blev min Kundskab om Sagen indført i Protokollen, og derved ophørte den at være en Kilde til Fare for mig. Grimshaw kom til Byen den Dag, og paa min Bei til Retsalen, saa jeg ham gaa langsomt med bøiet Hode, som jeg havde set ham før og fulgt af Kate. Hun holdt sin Stav i venstre Haand, mens hendes højre Pegefinger

var rettet mod ham. Taus som en Mand og upaaagtet — kan man sige — fulgte hun hans Skridt. Jeg husker, at da jeg gik til Skranken var mine Øine fulde af Taarer. Amos sendte mig et bønfuldende Blik, som gik mig lige til Hjertet. Det var haardt for mig at sige Sandheden den Dag. Hvis jeg havde haft alle Grimshaw's Rigdomme vilde jeg gladelig ha' git dem for at bli fritaget. Kunde jeg ingenting gjøre for Amos?

Jeg saa gamle Kate sidde paa første Bænk med Haanden op til Øret, og Grimshaw ved Siden af sin Sagfører ved et stort Bord, og naar Kate saa paa ham bevæget hendes Læber sig i en besynderlig uhyrlig Hviften fra hendes Sjæl. Hendes Ansigt straalte af Glæde ved hver fældende Detalje, som blev bragt ind i Vidneførelsen.

Tante Deel og Onkel Peabody kom til Byen den Dag og sad i Retsstuen. De spiste Middag hos Skolemesteren, men jeg havde liden Veilighed til at tale med dem. Tante Deel kom op paa mit Værelse og gav mig i al Hemmelighed nogen nybagte Kager pakket ind i en Avis; hun bar dem i en liden Kurv, som hun havde kjøbt af Indianerne.

"Ser er ogsaa noget andet," sa hun, "jeg tænkte at gemme det til Jul — aaja! — men det er begyndt at bli koldt — og saa tænker jeg, det er bedst du faar den nu — ja."

Hun gav mig et Par Vanter med røde Fryndser rundt Haandleddet og to Par Socker.

Jeg husker Onkel Jo af Hr. Sackett's Spøg, men

ja ikke stort, og var ikke i godt Humør, syntes jeg. De gik hjem, før Forhøret var slut.

De Kjendsgjerninger, som forud er givet og andre Ting blev bevist, for Sporene passet Amos' Sko. Den unge Mand blev holdt og strax sat under Til-tale: Tiden for Forhøret blev ikke fastsat.

Jeg modtog megen Opmærksomhed fra Unge og Gamle i Byen efter dette. Jeg fandt ud, at jeg havde faat Ord for at være kjæf — der var liden Grund for det, som Læseren godt ved. Jeg blev indbudt til raange Selskaber, men jeg havde ikke stor Lyft paa dem, og jeg gik bare til et. Det var hos Nettie Barrows. Sally var der. Hun kom til mig — som om intet havde afbrudt vort Vensteb — og spurgte, om jeg vilde lefe "Jage Spurven" med dem. Naturligvis var jeg glad over at faa istand en Fredstraktat, som blev befestet med mange Kys — affurat som vi havde leget sammen i gamle Dage. Jeg kunde ikke tænke paa noget i Verden, som kunde sammenlignes med hendes Skjønhed. Jeg spurgte, om jeg maatte følge hende hjem, og hun sa, at hun alt var optaget, og skjønt hun var saa elskværdig som mulig, forstod jeg dog den Afsten, at en Mur af en eller anden Slags havde reist sig mellem os.

Jeg skrev en god Haandskrift i de Dage, og Byens ledende Kjøbmand gav mig Arbeide hver Lørdag. Jeg skulde indføre Regnskabet i hans Bøger og fik 10 Cents Timen; helt til Jul anvendte jeg min Fridag til dette Arbeide. Jeg regnet sammen den Sum, jeg vilde tjene, jeg vilde dele den i to lige Dele, og med

en stolt Jølelse gi Tante og Onkel Bengene, som Julepresent.

En Lørdag, mens jeg holdt paa med Kjøbmandens store Hovedbog, stødte jeg paa en følgende Post:

Oktober 3. S. Wright — For en Dragt til Michael Henry fra Maal givet af S. Robinson	\$14.30
Tilsvarende Skjorter	1.70

Saa kjendte jeg Historien om Dragten, som jeg havde baaret siden den regnfulde Oktoberaften, for jeg husket, at Sam Robinson, Skrædderen, havde tat Maal af mig hjemme og syet Løiet, som Tante Deel havde vævet.

Jeg fandt ogsaa, at mange andre Ting — et Læs Bed, 2 Sæffer Mel, 3 Par Støvler, en Overfrakke, 10 Bund salt Fleesk og 4 Bushels Poteter — alt til Michael Henry — var opført paa Silas Wrights Regning. Det var altsaa ved en ren Tilfældighed, jeg fik vide, at den usynlige Michael Henry var M-missseuddelelser fra den bramfrie Statsmand og i Virkeligheden Silas Wrights Mand, som bespiste de Sungrige, klædte de Røgne og varmet de kolde Hjem i dens Giers Fraværelse. Det var Silas Wrights Hjertelag, som sammen med Skolemesterens, sad i den grønne Stol.

Jeg er ræd for, at mit Arbeide blev afbrudt for en Stund, for netop da fik jeg Die paa Senatorens store Hjerte. Dets Varme var i Dragten, som dækket min Krop og dets Finhed i den Maade, hvorpaa den

blev gibet — de, som modtog Belgjeringerne, vidste ikke, hvorfra de kom.

Jeg regner denne Opdagelse for en af de store Begivenheder i mit Ungdomslev. Men der var en større, skjønt den ikke syntes saa paa denne Tid. En Reifende havde paa Veien til Ballybeen mistet sin Lommebog, som indeholdt en stor Sum Penge — to Tusind syv Hundrede Dollars, om jeg huffer rigtig. Han var en af dem, som med Rette havde Mistro til Bankerne og havde tat sine Penge ud. Blafater bekjendtgjorde Tabet og udlovet Belønning. Byen var i fuldstændig Ophidselse over dem. Folk gik i Flok og Følge paa Undersøgelsesexpedition op over Feien, rodet i Støvet og mellem Græs og Tornebuiker for at finde den store Sum, som formodedes at ligge der etsteds. Det blev imidlertid sagt, at al Søgen var forgjæves. Men den tabte Lommebog blev et fattet Mysterium i Landsbyen og rundt i Omegnen helt op til Ballybeen — et Emne som gamle Kvinder og snæksalige Mænd holdt gaaende ved den hjemlige Urne i mange Aar.

Omsider endte Skolens Høsttermin. Onkel Peabody kom ned for at hente mig Dagen før Jul. Jeg havde havt Glæde at mit Arbeide og mit Ophold i Skolemesterens Hus, men jeg var alligevel glad ved at komme hjem igjen. Min Onkel var i straalende Humør, og der var mange Pakker i Glæden.

“En glædelig Jul til dere begge to og maa Gud velsigne Dere,” sa Skolemesteren, da vi tog Afsted.

“Over Dag vil Lanterne gaa opover Bakkerne til Dere.”

Mens han la Tæpperne rundt mine Fødder, kom Mick Turbbs sjanglende opover fra Bertshuset.

“For et advarende Exempel, der følger med den Mand!” sa Skolemesteren. “Han kunde dog være værre alligevel. Ravende Sjæle er værre end ravede Kropper. Der er Folk, som er født beruset, som vor Ben Oberst Sand, og den Slags kan ikke reformeres.”

Bjelderne klang lystig, mens vi for over Myren paa det haarde Snespor.

“Vi skal flytte,” sa Dufel om en Stund. “Vi er kommet overens om at være ude i Midten af Mai.”

“Hvad er hændt?” spurgte jeg.

“Jeg har gjort op med Grimshaw og samtykket i at flytte bort. Hvis ikke Wright og Balduin havde toget sig af Sagen, vilde vi ikke faat en eneste Cent. De truet med at hvide over ham ved Salget. Saa fik vi en Overenskomst istand. Vi skal ha et nyt Hjem. Vi har kjøbt Hundrede og femti Acres af Abbe Leonard. Vi skal bygge nyt Hus, naar Baaren kommer. Det vil bli nærmere Byen.” Han puffet mig spøgefuldt i Siden.

“Vi har havt Nyffen med os, Bart,” fortsatte han. “Jeg skal fortælle dig det, hvis du ikke vil sige det til nogen.”

Jeg lovet det.

“Jeg ved ikke, om det egentlig gjør noget,” sa han, “men jeg liker ikke Skryd. Og det kommer des-

uden slet ikke andre ved. Min gamle Onkel i Vermont døde for tre Uger siden og efterlod os otte og tredive Hundrede Dollars. Det var gamle Onkel Ezra Baines fra Ginesburg. Han døde barnløs. Din Tante og jeg reiste ned til Postdam. Tog Deligeneen og gif over og fik Pengene. Det var flere Penge end jeg har set i mit hele Liv. Vi satte dem ind i Postdambanken for at holde dem ude af Grimshaws Hænder. Jeg har ingen Tiltro til den Mand."

Det var en klar, kold Aften, og da vi naadde hjem, spraget Barmen i den nye Ovnen, og Puddnigen var færdig. Tante omfavnet mig i Døren, og Shep for gjøende omkring mig.

"Nei, Bart! Du voyer jo som Ugræs — ikke sandt?" sa Tante og stød og saa paa mig. "Kom nu og sæt dig her og varm dig — ja-a! — Jeg har gjort alt Arbeide færdig — ja! —"

Svor varmt og behagelig var det gamle Bærelse med de kjære Ansigter. Jeg undrer paa om selve Paradis vil synes mere behagelig for mig. Jeg har spist den fineste Føde, Verden har kunnet frembringe i min Tid, men aldrig nogensinde har det smagt mig bedre end den Pudding og Melk, Brød og Smør og Ost og Pumkin Pie, som Tante Deel trakterte med den Aften.

Da Maaltidet var over, tørret jeg Kopper og Tallerkener for Tante, mens Onkel Peabody gif ud for at gi Høstene For og Vand. Bagefter satte vi os ned i den hyggelige varme Stue, og jeg fortalte Historien om mit Liv i "den trable By," som de kaldte

den. Hvor stolt de var af mig, og hvilken Opmærksomhed de viste mig! Tre Dage før havde de hørt om mit Eventyr med Engelen, som baade Distriktsadvokaten, Hr. Sacket og jeg havde holdt ganske hemmelig. Det syntes som om Diafonen havde sladret af Skole — som man siger — angaaende sine egne tapre Meriter i de paafølgende Forhandlinger.

Mine fine Klær og Historien om hvorledes jeg fik dem, stillet Fordringer til min Skarpsindighed, skjønt ikke saa store. Jeg maatte være forsigtig for ikke at lade dem vide, at jeg havde følt mig skamfuld over den hjemmegjorte Dragt. Men paa en eller anden Maade fælte de Sandheden, og en liden Tausshed fulgte paa Fortællingen. Da traf Tante Deel sin Stol tæt hen til mig, strøg mig jagte over Haaret og saa mig ind i Ansigtet uden at sige et Ord.

"Na ja! jeg forstår," ja hun omsider i en kjærlig Tone med et Anstrøg af Alvor, "de bruger ikke grovt hjemmespundet Tøj i Byen. De gjorde Nær af dig, ikke sandt, Bart?"

"Na jeg bryr mig ikke om det," forsikret jeg dem: "Det er Manden, som en Mand maales med," citerede jeg, jeg husket, de Vinjer Senatoren havde fremsagt for mig.

"Det var godt sagt!" udraabte Onkel Peabody med Begeistring.

Tante Deel tog min Haand i sin og betragtet den takfuld et Øieblik uden at sige noget.

"Du skal ikke lide ondt af den Grund mere," sa hun i en lav Tone.

Jeg reiste mig og gif hen til Storstuedøren.

"Na, nei, gaa ikke derind," advarte hun.

Glade Forventninger kom ud af Advarslen og deres Smil.

"Vi vil saa det behageligere, ja!" sa Tante Deel, da jeg satte mig ned igjen. "Din Onkel trodde, det var bedre at gaa vestover, men jeg kunde ikke taale at gaa saa langt bort og lade Mor og Far og Søster Susanne og alle de Menneker, vi holdt af, ligge her i Jorden alene. Jeg vil gjerne ogsaa ligge blandt dem, og vente paa Vasunens Lyd — ja! Kanste det blir i Tusinde af Aar — aa ja!"

"Du tror vel aldrig, at deres Sjæle sover der — tror du?" ja Onkel.

"Det siger Bibelen," sa Tante Deel.

"Ja, ser du, Bibelen —" Han stanset. Hvad han mente, kunde vi bare gjætte os til.

Til vor Forbaujelse slog Klokken tolv.

"Hurra! Dette er glade Jul!" raabte Onkel og sprang op og begyndte at synge om den lille Herre Jesus. Vi faldt ind, mens han stod og slog Takten med høire Haand som en Sanglærer.

"Af med Stølerne dine, Ven!" raabte han da Verset var sunget. "Vi behøver ikke at sidde oppe og vaage som Hyrderne."

Vi traf borte Støler af paa Stoltrinnet med Hænderne foldet om Knæet, saadan en almindelig Ting, og nu har jeg ikke set det gjort i over et halvt Hundrede Aar! Jeg lændte et Lys og løb ovenpaa i Strømpelæsten. Onkel Peabody fulgte lige efter og

gav mig et Klaff for at faa mig til at gaa endnu hurtigere. Lyset faldt ned, mens vi holdt Moro og jeg maatte gaa ned igjen og tænde det i Ovnen.

Nei, hvor godt det var at være hjemme igjen under Tagbjælkerne. Varmen fra Ovnsrøret havde gjort Værelset lunt.

“Det har været noksaa ensomt her,” sa Onkel Beabodh, da han aabnet Vinduet. “Jeg lar altid Vinden komme ind og holde mig med Selskab — det blir saa varmt.”

Jeg la mig mellem Flanellagene paa den gamle Fjærdhnen. For en Scene for Drømme og for Slummer den havde været; den tjente nu den tredie Generation af Bahnesfamilien. Det gamle Poppeltræ havde kastet af sine klingende Gymbler, og Vintervinden hvislet nu i dets stærke Grene. Da kom Ungdommens dybe, søde Søvn fra hvilken det er baade en Glæde og et Savn at komme tilbage til Verden igjen. Jeg vilde ønske, jeg kunde føle den endnu en Gang.

“Du maa ikke se i Strømperne endnu,” sa Tante Deel, da jeg kom ned omtrent Klokken otte og havde jobet, mens hele Udarbeidet var gjort. Jeg husker endnu det var den deiligste Lugt af stegt Fleesk og Boghvedefager, som vækket mig, og hvem vilde ikke staa op og ryste Sønnen af sig paa en Klar, kold Wintermorgen paa en saadan Opfordring.

“Dette er ikke nogen almindelig Jul — skal jeg sige dig,” sa Tante Deel. “Santa Claus kommer ikke før lidt før Middag, tænker jeg — ja! —”

“Lorden og Lynild!” raabte Onkel, da han satte sig tilbords. “Dette skal bli en Glædesdag, rigtig i almindelig.” “Tag flere Pandefager,” tilføjet han, mens tre—fire faldt ned paa min Tallerken. “Tag meget Flekkesaus paa og Syrup. Dette er ikke noget Bybertshus. Jeg fik noget dernede, som smagte sliq, at jeg maatte spølge det to Gange.”

Omtrent Kloften elleve kom Onkel Hiram og Tante Elise og deres 5 Børn, de hilste glædelig Gul under Spøg og Latter. Siden kom flere Onkler og Tanter, Fætttere og Kusiner. Hvor højrøstet og fornyet disse Mænd kom ind i Huset, da de havde sat ind sine Heste! Jeg husker de la deres haarde, tunge Svænder paa mit Hode og røstet det lidt, naar de sa, at jeg “strakte mig” og gav mig et spøgefuldt Slag paa Skulderen, den første Form af Ridderlaget, formoder jeg. For et lystig godt Humør de havde, disse trofaldige Kvinder og Mænd! — De havde nok Glæde i sig til at jævne ud alle Befyringerne i en By, hvig den kunde anvendes paa den Maade. De stod omkring Døren og varmet sig, tog af Ringene og aabnet Døren og undersøgte den baade indvendig og udvendig.

Onkel Hiram forsøgte pludselig at putte Onkel Sabes i Bedkassen, mens de andre lo høit. Jeg husker, at Lanterne ærtede mig for min formodede Forelskelse i “Dunfelberg-Bigen.”

“Og saa til Zuletræet,” sa Onkel Peabody og gif i Spidsen ind i Storstuen, hvor der var tændt Fild i den gamle Franklin Kamin. Fremad marsch, Gutter og Piger!”

For et vidunderlig Syn det Juletræ var — det første vi havde haft i vort Hus. En fin duftende Balsam belæstet med Gaver! Onkel Hiram hoppet op i Luften og slog Fødderne sammen og skreg: "Hold paa mig nogen af Dere, ellers tar jeg hele Træet og løber væk med det!"

Onkel Tabez holdt en Fod i begge Hænder og hoppet lystigt rundt Træet.

Slegtingerne havde bragt deres egne Gaver nogen Dage forud for at hænge dem paa Træet.

Den Ting, som tiltrak sig min Opmerksomhed, var et stort Sølvur med en lang gylden Kæde, som hang paa en af Grenene. Onkel Peabody tog det ned og holdt det i Kæden, saa at ingen kunde undgaa at se det, og saa sa han:

"Fra Santa Claus til Bart!"

En Summen af Beundring lød gennem Værelset, og Selskabet samlet sig omkring mig, mens jeg holdt Skatten i mine skjælvende Hænder.

"Dette er ogsaa til Bart," sa Onkel Peabody, og tog ned en Kulle blødt, blaat Klæde og la det i mine Arme.

"Dette er saa blødt som et Skatteøre. Vare ta i det! Det er til en Dragt. Kommet lige fra Burlington."

"Gosens hellige Land! Sa da ikke slikt Hastverk," sa Tante Deel.

"Det gjør mig ondt, men Diligencen venter ikke paa nogen som helst — den maa gaa strax," sa Onkel Peabody, mens han la en fuldpakket Strømpe oven-

paa Klædet, gav mig et spøgefuldt Nap og sfreg: 'Gyp! Der er paalæstet!'

Jeg kom af Veien i en Storm af Munterhed. Dette var hans Dag — han var stolt og forsjængelig — og han la ingen Skjul paa det heller. De andre Gæber flød et Dieblif i denne uimodstaaelige Strøm af Latter og godt Humør, og hver Gæve fandt sin Eier. Jeg glemmer aldrig, hvorledes Onkel Tabez jaget Tante Minerva rundt Huset med en Træslange — rart udskaaet og farvet. Jeg la Mærke til, at der var nogen Ting paa Træet, som ikke var tat ned, da vi Yngre samlet vor Rigdom og gif ind i Tante Deels Bærelse for at fryde vore Dine med den og sammenligne vore Gæber.

Konerne og de store Piger brættet op Termene og begyndte at hjælpe Tante Deel med Middagen. Den store Kalkun og Hønsepaien var færdig og sat ind i Ovnen. Poteterne og Løgen og Græskarmelonerne kogte snart i Panderne ovenpaa Ovnen. Smidlertid leget Børnene i Tantes Soveværelse og Onkel Siram og Onkel Tabez traf Krog i et Sjørne, mens Mændene sad med Stolryggene lænet mod Væggen og saa paa dem og gjorde spøgefulde Bemærkninger — alle, undtagen Onkel Peabody, som forsøgte paa at berøre Gulvet med sit Hode og saa reise sig ved Hjælp af Kosteskæftet.

Jeg sad paa Toppen af Beden, som jeg netop havde fyldt i den store Vedkassen og var fuldt bevidst, at jeg havde en skinnende Rjæde paa mit Bryst. Bludselig sprang Rjæmpen, Rodney Barnes, op fra sin

Stol og greb Bedkassen, løftet den og mig i sine Arme og danset let rundt en Flok Damer med sin Byrde, og satte den saa forsigtig ned igjen paa sin Plads. For en Helst han blev for mig efter det!

“Hvis du gaar ud en Dag, og ikke finder Huset dit, naar du kommer hjem igjen, kan du være vis paa, at Rodney Barnes har vært her,” sa Onkel Hiram. “En Mand saa stærk som Rodney, er saa farlig som en Ildbrand!”

Der paafulgte en svær Vatterbølge! Mens de lo, aabnet Tante Deel Gadedøren, og gamle Kate, den tauke Kvinde, kom ind. Til min Overraskelse var hun pnt klædt i en Dragt af hjemmebævet graat Løi og et Tørklæde over Hode bundet under Hagen og pene Sko.

“Glædelig Jul!” raabte vi alle.

Sun smilte og nikket og tog Plads i en Stol, som Onkel jatte tilrette for hende ved Ovnen. Tante Deel tog Hodetørklæde af hende, mens Kate trak af sine Vanter — nylig strikket af det bedste Garn. Saa bragte Tante Strømper og et Sjal fra Juletræet og la det i Kates Skjød. Der faldt en Taushed over os alle, da vi saa Taarerne rulle nedover den ensomme gamle Kvindes Kinder! Glædestaarer, tror jeg, for Gud ved, hvorkænge det var siden den gamle forladte Sjæl havde set en glædelig Jul og delt dens Glæde. Jeg la ogsaa Mærke til, hvor rene hendes Hænder og hendes Ansigt var. Sun var høilig forandret.

Jeg gif hen til hende, og hun tog min Haand og trykket den ømt. Sun saa paa mig med et mildt Smil.

Det gamle strenge Nashn viste sig igjen et Dieblif, da hun hævedt sin Finger — en Bevægelse, som bare jeg og Tante Deel forstod. Vi vidste, at det advarte mod en Fare og et Mysterium, at jeg vilde møde det et eller andet Sted i den skjulte Fremtid, næerte jeg ingen Tvil om.

“Middagen er færdig!” raabte Tante Deel i en munter Tone.

Der var en Skraben med Stoler og Fjodder, da vi fatte os tilbords. Gamle Kate sad ved Tantes Side, og vi var alle overrasket over hendes pene Manerer. Unkel Tabez — Medlem af den hvide Kirke — had Bordsbønnen, og vi sad allesammen med høiet Hode. Jeg har aldrig glemt den simple Beltalenhed, hvormed han had for de Fattige, og for ham, som sad i Dødens Skygge (jeg vidste, at han hentydede til Amos Grimshaw og hvissede et Amen), og for Forladelse for vore Synder.

Vi spogte og lo og drak Cider og gif igjennem Narets Historie og spiste som bare de kan, der har Dyens Muskler og Ben og Livskraft. Jeg har aldrig siden smagt Salvie eller Ribsgæle eller hørt hjertelig Latter uden at Tankerne er vendt tilbage til Fæstmiddagen i det gamle Tømmerhus paa Ratlebeien. Nogle af Mændene og to af Kvinderne tændte sine Piber, mens der blev taget af Bordet og vasket op. En Stund efter gif Mændene og de store Gutter med os ned til Elven, hvor vi slog Gul i Hæn for at gi Faarene og Kjødrene Anledning til at drikke. Saa saa de efter Hestene fine.

“Peabody, du maa være blit rig,” sa Hiram Ventley.

“Nei, det er jeg ikke. Jeg var nødt til at komme bort herfra, men en liden uventet Arv kom til os forleden fra en gammel Onkel i Vermont. Det er ikke noget at prale af, men det vil gi os et Løft, og saa tænkte vi, at fiden vi havde Pengene vilde vi gjøre dette, som vi har ønsket at gjøre i mange Aar — holde et Zulelag — og nu har vi gjort det. Pengene vilde gaa paa en eller anden Maade alligevel, og kanske fik vi aldrig mere Anledning til at gjøre dette. Bart er en snil Gut, og vi trodde dette vilde fornøie ham mere nu end nogensinde senere.”

Zulen bragte mig intet bedre end disse Ord, og naar jeg nu ser tilbage paa mit lange Liv som gjennem en Allé med Træer paa begge Sider, er Grin- dringen om disse Ord et af de høieste Træer i Rækken.

Det bedste man kan gjøre for en Gut, som der er noget ved, er at gi noget godt at mindes.

Det begyndte at bli mørkt. Temperaturen var gaat op, og Luften var blit kjølig og fugtig. Mændene begyndte at spænde Hestene for.

“Det tør lidt,” sa Onkel Hiram, da han gif op i Slæden og kjørte op foran Døren. “Skynd dere nu, stans med Snakket og kom op i Slæden,” raabte han i straalende godt Humør til Avbinderne og Børnene, som stod paa Trappen. “Vi vil ha godt Snefyg, før vi kommer hjem.”

En for en forlod Slæderne os fulde af glade Menneſter med lystige Afſkedsraab, ſkjærende Lyd af

Meierne og flirrende Bjelder. Da de sidste var kjørt bort, gik Onkel Peabody og jeg ind i Huset igjen. Tante Deel sad ved Ovnen og gamle Kate ved Vinduet og saa ud i Skumringen. Hvor stille Huset var blit!

“Der er en Ting, som jeg har forglemt,” sa jeg, mens jeg stolt tog ud af min Lommebog de 6 Dollarscedler, som jeg havde fortjent ved mit Arbeide paa Lørdagene; jeg gav tre til Tante og tre til Onkel og sa:

“Dette er min Julepresent til Dere. Jeg har tjent dem selv.”

Saa vel jeg husker deres Forbauselse og de skjælvende Sænder og deres Ansigtstudtryk.

“Na, det er storartet — aaja!” sa Tante Deel i en lav Tone.

Saa reiste hun sig, vinket til Onkel og mig. Vi fulgte hende ind i et andet Værelse.

“Jeg vil sige Dere, hvad jeg vil gjøre,” hvistet hun. “Jeg vil gi dem til gamle Kate — ja! Hun skal bli her til imorgen.”

“Det var en god Ide,” sa Onkel Peabody.

Saa tog jeg Pengene ud af deres Sænder og gik ind og gav dem til den tause Kvinde.

“Det er din Julegave fra mig,” sa jeg.

Jeg har aldrig kunnet glemme, hvorledes hun holdt min Arm med den kjærlige, kjendte, vuggende Bevægelse, hvormed en Kvinde beroliger et Barn ved sit Bryst, og hun kysset mit Saffecærme! Hun slap min Arm og vendte sig mod Vinduet, lænet sit Hode mod

Karmen og graat, saa hun rystet. Skumringen tog til, og da jeg vendte tilbage til min Stol ved Dønen, funde jeg bare se hendes Skikkelse uthdelig. Vi sad i Taushed en liden Stund.

Saa begyndte Tante Deel at synge i en lav Tone:

“Surtig spinder mine Dage,
Mens jeg gaar min Pilgrimsgang,
Ønsker dem dog ei tilbage
Veien her er tung og lang.

Dnfel Peabody reiste sig og tog et Øks, som han tændte i Dønen.

“Kom Bart, nu skal vi gjøre Aftenarbeidet,” sa han og tog sin Lygte. “Naar vi kommer igjen skal vi ha lidt Moro. Vi skal ha et Slag Kort her ikveld — skulde ikke undres om gamle Kate vil vinde over os allesammen.”

Jeg holdt Lygten, mens Dnfel fodret Faarene og de to Kjær og melket — der var lidet Arbeide i Vintertiden.

“Der er ingenting, saa koldt som et Høgaffelskaff paa en Vinderveld,” sa han mens han kastet Hø ned. “Gid jeg havde tat Banter paa.”

“Du og jeg skal gaa tidlig tilfengs,” sa han, da vi gif tilbage til Huset. Din Tante vil være alene med Kate og saa hende til at tale, om hun kan.”

Kate spilte Kort med os og smilte nu og da til Dnfels spøgefulde Ord og Manerer, men sa ikke et Ord. Det var ikke videre morsomt, for Kortene syntes at ta hende bort fra os til andre Scener, og vi

maatte ofte minde hende, at det var hendes Tur til at spille.

“Jeg ved ikke rigtig, men jeg tror, at hun vil svinge ind i Verden igjen,” sa Onkel Peabody, da vi var kommet op paa vort lille Værelse. “Jeg tror, at alt hvad der behøves, er at behandle hende som et menneskelig Væsen. Din Tante og jeg kunde ikke glemme, hvad hun havde gjort for dig den Aften ved den gamle Bade. Jeg tog nogen af din Tantes Klær og et Par Støvler over til hende og bad hende komme her til! Julelaget. Hun bor i et lidet Værelse over Smidjen nede ved Butterfields Mølle. Jeg sa, jeg vilde hente hende i Spidsstæden, men hun rystet paa Hodet. Jeg vidste, hun vilde hellere gaa.”

Han gjæspet og om en liden Stund faldt vi begge i søvn under Tagsperrerne.

13de Kapitel.

Tingen og andre Ting.

Jeg kom tilbage til Sackets Hjem sent Nytaarsdags Eftermiddag. Skolemeisteren laa paa en stor Sofa i et Hjørne af Storstuen med Børnene omkring sig.

"Velkommen igjen min fjære Gut!" raabte han, da jeg traadte ind. "Vi fortæller Historier om det gamle Nar, og du kommer netop tidnok til at høre den sidste. Sid ned, Gut, og maa Gud give dig Taalmodighed! Det er snart forbi."

Lille John førte mig ind i Gruppen, og Skolemeisteren begyndte:

"Lad os falde denne lille Historie: "Led sageren til Paradis."

"En Dag tidlig i Juni Maaned laa jeg under det store Ubletræ i Haven — dette er ganske sandt. Træet var hvidt og vakkert med Blomster og lignet en Brud med Slør — og jeg hørte Bierne summe og en Duft fra en høiere Verden kom ned til mig. Jeg saa op paa det lille Fuglehus, som vi havde hængt op i Trætoppen. Bludselig saa jeg en liden bitte Dværg — ikke større end Marns Tommelfinger — Gud bevare hende — staa paa Fuglehusets bitte lille Altan og se ned paa mig.

“God Dag,” sa jeg, “hvem er du?”

“Hvem tror du, jeg er?” siger han.

“Ingen,” siger jeg.

“Det er netop, hvem jeg er,” siger han. “Jeg er Ingen fra Ingensteds. Gud bevare dig fra noget slikt.”

“Jeg er glad ved at se dig,” siger jeg.

“Jeg er glad ved at bli set,” siger han, “der er svært faa Mennesker, som kan se mig.”

“Det synes for mig, som det, du siger, er Sandhed,” siger jeg.

“Ingen er den eneste, som altid siger Sandheden — Gud hjælpe Dere —” siger han. “Og her er en hel Haandfuld af den. Ikke en i Tusind lar nogenjinde sine Tanker streife ind i Landet Ingensteds — til Held for dem.”

“Hvor ligger det Landet?” siger jeg.

“Øst over Jorden, der hvor den store Gud gemmer sin Fele,” siger han.

“Hvilken Fele,” siger jeg.

“Lauhedens Fele,” siger han. “Jeg spiller paa den nu. Den har lange gyldne Strenger, som stræffer sig over Landet Ingensteds — du kalder dem Stjerner. Vinden og Fuglene spiller paa den. Savist! Fuglene er mine Høns.”

Han Klapped i Hænderne og ned kom en Trost og jatte sig ved Siden af ham. Ingen rusket op Fjærene paa Fuglens Ryg og den saa saa fint ud, som om den vilde fly paa mig — den Styggen!

“Dette er min Bagthøne, siger Ingen, “hun vogter

Huset og lægger Eg for mig — Vennen min! Det er sikkert, jeg har en vidunderlig Farm her oppe i Luften — Millioner af Acres, og Blomsterne og Toppe af Træerne og Himlens Guldminer er i den. Blomsterne er mine Mellemjør og Bierne er mine Arbeidsfolk. Kan du se dem melke denne store Gjord af Gbleblomster? Mine Arbeidere bærer Melken ind i de hule Træer og fjerne den til Honning. Der er lange Rækker af dem i Zungensteds. Hvis dere ikke havde Zungensteds vilde dette Land, hvor du bor, være mørkt som en Romme og tørt som Sand — det er sikkert, det. Etsteds maa være nær ved Zungensteds — ellers vilde det ikke være Nogensteds, tænker jeg. Alt Lys og Regn og Skjønhed i Verden kommer fra Zungensteds — ikke sandt? Vi har det videste Hav heroppe og underfulde Skibe. Jeg falder det Guds Færgested. Ser du, Zungensteds maa ikke sees ned paa, fordi om det ikke netop findes i Marhs Geografi. Der er mange Ting, som du ikke kjender, Mand. Jeg er en af dem. Hvad synes du om mig?"

"Jeg synes godt om dig," siger jeg.

"Det er godt for dig," siger han. "Enhver maa lære at synes om mig og lege med mig, som Børn leger. Jeg kan komme bra udaf det med de Smaa, men det er vanskeligt at lære de Borne, hvorledes de skal lege med mig — Gud hjælpe dem! De har forglemt at tro. Jeg er Ledfageren til Paradis, og hvis du ikke blir som et lidet Barn, kan jeg ikke lede dig."

Han Løb til Ranten af Trætaget og fik fat paa en Edderkops Spind, som hang i Luften. I et Nu havde

han svunget sig helt bort fra Træet og entrede opover, indtil han forsvandt langt, langt borte i Stjerne."

"Kunde nogen gjøre det?" sa lille John.

"Jeg sa ikke de kunde — gjorde jeg? Du Bantro!" sa Skolemesteren, idet han reiste sig og førte os til Aftensbordet. "Jeg sa Ingen gjorde det."

Vi fik ham til at fortælle denne lille Historie op igjen og op igjen og mange Gange siden har denne upersonlige og hemmelighedsfulde Bedfager af Skolemesterens Fantasi ført mig til Paradis.

Efter Aftens tog han sine Bøgehaniker paa og gav mig en Lektion i Selvforsvarets ædle Kunst, og jeg forstod snart, at han var høilig bevandret heri. Vi havde et Par Omgange hver Dag siden. Han nød i høi Grad denne Form af Vegemssøvelser, og jeg kom ogsaa snart til at sætte Pris paa den. Min Søne til at ta Stød uden at blunke voxte hurtig, og snart fik jeg et eget Greb paa at parere og angribe, som glædet ham endnu mere end mit Arbeide i Skolen — har jeg undertiden tænkt mig.

"Gud velsigne dig, Gutten min," sa han en Dag efter at jeg havde landet en vældig en paa hans Kind, "du har en nydelig Maade at snige ind med din Høre. Jeg har en Aneelse om, at det en Dag vil komme dig til Nytte."

Jeg undret lidt over hans Ord, og mens jeg undret mig, langet han mig et haardt Stød over Næsen, saa jeg faldt.

"Hør, Gutten, min, dette er det bedste, du har

gjort, reis dig op og lad os begynde igjen — uden nogen Brede," sa han og gav mig Haanden.

En Dag kaldte Skolemesteren de ældre Gutter frem til sin Pult — jeg var iblandt dem.

"Nu, Gutter," sa han, "vil jeg spørge Dere, hvad Dere ønsker at gjøre i Verden. Vær ikke ræd for at sige mig det, selv om Dere aldrig har nævnt det før, og jeg vil gjøre, hvad jeg kan for at hjælpe Dere."

Han bad hver af os, om at gjøre denne Tilstaaelse, og den merkværdigste Udstilling af ungdommelig Uer-gjerrighed var Resultatet. Jeg husker, at de fleste af os vilde være Statsmænd — noget som formodentlig skildtes Silas Wrights skinnende Exempel. Saa sa Skolemesteren, at han paa en vis Aften vilde forsøge paa "at vise os Veien over Fjeldene."

I flere Maaneder havde jeg studeret en Bog, som netop var udkommet om Stenografi. Jeg havde lært Alfabetet og øvet mig i Brugen af det. Den Aften tog jeg ned Hr. Sackets Bemærkninger i Hurtigskrift.

Akademiets Kapel var fyldt af de ældre Gutter og Piger og af Byens Folk. Skolemesteren beklippet aldrig sine Ord i Skolen, som han gjorde, naar han talte til Børnene i Hjemmet.

"Siden Løvet faldt, har vor lille By været Midtpunktet i det store Kongrestheater, for en Tilhørersfare af Millioner. Vor fornemste Borger — den ledende Mand — er blit kronet med udsødelig Berømmelse. Vi, som iagttog Skuespillet, bæbet ved Spørsmålet: Vil Dufel Sam bukke under for Fri-hjelsen eller holde fast paa Uren? Han har valgt

det sidste, og vi kan endnu høre Lyden af Bisaldsraabene fra de fjerne Tilhørerpladser paa den anden Side af Havet. Han har bestemt, at Statsindtægterne skal betales i ærlige Penge. Min Ven og Kassekammerat, George Bancroft, Historikeren, har skrevet følgende Brev til mig ud af sit fulde Hjerte:

“Dit Bysbarn, Silas Wright, er nu den største Mand i Washington. Vi var alle bekymret over Henry Clays Resolution indtil den begyndte at smuldre op under Hr. Wrights uimodstaelige Angreb. Den 16. d's. fremlagde han en Rapport om Resolutionen; en Rapport, som ved sin klare og nøagtige Fremstilling, fremsat paa den mest fordringsløse Maade, har vundet almindelig Beundring og vil erindres for dens særegne Ypperlighed, og for at ha vundet en af de mest minderværdige Seire som nogensinde er naaet i De Forenede Staters Senat. Efter en lang Debat blev Henry Clay selv paa Grund af den uimodstaelige Magt i Silas Wrights Bevisførelse nødt til at trække sig tilbage fra sin Stilling, og hans Resolution blev forkastet med 44 mod 1 Stemme.”

Med hvilken Stolthed og Glæde jeg hørte om denne store Ting, som min Ven havde udrettet! Skolemeesteren vedblev:

“Det er en meget god og rigtig Ting, Guttene mine, at Dere skulde bli inspireret af den store Mand's Exempel til at forsøge eders Talent i Statens Tjeneste. Hans Hjem er her iblandt os, og hans kjære Ansigt kjender dere lige godt som mit. Men der er visse Ting, som jeg gjerne vil, Dere skal huske:

For det Første: Kjend eders Sag — indvendig og udvendig og helt rundt — fra Begyndelsen til Enden.

For det Andet: Kjend de vise Mænds Mening om Sagen og eders egen Mening om den.

For det Tredie: Vær beskednen i Brugen af eders egen Mening — og fremfor alt — vær ærlig.

For det Fjerde: Husk, at det er eders Sag og ikke eder selv, som er af størst Bigtighed. I vil fristes til at tro, at I er Nummer En'et, men kjære unge Venner, det er ikke Tilfælde. Det kan ikke være saa. Det er ikke eder selv, men Sagen, I staar for, som er af Bigtighed.

For det Femte: Hele Folkets Belsærd maa være den Sag, I staar for Amerikas Forenede Stater.

Jeg vil ønske, at I vilde lægge Merke til, hvorledes vort store Bysbarn holder sin Sag fremme og sin Person i Baggrunden. Det var i 1834, at han henvendte Senatets Opmerksomhed paa Anbringelsen af de offentlige Midler. Han var den Røst, gjennem hvilken Statens Folk udtalte sine Ønsker. Hvis han havde udtrykt sine egne Meninger, vilde han ha forfeilet sit store Maal. Læg Merke til, hvor liden Bigtighed han tillægger sig selv, naar han siger:

“Dette maa ikke forståes saaledes, at jeg for et Dieblig nærer den forsængelige Tanke, af de Meninger og Ansuelser, som jeg har fremsat her eller andetsteds, vil tillægges nogen Bigtighed, fordi det er mine Meninger og mine Ansuelser. Jeg ved vel, at mit Navn ikke har nogen Autoritet, men jeg ved ogsaa,

at saa vidt som min Mening falder sammen med den oplyste offentlige Mening i dette Land, saa vidt vil den bli opholdt og ikke længere."

Saa fremsatte han ved overvældende Beviser vort Folks Mening om den nærværende Sag. Senatoren havde skjult sig selv i sit Arbeide og undgik paa alle mulige Maader at drage Opmerksomheden fra sin Sag til sin Person.

Indbuddelser til offentlige Banketter til Ære for ham, besvarte han paa følgende Vis:

"Specielt Hensyn til de Pligter, for hvis Udførelse De saa venlig ønsker at hædre mig, fordrer, at jeg maa afflaa Deres Indbuddelse."

Alt dette var nyt for mig, men meget mere blev jagt om hans Kjærlighed til Smaafolk — og om dette behøvet jeg ingen Belærelse. Alt ialt hjalp det mig til at forstaa det faste Grundlag paa hvilket min Ven, Senatoren, havde bygget sit offentlige Liv.

Jeg fulgte Strømmen ud og traf paa Sally og hendes Forældre. Fru Dunkelberg talte ikke til mig, og da jeg spurgte Sally, om jeg maatte følge hende hjem, svarte hun kort: "Nei Tak."

Ved at følge Skolemesteren er jeg kommet foran min Historie. Strax efter Aabningen af det nye Skoleaar — ti Dage eller saa efter — begyndte jeg at føle mig omgivet af en ny og gjennemtrængende Indflydelse. Tingene kunde ligesaa lidet gribes, som Varmen, men den føltes saa virkelig som Varmen og end stærkere — syntes jeg. Jeg følte det først i mine Legekameraters Holdning. De gav mig ikke den For-

trolighed og det Venſkab, jeg var vant til. De hviftet ſammen i min Nærværelſe. I alt dette havde jeg bemærket, at Henry Wills var den ledende. Den uſynlige, uhyrlige, hemmelighedsfulde Ting, bevirket en ſtor Forandring i mig. Den fulgte mig hele Dagen og la ſig ned med mig om Aftenen. Jeg undret paa, hvad jeg havde gjort. Jeg underſøgte omhyggelig mine Klær. De ſyntes at være i den bedſte Orden. Min Karakter var viſjelig ikke forandret. Hvor det naget mig og forſtyrret min Fred og Hvile og Tilfredshed — denne myſtiſke ſkjulte Ting!

Dukel Peabody kom ned en Dag for at beſøge mig, og jeg gif gjennem Landsbyen med ham. Vi mødte Dunkelberg, ſom bare nikket og ſkyndte ſig videre. Hr. Bridges, Kjøbmanden, hilſte ikke ſaa venlig paa Dukel ſom han pleiet. Jeg ſaa, at den myſtiſke Ting ogſaa flæbet ved ham. Hvor hans Anſigt blev mørkt! Endnu kan jeg føle Smerten i det dybe blodløſe Saar fra hin Dag. Jeg kunde bære det alene. Vi forſøgte at ſkjule vor Smerte for hinanden, da vi tog Afſked. Dukel vendte ſig braat og gif til Skurene. Han kom ſjelden til Canton efter den Dag.

Jeg gif hjemover en Middag og jeg paſſerte en Flok Gutter, ſom paa en ubehøvet Maade ſkubbet mig ind mod Gjærdet. Da jeg vendte mig, ſaa jeg Henry Wills, og min Næve landet lige i Anſigtet paa ham. Han faldt baglængs, og da han reiſte ſig op, kaldte han mig en Tyv og Søn af en Tyv. Han fik ikke ſnakke ud, før jeg for paa ham igjen. De andre dannede en Ring om os, og vi begyndte en vild Kamp

En af Wills' Benner forsøgte paa at spende Ben under mig. Da saa jeg Skolemesteren udenfor Ringen. Han greb en Gut i Kraven:

“Der faar ingen Dob at blande sig i dette,” sa han, “det skal være en ærlig Kamp.”

Jeg havde følt en anden uvenlig Fod, men jeg havde ikke set dens Eier. Vi kjæmpet op og ned med blødende Læber og Næser. Tilslidst kom det Dieblif, da jeg var hurtigere og stærkere end ham. Henry Wills laa paa Jorden ved mine Fødder og viste ingen Lyst til at fortsætte Kampen. Jeg hjalp ham op, og han vendte sig bort fra mig. Nogen af Gutterne begyndte at spotte ham.

“Han er en Gentleman sammenlignet med Resten af Dere,” sa jeg. “Han havde da Mod nok til at sige, hvad han tænkte. Der er ikke en af Dere, som turde gjøre det — ikke en.”

Da sa Skolemesteren:

“Hvis der er flere af dere, Gutter, som har en fæst Mening om Bart Baynes, saa bør han være Mand nok til at staa frem og sige det nu. Hvis han ikke gjør det, bør han være Mand nok til at forandre sin Mening her paa Pletten.”

En Flok Gutter og nogen af Byens Folk, som havde samlet sig omkring os, klappede i Hænderne. I lang Tid undret jeg mig over, hvorfor Henry Wills faldte mig en Thy. Jeg kom til den Slutning, at “Thy” var det styggeste Ord, han kunde tænke paa i sin Brede. Hvorledes det nu end var, “Tingen” blev borte, den forlod mig. Jeg følte ikke mere dens kolde,

hemmelighedsfulde Stygge mellem mig og mine Skolekamerater. Den havde gaaet ud af min Bei og ind i Henry Wills'. Hans Popularitet svandt hen, og det var igrundern heldig for ham. Fra den Dag tog han fat paa sine Bøger og blev flinkere i Skolen.

Jeg bemærket, at han ikke gif omkring med Sally, som han pleiet. Jeg havde ikke talt til hende siden den Aften, Skolemesteren holdt Forelæsning. Vi havde givet hinanden den korteste Hilsen, naar vi mødtes paa Gaden. I disse deilige Winterdage saa jeg hende ofte paa en kastanjebrun Pony med lang glinsende Manke. Jeg nød Synet af hende, naar hun red forbi, og en Længsel kom over mig, at hun skulde tænke godt om mig. Jeg tog en Beslutning, og det var: jeg skulde gjøre det umulig for hende at tænke ondt om mig.

Paa Lørdag gif jeg hjem, jeg havde tænkt svært meget paa Onkel og Tante, siden "Tingen" kom ned over os. Jeg fandt dem friske og glade som altid. Af Frygt for at forstyrre deres Fred, fortalte jeg ingenting om mit Slagsmaal med Henry Wills eller om Grunden til det. Onkel Peabody havde hugget Lømmer til vort nye Hus og kjørt det til Sagbruget. Jeg vendte tilbage til Skolen roligere i Sind med Hensyn til dem.

Mai var kommet igjen — en varm, deilig Mai. Veiene var tørre. Træerne havde dækket sig med straalende grønt. Lønnens Blade var større end en Eorns Fod, hvilket ogsaa betød, at Ørreten hoppet. Trojstene var vendt tilbage. Jeg gif i mit syttende Aar og Semesterets Arbeide var endt.

Da jeg var fri en Eftermiddag, spaderte jeg udover Veien til Ogdensburg for at se paa Mark og Skov. Jeg syntes, at jeg hørte Lyden af galloperende Hestehover bag mig. Jeg vendte mig, men jeg saa ingen, og i Fantasien tænkte jeg mig Sally komme ridende og stanse ved min Side. Jeg undret mig paa, hvad jeg kunde sige, hvis hun virkelig kom.

“Sally!” raabte jeg, “jeg har set paa Violerne og de grønne Marker og derhenne saa jeg et Træ, som hvidnet af Blomster, men jeg har aldrig set noget saa raffert som dig.”

De overrasket mig lidt—disse pene Ord—som kom jau let. For en Skole for Beltaenhed var ikke det Hus hvor jeg bodde i de Dage!

“Jeg mener, jeg faar Hr. Sackets Talegaver,” sa jeg til mig selv.

Igjen lød Hestetrab, og da jeg nu saa tilbage, kom Sally rundt en Arumning af Elven. Hun kom heni- mod mig i fuld Fart, Ponychens Manke flød bagover og berørte hendes Ansigt. Hun stanset ved min Side — affurat som jeg havde forestilt mig i min Fantasi, at hun vilde gjøre.

“Bart, det er en, jeg hader frygtelig!”

“Hvem?”

“En Mand, som kommer med Diligencen hjem til os idag. Bedstemor Barnes forsøger at faa et Parti istand mellem os. Far siger, han er rig, og haaber, han vil ha mig. Jeg er rasende. Han er fire Aar ældre end jeg. Er det ikke skræffelig? Jeg vil være saa stng og ilem, som jeg kan mod ham.”

“Jeg tænker, de bare narrer dig,” sa jeg.

“Na nei, de mener det. Jeg har hørt dem snakke om det.”

“Kan kan ikke gifte sig med dig?”

“Hvorfor ikke?”

Det syntes, som om Tiden til at tale ud var kommet og med brændende Kinder sa jeg:

“Fordi jeg tror, at Gud har giftet dig og mig allerede! Kan du ikke huske, da vi kyssede hinanden ved Svendeageren forrige Sommer?”

“Jo.” Hun saa nedover Hestens Manke og rødmet, og hendes Røst mindet mig om Ekkoet, som fylder Violinens Gulhed, naar en Streng berøres.

“For mig synes det, som vi blev viet den Dag. Det synes saa hvergang jeg tænker paa det, Gud spurgte mig alle Spørgsmaalene, og jeg svarte ja til dem. Husker du, hvorledes den lille Fugl sang efter at vi havde kysset hinanden?”

“Ja.”

Vi havde vendt om og gik tilbage til Canton. Jeg gik ved Hestens Side.

“Daar jeg Lov til at kysse dig igjen?”

Hun stanset Hesten og bøiet sig ned til mig og vore Læber mødtes i et Kys.

Jeg lægger ned min Pen, og bøier mit Hode og tænker med Ærbødighed paa den rene, klare Kilde i min Grindring, hvori jeg holder af at dukke ned.

Vi fortsatte Veien, og en Sangfugl fulgte os efter og nu og da satte den sig paa Bjærdet og sang Belignelsen for os.

“Jeg tror, at Gud har viet os igjen,” sa jeg.

“Jeg vidste, at du var gaat op denne Veien,” sa hun, “og jeg maatte se dig. Folk har sagt saameget slyngt om Dere.”

“Hvad har de sagt?”

“De siger, at din Dnfel fandt den Tegnebogen, som var tabt her, og beholdt Pengene. De siger, at han var den første Mand,, som gif opover Veien, efter den var mistet.”

Nu stod Tingen klart for mig i al sin Styhged — Tingen var ikke født af Had, men af Trang til Spænding og Sensation hos Folk, som var træet af Egnens Cnsformighed og paalidelige, stræbsomme Hæderlighed. Nmos' Forbrydelse havde været en stor Hjælp i denne Retning, men det Samtaleemne var nu blit gammelt, og der vilde intet nyt fremkomme, før Retten igjen blev sat.

“Det er Løgn, min Dnfel har aldrig set Tegnebogen. Han har arvet nogen Penge efter en Slægtning i Vermont. Det var Grunden til, at han kjøbte en Farm istedetfor at gaa til Fattighuset, da Grimshaw satte Haandskruer paa ham.”

“Jeg vidste godt, at din Dnfel ikke havde gjort det,” fortsatte hun. “Far og Mor kunde ikke fortælle dig dette, saa maatte jeg gjøre det.”

“Hvorfor kunde ikke din Far eller Mor fortælle mig det?”

“De turde ikke. Grimshaw har faat dem til at love, at de ikke skulde tale til dig eller nogen af din Familie. Men jeg har hørt dem sige, at du og din

Dnfel har gjort Ret. Far sa til Mor, at han ikke kjendte en ærligere Mand end din Dnfel."

Vi gif videre en Stund i Taushed, saa sa hun:

"Jeg tænker, du forstaar nu, hvorfor jeg afflog dit Følge den Aften."

"Ja, og jeg tror, jeg ved, hvorfor du ikke vil ha mere at gjøre med Henry Wills."

"Jeg hader ham. Han har jagt flige frygtelige Ting om dig og din Dnfel."

Lidt efter spurgte hun:

"Hvad er Klokken?"

Jeg saa paa mit nye Ur og svarte:

"Den mangler 10 Minutter paa fem."

"Diligencen er kommet for længe siden. De vil komme opover her og møde mig. Far vilde ta ham ud paa en Spasertur før Aftens."

I dette Dieblif stødte vi paa den tause Kvinde, hun sad ved Beikanten mellem Løvetanden. Hun holdt en Kop i Haanden med lidt Honning paa Bunden og dækket med et Stykke Glas.

"Hun fanger Bier," sa jeg og stanset ved Siden af hende.

Hun reiste sig og klappede mig paa Skulderen med et Smil og kyste paa Fingren til Sally. Hun hævet Haanden med Fingeren udstrakt — den bethydningsfulde Bevægelse, som jeg kjendte saa godt.

"Hun mener, at der er en eller anden Fare, som venter dig," sa jeg.

Den tause Kvinde plukkede et Græsstraa og dyppet Enden af det i Honningen paa Bunden af Koppen.

Hun kom tæt hen til Sally med Straaet mellem Tommelfingeren og Pegefingeren.

"Hun laver et Tryllemiddel," sa jeg.

Hun smilte og nikkede og vædede Sallys Overlæbe med Honningen.

Hun holdt op begge Hænder, mens hendes Læber bevægede sig, som hun velsignet os.

"Jeg maa naturligvis ikke tørre det af," sa Sally.

Vi gik et Dieblit og en Vi dalte ned paa Honningen. Wengstelig slog hun efter den og streg ud i Smerte.

"Bien har stukket dig!" sa jeg.

Hun dækket sit Ansigt med Lommelæbet og svarte ikke.

"Bent lidt — jeg skal finde lidt Jord," sa jeg og løb ned til Elvebredden. Jeg fandt noget Ler og vædede det med Vand og skyndte mig tilbage.

"Se hvor jeg ser ud!" jamrede hun. "Bien traf min Næse!"

Hun tog Lommelæbet væk fra Ansigtet, som var blit næsten ukjendelig. Næsen var hovnet og var svært rød.

"Du ligner Rodney Barnes," sa jeg og lo, mens jeg la Leromslaget paa den saarede Næse.

"Jeg føler som den gamle Gut, det ser ud som Næsen min holder paa at springe af og løbe sin Vej."

Leret blev vel anbragt, og hun betragtede sit Udseende i et lidet Lommespeil, som hun fandt frem.

"Nei, hvor jeg ser ud!" sa hun.

"Men du er den deiligste Pige i Verden."

“Øds! ikke med vakkert Snak om mig nu,” sa hun, “jeg kan ikke nyde det — min Næse værter saa. Jeg vil hellere du skal fortælle det, naar det er lettere for dig at sige det.”

“Vi ser ikke hinanden svært ofte.”

“Hvis du vil komme ud denne Bei næste Lørdag Eftermiddag, vil jeg ride, indtil jeg finder dig — da kan vi snakke videre.”

“Jeg skal komme. Jeg skal være her halv fem, og jeg skal tænke paa det hele Tiden til vi mødes.

“Næsen er bedre nu,” sa hun, “du kan fortælle mig lidt mere, hvis du vil.”

“Jeg skal elske dig endog, naar din Skjønhed er vunden,” sa jeg med ungdommelig Varme.

“Det er storartet. Du ved, Bart, at om en Stund vil Alderdommen stikke os,” sa hun med et Suk og i en Tone af kvindelig Visdom.

Vi var nær Byen. Hun tørret Jorden af sin store Næse, og jeg vædet hendes Dømmetørklæde i en Dam og hjalp hende at befri sig fra Mærkerne. Vi saa to Mænd komme opover Beien, den ene var Hr. Horace Dunkelberg, den anden var en Fremmed — en ung Mand — omtrent 22 Aar gammel og klædt paa højeste Mode. Jeg mindes vel hans høie atletiske Figur, hans graa Vine, hans lille sorte Mustache og fine Manerer. De var begge forfærdet ved Sallys Udseende.

“Hvad er der hændt dig, Barn?” spurgte hendes Far.

Jeg beundret Sallys muntre Sind. Hun var en jødt Skuespillerinde.

"Jeg har redet omkring paa Landeveien," sa hun, er dette Hr. Latour?"

"Ja, dette er Hr. Latour," sa hendes Far.

De gav hinanden Haanden.

"Det glæder mig at se Dem," sa den Fremmede.

"De siger, jeg er værdt at se," sa Sally.

"Dette er min Ven, Hr. Baines. Naar De er træet af at se paa mig — se paa ham."

Jeg rystet den Haand, han bød mig.

"Naturligvis kan vi ikke være vakre allesammen," sa Sally med et Suk, som om hendes Ulykke var noget, som ikke kunde ændres.

Hr. Dunkelberg og jeg lo — for jeg havde hvijskende fortalt ham, hvad der var hændt Sally — mens Hr. Latour saa lidt mørk ud.

"Mit Ansigt er ikke skjønt, men de siger, jeg har et godt Hjerte," sa Sally beroligende til den Fremmede.

De gik videre, jeg undskyldte mig og tog en Sti gjennem Skoven til den anden Bei. Sally vinket med Haanden til mig, mens jeg stod et Dieblit ved Skogranden og Tæppet faldt for denne høilig romantiske Periode af mit Liv.

Dufel Peabody hentet mig om Aftenen, og i Midten af Ugen fik jeg følgende Brev fra Sally:

"Kjære Bart! Hr. Latour gav mig op og kjørte til Postdam den selvsamme Aften. Han sa, han havde aftalt et Møde med Hr. Parish. Jeg formoder,

han havde set nok af mig. Jeg var begyndt at haabe paa, at han vilde bli, men Mor var glad, da han gif — og saa er jeg, for vor Prest fortalte os, at han er en af de mest fordærvede unge Mænd i hele Staten. Han er meget rig og meget slet, siger de. Jeg undres paa om gamle Kate vidste noget om ham. Hendes Tryllemiddel gjorde sin Virkning ialfald — ikke sandt? Min Næse var i Orden igjen den næste Morgen. Jeg er lei over, at jeg ikke kan møde dig næste Lørdag, for Mor og jeg forbereder os til at reise bort for Sommeren. Glem mig ikke. Jeg har tænkt hver Dag paa de deilige Ting, du sa. Jeg ved ikke, hvad du vil gjøre med mig — og jeg bryr mig ikke om noget. Jeg tror virkelig som du, Bart, at Gud har viet os to sammen.

Din for altid,

Sally Dunkelberg.

Hvor ofte jeg har læst disse Ord over igjen —
de er Ungdommens forgløse Sprog.

14de Kapitel.

Slaget falder.

Tre Gange den Vinter saa jeg Benjamin Grimshaw fulgt af den tause Kvinde i sine Filler og med Fingeren pegende paa ham. Hr. Sacket sa, at hun formodentlig holdt Udsigt efter ham fra det lille Vindu over Smidjen, som havde Udsigt mod Sydveien. Naar han kom til Byen, fulgte hun efter. Jeg hilste altid, naar jeg gik forbi hende, men naar hun var paa Spor efter Bengeudlaaneren, syntes hun at være uvidende om min Nærhed, saa optaget var hun af det Svært hun havde foresat sig at udføre. Hvis han ikke var i Nærheden, smilte hun, naar hun saa mig, men hverken talte eller nikkede.

Grimshaw havde besørget sine Forretninger som almindelig, da jeg sidst saa ham, men han havde et Udtryk som en jaget Rotte. Han syntes at være i sterkt Ophidselse. Han kjændte paa hvert Menneſke, som talte til ham. En Aelſke sa mig, at den pegende Finger havde gjort sin Gjerning. Amos' Forhør var forbi. Han havde "Blod paa sine Fødder," som Ordſproget lød, helt fra Dickitysplit til Lewis County. Paa sin Flugt havde han saaret to Mænd, som forsøgte at holde ham tilbage ved Regn Sjøen. Han

hadde ogsaa skudt paa en Politimand i Nærheden af Sowville, hvor han blev arresteret. Han var blit gienkjendt af alle disse Mænd og hans Karakter som en Landveistrøver var blit fastslaaet. Dette i Forbindelse med Urret i Ansigtet, og den Kjendsgjerning, at Sporene passet til hans Støvler og det afbrudte Geværstjæfte overbeviste Jurhen om hans Skyld.

Den interessanteste Del af Vidneprøvet, som blev afgivet ved Forhøret, var følgende Paragraf af en Bog med gult Omslag, som var fundet paa et skjult Sted i Grimshaws Lade:

“Detfod ventede i Buserne med sin gode Rifle i Haanden, da de to intet anende Reisende nærmet sig Stedet. Da de var lige over for ham, hæbet han sit Vaaben, saa over dets skinnende Løb, at hans Kugle i sin Flugt vilde ramme begge hans Forsølgere i Halsen. Han spændte Hanen og Kuglen fløi mod sit Maal. Begge Mændene faldt til Jorden som slaat af Lynet. Detfod Løb fra sit Skjul og greb de stielende Heste, han svang sig op paa den ene og førte den anden med sig. Han vendte dem og red nedover Stien og havde ingen Hast, for han vidste, at Indsijøen laa mellem ham og Blodgett og at dennes Vaad var læf.” Det var Detfods hurtige og dræbende Daad, som Amos havde efterlignet, det tilstod han omsider.

Jeg følte Ordets Magt over et ungt Sind — endog dumme, naragtige Ord — naar de er trykt og spredt omkring. Jeg mindes den ærbærdige Dommer Cadys' Udseende, da han affagde Dødsdommen over Amos Grimshaw. En Solstraale faldt skraat

ind gennem Vinduet i den sene Eftermiddag og be-
lyste Dommerens milde Ansigt. Den skinnede ogsaa
med et mildere Bly paa hans Aand. Langsomt og
høitidelig udtalte han Dommens Ord. Det var hans
Maade at sige dette paa, som først lod mig føle Do-
vens Majestæt og Værdighed. Den venlige, faderlige
Tone i hans Røst, fik mig til at tænke paa den aller-
høieste Domstol, som er over os alle, og som snart
skulde afgjøre Dommen i den Sag og i andre som stod
i Forbindelse med den.

Mængden bevæget sig langsomt ud af Retsalen.
Benjamin Grimshaw reiste sig rolig og hvilet til
sin Sagfører. Han havde ikke talt til sin Søn eller
syntes at bemærke ham engang, siden Forhøret be-
gyndte — han gjorde det heller ikke nu. Mange
fældte Taarer den Dag — men ikke han. Grimshaw
viste aldrig nogen anden Bevægelse end Bredde. Han
var fint nu. Hans Ansigt var haardt og strengt.
Han mumlet noget, mens han gik ud af Retsalen,
og hans Stof slog kraftige Slag mod Gulvet. Jeg
og andre fulgte efter ham, bevæget af forskellige
Grunde. Jeg var bedrøbet for ham, og hvis jeg
havde været, vilde jeg ha talt til ham. Jeg var for-
bausset over at se, hvor stærk han stod under Slaget
— som en mægtig Eg i Stormen. Hans Udtryk slog
mig, det gav en Anelse om, at noget vilde hændes.
Den tause Kvinde — fillert som altid — ventet uden-
for paa Trappen. Da han kom ud, strakte hun Fin-
geren frem. Han vendte sig og slog efter hende med

sin Stof og streg med en skingrende, gjennemtrængende Stemme, der lød som en Trompet:

"Gaa fra mig. Tag hende bort en af dere. Jeg holder det ikke ud. Sun dræber mig. Tag hende bort — Tag hende bort — Tag hende bort."

Hans Ansigt blev blodrødt — og saa blev det hvidt. Han vaklet og faldt hovedfulds som et Træ falder, der er afhugget ved Roden, og han laa stille paa den haarde Broelægning. Det syntes som Sneen var faldt paa hans Ansigt — det blev saa hvidt. Den tauje Kvinde var lige ubevægelig som han, hun stod endnu i samme Stilling. Folk kom løbende hen til os. Jeg løftet Grimshaw's Hode op og laa det paa mit Knæ. Det følte tungt — affurat som jeg havde følt den døde Mand's Hode i Rattleveien.

Gamle Kate bøjet sig ned og saa paa Mandens Dienlaag, som vibrerte lidt og saa blev stille.

"Død!" mumlet hun.

Da var det som hendes Opgave var løst, hun vendte sig og banet sig Vej gennem Mængden og gik langsomt nedover Gaden. Mændene gik tilside og lod hende passere, det var som de følte Magten af hendes Aand og undgik Berørelsen af hendes Dragt.

Et Par Mænd løb til den nærmeste Væge. Mængden stimlet omkring os. Som jeg sad der og saa ned paa det døde Ansigt i mit Fang, kom en Sagsfører ud af Retsfalen, trængte sig gennem Flokken og bøjet sig ned og saa paa Grimshaw, som laa der med et stift Blis:

"Sun fældte ham tilsidst. Jeg vidste det. Han

Lod som han ikke saa hende, men jeg kan sige dere, at den gamle benede Fingerven hendes brændte Gul i ham. Han kunde ikke udholde det længer. Jeg saa nok, at han en Dag vilde explodere under den Spænding. Hun tog ham tilslut."

"Hvem tog ham?" spurgte en af de Omstaaende.

"Omstreifer-Kate. Hun dræbte ham ved sit Fingerveg."

"Ja, hun har et ondt Dje. Alle er ræd den gamle, gale Omstreiferføds."

"Na Løv, hun er ikke halvt saa gal som de fleste af os," sa Søgføreren. "Efter min Mening havde hun god Grund til at pege Fingre af den Mand. Hun kom fra samme By i Vermont som han. Dere ved ikke, hvad som kan være hændt der."

Dægen kom. Mængden gjorde Plads for ham. Han knælte ned ved den urørlige Skikkelse og begyndte sine Undersøgelser. Saa reiste han sig og ryttede paa Hodet:

"Alt er forbi," sa han, "en af dere Gutter faar gaa hen i Begravelsesbureauet og saa en Mand op her."

Benjamin Grimshaw, hele Omegnens rigeste Mand, var død, og der var ingen som sørget for ham.

Tre Dage senere blev hans Lig sænket i Graven. Hans lille forstræmte Hustru stod der med det samme bedrøvede Smil, som jeg havde bemærket første Gang jeg saa hende oppe mellem Fjeldene. Omstreifer-Kate var der ogsaa i de samme Klær hun havde baaret Suledag. Hun var høilig forandret. Hendes Haar

var pent opsat. Det vilde Blik var forsbundet. Hun lignet en, hvis Aag er blit befriet fra en tung Byrde. Sendes Læber bevæget sig, og hun kastede smaa røde Papirlapper ned i Graben. De som saa det, trodde naturligvis det var et Tegns paa Galsskab. Jeg trodde, jeg forstod den symbolske Betydning, og Skolemestren, som stod ved Siden af mig, tænkte det samme. Det var vel de sidste Forbandelser, som her lagdes ned.

“Hans Ungdoms blodige Synder lægges ned med ham i Støvet,” hvistet Hr. Sacket, da vi gik bort sammen.

15de Kapitel.

Duful Beabodhs Bei og min Bei.

Jeg er gammel og liker et magelig Liv, og undertiden drifter jeg mig til at tro, at jeg har fortjent det. Hvorfor bebyrder jeg mig da med at skrive mine Erindringer, finde frem Optegnelser og Referater med saa stor Omsoerg for at Tiden, hvori disse Begivenheder fandt Sted, skal tale i hver Aøst og i hver Daad? Jeg vil ikke, at hverken Forsængelighed eller Stolthed skal skjæmme et Ord af det jeg har skrevet eller skal skrive. Derfor siger jeg dog ikke mit Navn, kjære Læser, for der er intet du kan give mig, som jeg trænger. Jeg har faat mine Erfaringer for lange siden, og jeg vil gi, hvad jeg har lært, og hvad jeg har søgt at fremme i Livet under en Forsklædning. Disse Ting driver mit Værk frem. Jeg gjør det for at give mine Landsmænd Frugten af min Ungdoms store Høve og frelse den fra at lagres i den ukjendte Gistories Jeshus. Det er en slem Ting at staa i Gjæld til sig selv, det er noget, som jeg — Gud være lobet — nu er befriet for. Jeg har kjendt Mænd, som var sine egne værste Kreditorer. Alt hvad de har fortjent er hurtig forspunden for at tilfredsstille

Stolthed, Forfængelighed eller Begjærlighed. Det er som de bogstavelig blev kastet ud af Hus og Hjem af disse Vaster — som de var deres mest hjerteløse Kreditorer — og hber og en af dem en griff Magerkarl, med sin uretfærdige Fordring. —

En vakker Morgen i Juni kom Rodney Barnes og hentet min Kiste, jeg skulde vende tilbage til mit Hjem mellem Fjeldene. Mit Mars Arbeide i Skolen var forbi. Jeg foretrak at spasere, og Skolemesteren fulgte mig fem Mil over Fjorderne — til Bakkerne. Jeg følte mig meget vis med et Mars Værdom i Hodet. Der er ingen Tvil om, at den bedste Del deraf havde jeg erhvervet mig udenfor Skolestuen. Jeg var kommet ganske nær til Livets store Scene og havde paa en Vis løftet lidt paa Tæppet. Jeg havde været opmærksom, for jeg vidste, at snart skulde jeg faa tildelt mig min egen Rolle i Livet.

“Jeg har tænkt over dit Arbeide i dette Skoleaar, Bart,” sa Skolemesteren, mens vi gik fremover. “Du har studeret sex Fag og et til — Gud holde sin Haand over dig — jeg tror, du har lært mere i dette ene Fag end i de andre sex.”

Der fulgte et Dieblitz Løusshed, mens jeg regnet Fagene paa mine Fingre. Latin, Regning, Algebra, Grammatik, Geografi, Historie. Hvad var det syvende Fag han talte om?

“Det er Guds Bog om Livet, min Gut, og jeg vil sige dig, at du har gjort det bra i det Fag.”

En Stund efter spurgte han: “Har du nogensinde hørt Tale om nogen, som led af Grimshawer?”

Jeg rystet paa Hodet, jeg vidste ikke, hvad han mente.

“Der er ganske vist en saadan Sygdom, og den optræder paa to Maader. Den ene er den begjærlige Grimshato — gjerrig, svimagtig, hjerteløs Begjærlighed — den anden er den forsængelige Grimshato, den freiser og blæser sig op og gaar med Sværd ved Belte og vil, at Folk skal bøje sig for den eller flygte i Nædsel.”

Det var alt, hvad han sa om det syvende Fag, men det var nok.

“Senatoren vil snart komme hjem,” sa han lidt efter, “jeg havde et langt Brev fra ham, og han spør efter dig og din Tante og Onkel. Jeg tror, han er snart glad i dig, Gutten min.”

“Vil De la mig vide, naar han kommer?” sa jeg.

“Jeg er sikker paa, du vil høre fra ham selv, men det er sandt, jeg har hørt fra en anden af dine Venner — min Gut. Du er heldig i at skaffe dig mange Venner, det er du. Her skal du se Brevet, der er ingen Grund til at skjule det for dig. Kanskje kjender du Brevskriveren. Jeg gjør det ikke.”

Han gav mig følgende Brev:

Canterbury, Wt.,

1ste Juni.

Min Herre!

Jeg føler Interesse for Gutten Barton Baynes. Gode Ord om ham er fløiet rundt som Duer. Naar Skolen er over, vil jeg gjerne høre fra Dem, hvorledes han staar. Hvad tror De om hans Evner? Hvad

Slags Arbejde ligger bedst for ham? Hvis De vil la mig vide det, kan jeg kanske gi en liden Hjælp til at udføre Guds Mening. Det er min Gjerning og Deres. Jeg takker Dem, fordi De vil læse dette og er som altid Guds ydmyge Tjenerinde,

Kate Fullerton.

“Det er den tause Kvindes Haandskrift,” sa jeg, før jeg havde læst Brevet halvt igjennem.

“Omstreifer-Kate?”

“Omstreifer-Kate, jeg har aldrig hørt hendes Tilnavn, men jeg har engang for længe siden set hendes Haandskrift.”

“Men se her — dette er et smukt skrevet, godt sammentat Brev paa det rene og hvideste Papir. Den uhyggelige Kvinde! Man siger hun har en overnaturlig Magt i sin høire Haand. Det har alle de, som har lidt Uret. Jeg vil sige dig, Gutten min, der er bare en Ting i denne Verden, som er hellig.”

Jeg vendte mig spørgende mod ham:

“Hvad er det?”

“Det ene og eneste Mirakel vi kjender — Indgangen til Livet; gennem den kommer Mennesker, som fordrer vor Kjærlighed og taler til os Barndommens Visdom. Sig mig, hvorledes en Mand behandler Kvinderne, og jeg skal sige dig, hvad han duer til. Det er en Prøve, som viser, om han er en Mand eller en Hund.”

Der var en Pause — husker den saa vel — Skolemesteren brød Taussheden ved at sige:

“Jeg skal sige dig, Gutten min, det var vor Frelser, som viste en ond Verden Moderskabets Sællighed.”

Dette var Skoleaarets sidste Forelæsning. Dese foran os kunde jeg se Skraaningen af Bowmanshøien. Spilken Umage de gjorde sig i de Dage, for at danne en Karakter! Man vilde finde det mærkelig og vistnok trættende nutildags, men det maa vises her, hvis jeg skal gi et tro Speilbillede af Tiden.

“Jeg undres paa, hvorfor Kate spør om mig,” sa jeg.

“Bryd dig ikke om Grunden. Hun er din Ven, og lad os takke Gud for det. Tænk bare, hvorledes hun kom dig tilhjælp i den gamle Bøde og bed mange Bønner, Gutten min. Jeg skal skrive til hende idag, og hvad skal jeg sige om, hvad du vil bli?”

“Jeg har raadført mig med Kompasset,” svarte jeg eftertænkfuld, mens jeg saa ned i Sanden, som gav efter for mine Skridt.

“Jeg tror, jeg vil bli Jurist.”

“Godt. Jeg burde gættet det. Jeg formoder, at din Uge i Retsalen med den fine, gamle Dommer og Sagsførerne bestemte dig.”

“Jeg tror det gjorde Udslaget.”

“Ja ja, Senatoren er Jurist, Gud velsigne ham, og han har vist os, at Juristens fornemste Pligt er at holde Folk ude af Retsalen.”

Da vi kom til de første Bakker, forlod han mig med mange venlige Ord — hvor meget de betyder for en Gut, som skal vælge sin Fremtids Veie og har en stadig vovende Følelse af Ensomheden!

Jeg fik en varm Velkomst i vort lille Hjem og kom affurat tidsnok til Middagen. Jeg var ventet, og vi havde en rigtig Selskabsmiddag — Hønsesai og Jordbærkage.

“Jeg har ligget og rodet i Græsset hele Morgenen for at finde Jordbær nok til denne Høitidsmiddag — ja! — der er ikke mange modne endnu,” sa Tante Deel. “Nei Bart, vær’s god — intet uden rigtig Bløde paa Ragen idag! Jeg bryr mig ikke om, hvad det koster.”

Onkel Peabody danset rundt Bordet og sang en Strofe af en gammel Ballade, som jeg har forglemt; den begyndte saaledes:

“Kom, Philander, lad os marschere —”

Hvor godt jeg husker denne Time med Dørene aabne og Solglans over de blomstrende Marker, og hele Naturens Glæde over Sommerens Gjenkomst, og Snakket om Alma Jones og Sr. og Fru Vincolns sidste Besøg!

Mens vi spiste, fortalte jeg dem om Brevet fra gamle Kate.

“Fullerton!” raabte Tante Deel. “Er du sikker paa, at det var Navnet, Bart?”

“Ja.”

“Na, du store Verden!”

Sun og Onkel Peabody veylet forbausede Blikke.

“Kjender Dere nogen af det Navn?” spurgte jeg.

“Vi har kjendt nogen,” sa Tante Deel og begyndte at spise igjen. “Montro hun hører til Sam Fullertons Familie? Kan det være mulig?”

"Sandfynligvis ikke," sa Onkel Peabody. "Ofte er der saa mange af det Navn. Hør her, ved dere, at imorges saa jeg den største Bjørn, jeg har set i mine levende Dage. Det var mørkt. Jeg var netop kommet ud af den store Skov og gik langs Randen af Myren ind mellem Bussene paa den nedre Side af Græsgangen. Med engang hørte jeg noget! Jeg stanset og kikket gennem Grenene, men kunde ikke se stort — det var for mørkt. Da reiste den gamle Bjørn sig paa Bagbenene lille ved Siden af mig. Vi likte ikke hinandens Udseende og begyndte at trække os tilbage meget forsigtig. Syntes mig, jeg ligesom sa til den gamle Bjørn: "Undskyld mig!" og syntes mig ligesom at den gamle Bjørn svarte: "Det skal jeg gjøre!" Jeg kom ned til en liden Bæk tæt ved og traadte saa let, som jeg var en Kat. Jeg kunde fjeldne en hvid Sten paa Siden og løftet Foden for at stige op paa Stenen og hoppe over Bækken. Brrr! Stenen hoppet op og for gennem Bussene! Da blev jeg ræd. Na Gudbevaremigvel! Jeg tabte Tilliden til alting, syntes at alle Bussene blev til Bjørner! Je-ru-sa-lem, hvor jeg løb! Da jeg kom til Stalden, var jeg næsten opgivet."

"Svorledes gif det til, at Stenen hoppet?" spurgte jeg.

"Jeg tænker det var en Kanin," sa Onkel.

Han havde ført og ind paa Bjørnehistorien, og der blev ikke mere Spørgsmaal om Kate og Sam Fullerton dengang.

En Uges Tid efter havde vi Byggelag. Onkel

Peabody vilde ikke ha noget offentlig Opstyr, men det var Skik og Brug, og Tante Deel vilde ha det — og fik sin Vilje. Vi havde tilhugget Lømmeret og gjort det færdig for vort nye Hjem. Naboerne kom med Verktøi og hjalp til at afstive og dække Lømmerstoffene. En Overflod af menneskelig Hjælpsomhed gik ind i Bjælker og Sperreværk i dette Hjem og i mange lignende. Jeg vidste godt, at den mystiske "Ting" endnu var ilibe i Naboeskabet, men selv det kunde ikke lamme Folkenes hjælpende Gænder. I Virkeligheden tror jeg, at hvad de sa om Onkel Peabody var bare et Slags Samtalebrændsel. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen virkelig trodde, det var sandt.

Vi havde en morjom Dag. En Lønde Eblemost blev stillet op paa Plænen foran Huset, og et Par af Hjælperne tog sig en Taar over Tørsten, husker jeg. Mændenes Opsang, naar de løftet Bjælkerne og Lyden af Hammerslag fyldte Luften fra Morgen til Afteld. Rodney Barnes' Husfru og en anden Nabo-kone kom for at hjælpe Tante Deel. Der blev kogt en Mængde Mad, som blev serveret paa et improviseret Bord paa Plænen, hvor Dønen var sat op.

Huset var reist og Taget tækket, før Dagen var endt.

Da de skulde til at gaa, fyldte Mændene sine Krus og drak en Skaal for Tante Deel.

Jeg vidste, eller jeg trodde, jeg vidste, hvorfor de ikke nævnte Onkel Peabody, og jeg tænkte svært paa det. Bludselig skridtet Hjæmpen, Rodney Barnes, op til Eblemosttønden. Jeg kan endnu se den løveag-

tige Bærdighed i hans Ansigt, da han vendte sig og sa:

“Nu, Gutter, kom herop og staa ret foran mig — hør eneste Mand af dere.”

Han ordnet dem i en Cirkel rundt Lønden. Selv stod han ved Tappen og fyldte hvert Krus. Saa hævet han sit eget og sa:

“Jeg drikker en Skaal for Peabody Barnes — en af de hæderligste Mænd, som nogensinde har slidt et Par Sko.”

De drak Skaalen — ikke en af dem vilde bovet at afflaa.

“Og saa, et trefoldig Hurra for det nye Hjem og for alle, som bor i det,” kommanderte han. Og de raabte lystig Hurra og forlod os.

Dnfel og jeg la ned Gulvene og jatte op Trapper og Skillevægger. Mere end en Gang i de Dage forsøgte jeg at fortælle ham, hvad Sally havde sagt mig, men jeg havde ikke Mod til at gjøre det.

Vi flytted vort Indbo og tog Huset i Besiddelse. Indtil Skybevinduerne kom brugte vi i lang Tid efter vi havde flyttet ind smurt Papir istedetfor Glasruder. Tante Deel havde laget Filleetæpper til Storstuen og Soveværelset ved Siden af. Fra Vinduerne havde vi Udsigt over den store St. Lawrence Dal, som strakte sig nordover 30 Mil eller mere fra vor Mastop. En raffer Lund af Lønnetræer stod et Stenkast fra vor Bagdør.

For en landlig Skjønhed der var i den grønne Bakke med den lange Skraaning under os, dens graa

møsklædte Kullestene og blomstrende Tornebusker! Det var et lysere og behageligere Hjem, end det vi havde forladt. Det var bygget paa en Kjælder af et Hus, som var brændt ned et Par Aar iforveien. Den gamle Både stod der endnu og behøvet bare lidt Istandjættelse.

Kort efter kom den Dag, da jeg maatte tale ud, og jeg tog den lige Vej — Kompasset viste det var min Pligt. Det var mod Slutten af en Sommerdag og vi havde set Tusmørket fylde Dalen og komme frybende opover Skraaningen. Kullestenene og Tornebuskenes Topper sank ind i den mørke Flod — en for en. Og mens vi sad i den aabne Dør den Aften, fortalte jeg dem, hvad Sally havde fortalt mig om det slygge Rytte, som havde gjort sit Omløb i de to Byer. Onkel Peabody sad taus og aldeles ubevægelig et Dieblif og saa ud i Mørket.

"Men du store min! Er ikke det en affhyelig Skjændighed — ja!" sa Tante Deel og dækket sit Ansigt med Hænderne.

"Gjedsømte, smaa sjælede, trangsynte —"

Onkel talte i en Lab, bedrøvet Tone, men med dyb Ydelse, han afbrød sin meget lovende Mening, før den var halvt udtrykt, reiste sig og gik til Vandbøtten og tog en Slurk.

"Saalænge vi er ærlige, bryr vi os ikke om, hvad de siger," bemærket han, og satte sig paa sin Stol igjen.

"Gvis de ikke tror os, burde vi vise dem Papirene — ja!" sa Tante Deel.

"Lorden og Jehu! Jeg vil ikke gaa omkring og forsøge paa at bevise at jeg ingen Lyb er," sa Onkel. "Det vil heller ikke gjøre nogen Forskjel. De maa ha noget at lege med. Og vil de bruge mit Navn i Le-gen, lad dem det, saalænge jeg ikke ser det. Det skulde ikke undre mig om de kom til at angre det tilslut."

Jeg hørte ham aldrig tale om det igjen. Skjønt jeg vidste, at det ofte var i vore Tanker, blev det ikke nævnt i vort Hjem mere end en Gang fiden — saa-vidt jeg ved.

Vi fød en lang Tid i Tanker, mens Mørket faldt paa. Onkel begyndte at synge en Salme, og vi faldt ind:

Gold mit Hjerte fra Tungfimd, Gud,
Lad ei Sorgerne flaa mig ned
Lad Nattens Skygger ei flette ud
Den sollyse Dags Herlighed.

"Hør — Lorden og Dnyild! vi behøver ikke at sidde i Skyggen. Lad os fylde Rummet med Dagens Herlighed," sa Onkel og tændte Lysene. "La os ha et Slag Kort." Og vi spillede tre Spil, før vi gik iseng. Vi var i godt Humør og alle udbendige Tegⁿ paa Fortrædelighed forsvandt ved Lysenes Glans.

Næste Dag red jeg til Postkontoret og fandt der en Bog adresseret til mig med gamle Rates Haand-skrift. Det var David Hoffmans "Kurfus i Dovkyn-dighed." Hun havde skrevet paa første Bladet:

"Til Barton Baines fra en Ven."

“Den Kvinde synes at like dig godt,” sa Onkel.

“Da hende det, hvis hun vil — takkar!” sa Tante Deel. “En Kvinde maa ha nogen at holde af — ja! — jeg forstaar ikke, hvorledes hun ellers kunde leve — jeg skjønner det ikke — ja!”

“Jeg liker ogsaa hende,” sa jeg, “hun har været en god Ven for mig!”

“Det har hun i Sandhed været,” indrømmet Onkel.

Vi begyndte at læse Bogen den Aften, da Lyfene tændtes, og den blev snart gjennemlæst. Jeg var begejstret for den Maade hvorpaa Juristens Rald blev løftet op og belyst — det var et idealt Rald. Efter den Tid havde jeg ingen Tvil om, hvilken Vej jeg vilde vælge.

En Uge senere fik jeg et Brev fra Senatoren, som meddelte mig, at Fru Wright vilde komme til Canton paa en angiven Dag og bad mig om at møde hende og hjælpe hende med at faa Huset i Orden. Jeg gjorde det. Hun var en vakker, elskværdig Dame og en driftig Husmor. Jeg husker, at mit første Arbeide var at sætte istand Trillebøren.

“Jeg ved ikke, hvad Silas vilde gjøre, hvis han kom hjem og fandt Trillebøren i Ustand,” sa hun, “den er jo næsten hans uadskillelige Kammerat.”

Skolemeisteren og hans Familie var oppe ved Elven. De havde slaaet Veir deroppe og gif paa Fiske-ture, og derfor bodde jeg i Senatorens Hus med Fru Wright og hendes Mor, til han kom hjem. For et vidunderlig Hus det var efter mit Skjøn. Jeg var

betaget af dets Størrelse og Pragt, de bløde Tæpper og den skinnende Messing og Mahogni. Dog det var meget enkelt.

Jeg hypped Haven og rensede Veiene derude, slog Græsset paa Plænen og malte lidt omkring i Huset. Fru Ebenezer Vinks — Diafonens og Konstabelens Kustru — kom en Morgenstund, mens jeg holdt paa at male, for at høre, om der var noget Arbejde for hende.

Sun fattede sig strax ned og talte uophørlig til Middag om sin Familie, og specielt om den Hjerteløshed og uværdige Opførsel, som hendes Søn og Svigerdatter havde udvist mod hende, da de negtede at kalde sin lille Datter Divine Submission. Det havde været et haardt Slag for Fru Vinks, for det var den eneste Ting, hun havde bedt dem om. Sun gjengav Vinkernes Historie fra Ebenezer — den første — lige ned til Nutiden. Der havde været tre Divine Submissioner i Familien, og de havde gjort Vinksnabnet kjendt, hvorsomhelst der var Folk, om vidste noget. Naar Fru Wright forlod Værelset, henvendte Fru Vinks sig til mig, men naar Husets Frue kom igjen, fik jeg bare en Sprøit af Samtalen. Ved Middagstid var vi næsten druknet i Talens Strøm, og Fru Vinks forlod og forsikret, at hun vilde komme igjen og gjøre alt, hvad hun kunde.

"Na du Himmel!" udraabte Fru Wright, hvis du ser hende komme igjen, luk Døren og gjem dig i et Skab, til hun gaar igjen. Sun bringer altid sine

Forfædre med sig, og de fylder Huset, saa der ikke er Plads for nogen andre."

Da Dagens Arbejde var over, sa Fruen:

"Gudske Lov! Binkjerne er ikke kommet tilbage!"

Siden omtalte vi altid Fru Binks som Binkjerne.

Fru Jenison, en Veninde af Familien, kom om Eftermiddagen og fortalte om den unge Latours Besøg i Canton og hvor glad Folk var for hans hurtige Afreise.

"Jeg undres paa, hvorfor han kom her," sa Fru Wright.

"Der siges, at han havde hørt Tale om Sally Dunkelbergs Skjønhed. Men en Vi stak hende paa Næsen netop før han kom, og det var et Syn at be-
tragte hende." Damerne lo.

"Det var heldig," sa Fru Wright, "ved ikke Horace Dunkelberg noget om ham?"

"Jeg formoder det, men han er jo pengegal!"

Jeg kunde ikke hjælpe det — jeg maatte høre det for jeg arbejdede i samme Værelse, hvor de sat og talte. I Virkeligheden kan det jo være det samme, det gjør ingenting nu — de er alle borte.

"Hvem er den unge Latour?" spurgte jeg, da Fru Jenison var gaat.

"En letsindig og udsvæbende ung Mand, hvis Far er meget rig og bor paa et Landgods i Jefferson County," svarte Fru Wright.

Jeg undret paa, om der havde vært en Hensigt med den Draabe Homing fra den tause Kvindes Arus.

Senatoren kom hjem om Aftenen med Watertown

Diligencen, og jeg husker, han lo hjertelig, da Fruen fortalte om Vinkfjernes Besøg, mens vi sat omkring Kamminen.

“Den gode Kone nyder en Entals Pluralitet,” bemærket han.

“Sun nyder den mere end vi gjør,” sa Fruen.

Senatoren havde hilst paa mig med en faderlig Varme, og jeg beundret ham som han stod der i sine Klædesklær, fint Vintøi og Bæverhat værdig og høflig i Væsen og Manerer.

“Jeg har høvt gode Efterretninger om dig, Bart, og jeg er meget glad ober at se dig igjen,” sa han.

“Jeg tror De selv har ’udmærket’ i alle Fag iaar,” robet jeg mig til at fige.

“Ikke saa udmærket som jeg vilde kunde ønske; men Læreren har været svært snil med mig,” lo han. “Hvilke Fag har du studeret?”

“Latin (jeg nævnte altid Latin først), Algebra, Regning, Grammatik, Geografi og Historie.”

“Indbefattet Vinkfjernes Historie,” lo han.

Der var aldrig et Streif af Humør i hans offentlige Taler, men i Hverdagslag kunde han spørge, især mellem gode Venner.

“Sun er alligevel en bra Kone,” tilføiet han.

Han spurgte efter min Tante og Onkel, og jeg fortalte alt, hvad der var hændt os, undtagen den ene Ting, som jeg bare havde talt med mine Slegtninger og Sally om.

“Jeg skal snart komme op og besøge dem,” sa han. Landsbyens Folk vidste, at han foretrak at være

lidt alene, naar han kom hjem efter en lang, trættende Reise fra sit Arbeide i Washington, og derfor havde vi Aftenen for os selv. Jeg husker den spændte Interesse, hvormed jeg hørte hans Beretning om Turen fra Albany til Utica med den nye Jernbane. Han talte med Begeistring om den jevne og hurtige Maade at reise paa. Hvis intet Uheld indtræffer, kan de nu gjøre Reisen paa en halv Dag, sa han, og vi lyttede og undret os.

“Det er som dere kjører i et Hus, hvor Røgen kommer op af Skorstenen og slaar ind af Vinduerne. Man sidder paa et behagelig Sæde med Rygstød og Skammel under Fødderne og ser ud af Vinduerne, mens man kjører, men jeg grøskter undertiden ved at tænke paa, hvad der kunde hænde med al den Begt og Hurtighed.”

“Vi havde et lidet Uheld, da vi forlod Ballston Spa. Lokomotivet kom i Uorden, og Trænet stanset. Passagererne fløi ud som Bier. Vi satte vore Hænder og Skuldre mod Trænet og drev det tilbage en Trediedels Mil til en Station, hvor vi blev kvit Maskinen og efter en Times Ventetid blev en Hest spændt for Trænet, og den fik det igang ved Hjælp af Mændene, som skjøb paa. I næste By fik vi Forstærkning — vi fik to Hester til. De trak os til en Maskinstation fire Mil borte. Et andet Lokomotiv blev sat til, og vi dampet afsted med en svimlende Fart.”

Fru Wright var træt efter Dagens Arbeide og gik tidlig til sengs. Senatoren bad mig vente lidt, og vi sad ved Kammeret en Time tid eller saa. Det

var en heldig Stund for mig, han spurgte mig om mine Planer for Fremtiden, og gav mig Raad og Opmuntring, som har været af stor Betydning for min senere Virksomhed.

Jeg fortalte ham, at jeg gjerne vilde bli Jurist og Grunden hvorfor. Jeg husker, han sa, at en Jurist var enten en Vandepilg eller Retfærdighedens Tjener, og, at den første Pligt for en Lovens Mand burde være at fremme Fred og Forsonlighed i sit Samfund. Han lofte, at han vilde forsøge at finde en Plads for mig paa sit Kontor til Høsten, og imidlertid vilde han laane mig Bøger, som jeg kunde læse, naar jeg kom hjem.

"Før vi gaar iseng, la os ha et Opgjør," sa Senatoren. "Vær saa snil og sæt dig der ved Bordet og skriv op, hvormegen Tid, du har git mig."

Jeg skrev mit Overslag meget pent og forsigtig og gav ham det.

"Det er pent gjort," sa han, "jeg vil gjerne, du skal være her til i Overmorgen, hvis du vil. Gå nu en Dag til Regningen."

Jeg gjorde som han sa, og han betalte mig den vakre Sum af syv Dollars. Da jeg kom op paa mit Værelse den Aften, sydde jeg sammen Taffelommen, som indeholdt min Rigdom, med Naal og Traad. Tante Deel havde lagt Syfagerne i min Byldt — og jeg sov med Taffen under Madrassen.

Senatoren og jeg var oppe Klokken fem og arbeidet i Saven. Det var rart at se ham i den gamle

Arbejdsdragt. Fru Wright laget Frokost og kaldte os ind Aftenen før.

Jeg husker, at mens vi holdt paa at sætte op i Gjerde rundt Græsgangen senere paa Dagen, kom en elegant klædt Herre ned paa Marken. Hr. Wright stod og hugget Gjerdestaure.

Den Fremmede spurgte mig:

“Er Senator Wright her?”

Jeg pegte paa Bedhuggeren.

“Jeg ber om Forlædelse — jeg søger efter den berømte Senator for De Forenede Stater,” forklarte han med et Smil.

Jeg pegte igjen paa Manden med Øren og ja:

“Det er Senatoren.”

Jeg har ofte tænkt paa det Udtryk af dyb Forbauselse, som viste sig paa den Fremmedes Ansigt, da han sa:

“Vil De være af den Godhed at sige ham, at General Macomb gjerne vil tale med ham?”

Jeg stanset hans Øre og frembragte Budet.

“Er det Helten fra Plattsburg?” spurgte Hr. Wright.

“Jeg har været der, ja,” svarte Generalen. De rystet hinandens Hænder og gik op til Huset sammen.

Jeg spaserede hjem den Aften. Der fandt jeg et Brev fra Sally. Hun og hendes Mor, som var sygelig, tilbragte Sommeren hos Slægtninger i Portsmouth, New Hampshire. Hun skrev om Rideture og Fiske- og Seilture, men af alt hvad hun skrev, tænker jeg bare paa disse Ord nu:

“Jeg møder mange kjække Gutter her — men ingen af dem er lig dig. Husker du, hvad du sa til mig den Dag? Hvis du vil ta det tilbage, kan du skrive det i et Brev, ved du. Jeg tror det vilde være den bedste Maade at gjøre det paa. Du skal ikke være ræd for at saare mine Følelser. Kanskje vilde jeg være glad. Du kan ikke vide. Na, for en lang Dag det var! Det synes for mig, som den ikke er forbi endnu. Svor heldig for mig, at det var sli en skjøn Dag! Ved du, jeg har forglemt al Smerten, men jeg maa le, naar jeg tænker paa, hvorledes jeg saa ud, og hvorledes den stakkars Hr. Latour saa ud. Han lo saa, da vi gif hjemover, det var, som han tænkte paa en morsom Spøg. I September skal jeg reise til en Skole for unge Damer i Albany. Jeg hader at reise. Kan du tænke dig hvorfor? Jeg skal lære fine Manerer og Fransk og Spansk og Dans og bli god nok til Husstru for hvilkenjombhelst stor Mand. Tænk paa det. Far siger, jeg maa ægte en stor Mand. Na du Verden! Som en stor Mand ikke vilde ha bedre Vet. Jeg er ofte ræd for, at du vil bli for klog. Jeg ved, hvad der vil ske, naar din Intelligens opdager, hvor dum jeg er. Min Bedstemor siger, at jeg er frivol og fjernt fra Gud. Jeg er ræd for der er nogen Sandhed i det, men undertiden ønsker jeg saa at være god — bare undertiden, forstaar du. Jeg husker, at du engang sa, at du vilde forsøge at bli lig Silas Wright. Verlig talt, jeg tror, du kan bli det. Og Mor tror det ogsaa. Jeg vil gjerne, at du skal vedblive at forsøge, men det gjør mig ræd. Na, kjære

dig! Hvor bedrøbet og ensom jeg føler mig idag! Sig mig Sandheden nu, naar du skriver."

Den Aften skrev jeg mit første Elfskabsbrev — et noksaa varmt og rørende historisk Brudstykke. Min Familie har ivret for, at det skulde nedskrives her, men jeg har bestemt afflaaet det. Der er Ting, jeg ikke kan gjøre selv i denne lille Maskeerade. Det er tilstræffelig at meddele, at da Dagen var endt, havde jeg med velberaad Gu valgt to af de mange Veie som laa foran mig.

16de Kapitel.

Jeg bruger mit eget Kompas ved en Deling af Veien.

Jeg gaar nu hurtig over Grænsen til Manddoms Alder — en alvorlig, ibrig, hvileløs Tid. Det var de Unges Skik i de Dage. Om Sommeren gjorde jeg haardt Arbeide i Marken, om Aftenen læste jeg i de Bøger, som Hr. Wright havde laant mig, Blackstones "Commentaries" og Greenleafs "In Evidence" og en Oversættelse ved Dr. Bowditch af La Places "Mécanique Celeste." Denne sidste læste jeg høit. Jeg bemærker dette, fordi den paa en Maade tjente som Modgift for den vogende Følelse af Udvidelse i min Intelligens. I Storheden af det uendelige Rum fandt jeg hvor ubetydelig Menneskene og deres bedste Frembringelse var. Hr. Wright kom op en Dag i Juli for at gaa paa Fiskeetur. Min Duxel og jeg tog ham opover Elven. Jeg kan godt huske, at da han havde trukket op en stor Ørret, satte han sig ned og holdt den i Beiret. Han betragtede stolt den vakre, lysende, pilformede Fisk.

"Jeg har aldrig gjort noget i Senatet, som syntes halvt saa stort som dette," sa han alvorlig.

Mens vi holdt Frokost, beskrev han Jackson og talte om den berømte Ost, som han havde paa et Bord

i Vestibulen i det Hvide Hus for at traktere de Besøgende. Han bejkrævede ogsaa sine Kolleger i Senatet — Webster, Clay, Rives, Calhoun og Benton. Jeg husker, at i hans Dine var Webster den ringeste af disse, skjønt naar han var paa sin Hvide, var han den største Taler. Vi tilbragte en herlig Dag, og da jeg om Aftenen førte ham hjem til Byen, sa han, at jeg kunde komme paa Wrights og Baldwins Kontor, naar Indhøstningen var over.

“Det er bra nok til en Begyndelse,” sa han, “siden skal jeg forsøge at finde en bedre Plads for dig.”

Jeg begyndte mit Arbejde og optog bare de Studier, som var nødvendige i mit Fag. Jeg havde ikke været i Canton en Uge, da jeg fik en haard Kystelse, det var min første Undervisning i den ufine, uædelmodige Videnskab, som kaldes Politik. Rodney Barnes og Onkel Peabody stod sammen med mig udenfor en Butik. En Mand kom ud sammen med Oberst Sand og sa høit og tydelig, at Silas Wright var en Mand som lod sig bestikke og at han var en Drukkenboldt — han var bare i Politik for, hvad han kunde faa ud af den.

Min Onkel vendte sig mod den Fremmede med et forbausset Blik; Rodney Barnes mistet sin Anis, som han havde staaet og spillet med, og jeg følte, at jeg blev blussende rød.

“Gvad sa De, min Herre?” spurgte Rodney Barnes.

Den Fremmede gjentog sit Udsagn og sa, at han kunde bevise sine Ord.

“Lad os se paa Dem,” sa Rodney Barnes, og gik nærmere hen til ham.

Der var en liden Pause.

"Lad os høre Deres Beviser," paastod Rodney, og hans store høire Gaand skald, mens han spiket videre.

"Der er mange Mænd i Albany, som kjender Omstændighederne."

"Kan De gi nogen andre Beviser?"

"Det er nok."

"Ja, jeg forstaar, De kan ikke bevise noget idag, men De fremsætter alligevel Beskyldninger idag. Hør, De, hvor bor De henne?"

"Det kommer Dem ikke ved."

Surtig som en Rattelab faldt Rodney's store, høire Gaand paa Mandens Skulder og fastet ham ned. Kjæmpen tog et Greb i Kraven og i Burebagen, løstet Bagvaskeren op og fastet ham op paa Taget af en Udbygning af Træ udenfor Butiken, hvor vi stod.

"Nu faar De bli der, til jeg blir afhjøllet, ellers kan De let faa en Skramme," sa Rodney. "Kom ikke indenfor min Rækkevidde for en Stund, det raar jeg Dem."

En Flok Folk havde samlet sig omkring os.

"Jeg ber Dere allesammen at se godt paa denne Manden her," skreg Rodney, "han siger Silas Bright er en Drukkenboldt og en Tyv."

Høie Spotteslofer fulgte disse Ord, og saa kom en Salve af Eder og Forbandelser og et farefuldt Dieblif, for der var nogen, som skreg:

"Lad os rulle ham i Ljære og Fjær!"

"Nei, vi vil bare se paa ham en liden Stund,"

ifreg Rodney, "han er en af de største Mariteter, som nogenfinde er fremdift i denne By."

Bagbasteren stod skrækslagen og ganske taus, han lignet en Forbryder i Gabestoffen. Kjøbmanden luftet op et Vindu og lod ham komme ind.

Da hørtes Rodney Barnes Røst, den lød som en Vajun:

"Enhver Mand, som siger sjofle Ting om en anden og ikke kan bevise det, burde behandles paa samme Vis."

"Ja, det er rigtig!" svarte mange Stemmer.

Bagbasteren holdt sig inden Døre Resten af Dagen, og Hændelsen gik ind i Historien, men den undlod ikke at gjøre et dybt Indtryk paa Folkene i de to Byer.

Og Tiden gik — der var lidet, som var værdt at nedskrive, indtil Brevet kom.

Jeg taler om det som "Brevet," fordi det havde stor Indflydelse paa mit Liv og Virksomhed. Det kom fra Sally, og det lød saaledes:

"Kjære Bart — Alt er forbi — for en lang Tid — kanske for altid — det afhænger af dig. Jeg skal være trofast mod dig, hvis du virkelig elsker mig, selv om jeg skal vente i mange, mange Aar. Mor og Far saa og læste dit Brev. De siger, vi er for unge til at tænke paa Kjærlighed, og at dette maa ha en Slut. Hvorledes kan jeg slutte det? Jeg formoder, jeg maatte slutte at leve da. Men nu maa vi leve af vore Grindringer. Jeg haaber dine er saa gode som mine. Far siger: ingen Brevverling uden hans Tilladelse, og

han satte sin Fod saa haardt i Gulvet, at det forekom mig, den maatte sat Mærke. Tal om Slaveri — hvad synes du? Mor siger, at vi maa vente — og det vilde volde Far en hel Del Fortrædelighed, om det blev kjendt, at jeg tillod dig at skrive til mig. Jeg tror, at gamle Grimshaw's Mand endnu forfølger dig. Altsaa, vi maa strække den deilige Dag, saa langt vi kan. Dens Ord og dens Solskin er altid i mit Hjerte. Jeg skriver dette Brev med Fare for at tabe min Sjæls Salighed, men jeg vil heller fortabes end at undlade at fortælle dig, hvor lykkelig dit Brev gjorde mig, kjære Bart. Det er den Grimshaw Sagen, som holder os fra hinanden. Den 3die Juni 1844 er vi begge 21 Aar gammel, og jeg antager, at vi kan gjøre, hvad vi vil da. Den Dag er fjern, men jeg vil love at møde dig den Dag, Aften eller om Formiddagen under den gamle Gran ved Elven, hvor jeg mødte dig den Dag, da du fortalte mig, at du elsket mig. Hvis en af os eller begge to skulde dø, vil vore Sjæle vide, hvor vi skal finde hinanden. Hvis du vil love dette høitidelig, saa skriv til Mor — bare disse tre Ord: *Amour omnia vincit* — men du maa ikke skrive dit Navn under.

Sally."

Swilken alvorlig Sag dette var for mig dengang! Jeg husker, hvor langsomt Tiden gik! Jeg skrev de tre Ord pent og tydelig paa et Afskrevet Papir og sendte det til Fru Dunkelberg. Jeg undret paa, om Sally vilde være trofast og længtet at vide, hvad Fremtiden var i sit Skjød. Mere end nogenstunde var jeg bestemt paa at være det fornemste Vidne i en stor Sag, som min Ven, Skolemesteren, kaldte det.

Jeg var otte Maaneder hos Wright og Baldwin, og da blev jeg tilbudt en Plads i Dommer Westbrooks Kontor i Cablekill, Schoharie County. Lønnen var 200 Dollars om Aaret og alting frit. Dengang vidste jeg ikke rigtig, hvorledes Tilbudet var kommet, men jeg vidste, at Senatoren maatte ha anbefaldt mig. Jeg ved nu, at han ønsket et paalidelig Vidne i Veiestridighederne, som var blti hidfige i Schoharie, Delaware og Columbia Counties.

Det var en Prøvelse at gaa saa langt fra Hjemmet, som Tante Deel sa, men baade Onkel og Tante var enige i, at det var "for det bedste."

"Sr. Purvis" var igjen kommen i Arbeide hos min Onkel. Under mine Forberedelser til Reisen, besluttet Manden af Bruff, at han vilde reise med og forsøge sin Lykke i en anden Del af Landet.

Svor jeg var hjertesyg, da Purvis og jeg kom ind i Diligencen i Canton. Tante og Onkel stod ved Forhjulet og saa op til mig. Svor gammel og forladt og bedrøbet de saa ud! Tante Deel havde sin Pengepung i Haanden. Jeg ser endnu, hvorledes hun tog ud af den en Dollarsfeddel — det var vist den eneste hun eiet — hun saa et Øieblik paa den, og rakte den saa op til mig.

"Det er bedre du tar den," sa hun. "Jeg er bange for, at du ikke har nok."

Svor hendes Haand og Læber skalb! — Jeg har altid gjemt den Dollar. Jeg kunde ikke se dem, da vi fjørte bort.

Reisen var behagelig. Det moret mig at saa tale

med Gæsterne i Værtshusene og Passagererne paa Dampbaaden, som tog os over de to Indhjør og nedover Elven. Men Erindringerne om hvad jeg havde forladt var den mørke Baggrund, den overskygget hver Dag min Glæde. En Ting var dog en Trøst, jeg vilde være nærmere Sally. Jeg tænkte svært paa hende, da vi var i Albany, hun var jo her etsteds, i denne støiende, forvirrende Masse af Gader og Hus. Jeg gik et Par Kvartaler opover fra Vandgangen og gav nøie Agt paa Veien — jeg tog i Tankerne et Kart over Omgivelserne for ikke at forville mig. Der var mange Folk, men ingen Sally.

Dommeren modtog mig venlig og gav Purvis Arbejde i sin Have. Jeg var istand til at skrive ned, hvad han dikterte med Hurtigskrift, og jeg brugte mest af min Tid med at ta ned Kontrakter og Korrespondance efter Diktat og siden skrive dem om, og jeg havde et vist Dag til at gjøre dette rigtig pent. Jeg havde faaet et stærkt Indtryk af den uhyre Størrelse af visse Byer i Nærheden, og der var adskillige Frieitelser, som kom mig imøde.

Mange Folk, især de fremstaaende Mænd, var henfaldne til stærke Drikke.

En af mine unge Venner indbød mig til en Middag hos Van Brocklin, den fineste Restauration i Byen. Vi havde en Flaske Vin og nogen Eventyr, og jeg var syg en hel Uge efterpaa. Hver Dag i den Uge holdt jeg Møde med mine Forfædre og fik mange gode Raad. Ved Slutten af Ugen besøgte min Ven mig.

“Det nytter nok ikke at forsøge paa at bli en ‘Gentleman’ for mig. Jeg er ræd for, at den næste Anstrengelse i den Retning vilde gjøre det af med mig. Det er sandsynligvis en Skam, men jeg maa være brav, jeg er tvungen til det.”

“Jeg ser det paa en anden Maade,” sa han. “Vi er unge Menneffer og tjener mange Penge, og vi kan ikke vide, naar vi maa forlade Verden, og alt det, vi har samlet, som vi aldrig vil faa nogen Glæde af.”

Det var Distriktets aristokratiske Syn paa Ungdommens Ansvar, og det var ganske nyt for mig. Caligula havde de samme Vengstelser, tror jeg. Tæt ved os var der en liden Del af den gamle Verden, som forsøgte paa en halv modløs Vis at holde sig ilibe midt i Demokratiet. Det var Godsbesiddernes Diet — en gammel Levning fra Lensvæsenets Tid. Det skrev sig fra 1629, da Det Bestindiske Kompagni fik udstedt sit “Charter” fuldt af Privilegier og Undtagelser. Hver af Kompagniets Medlemmer, som i Løbet af fire Aar kunde bringe femti voksne Menneffer til Ny-Nederlandene og faa dem til at bosætte sig langs Gudsjonfloden, blev ifølge dette Dokument givet et stort Stykke Land — som de kaldte et Gods — og ober hvilket Eieren eller Patronen havde fuld Diet, og var den høieste Magistratsperson. Nykommerne var fritaget for ti Aars Skatter, men var forpligtet til at forblive paa samme Sted og dyrke Jorden op. Til at begynde med bygget Patronen Hus og Lader for dem og forsynte dem med Kvæg, Saaforn og Redskaber. Leierne af Jorden forpligtet sig og

fine Efterkommere til at betale en fastsat, stedsbevarende Leie til Patronen i Bvæg og Markens Grøde, at arbejde i Eierens Mølle og hverken fiske eller jage paa Eiendommen.

Dommer Westbrook, i hvis Kontor jeg arbejdede, var Sagsfører og Indkassator for Godseierne — Patronerne — specielt for Livingstons og Van Rensselaers Fordeiendomme — to smaa Kongeriger midt i den store Republik.

I to Aar arbejdede og studerede jeg i den lærde Dommers Kontor, og Følelsen af Hjemme blev mindre — men den var dog altid tilstede. Jeg tilhørte en atletisk Klub og spillede Kegler og havde mange Venner. Hr. Louis Latour fra Jefferson County, som jeg havde mødt i Selskab med Hr. Dunkelberg, fik Plads i Dommerens Kontor i mit sidste Aar. Han skulde studere Lovkyndighed der — en Gunstbevisning, som skyldtes Senator Wrights Indflydelse — forstod jeg.

Han var en lystig Tyr og pralte altid af sine Nærhedsaffærer, og jeg undgik ham saameget som mulig.

En Dag i Mai Maaned — jeg havde da næsten været to Aar i Cobleskill — gav Dommer Westbrook mig to Stevninger at forkynde for Nybyggere i Mobbafabet af Baldwin-Bakkerne for Misligholdelse af Leiekontrakten. Han fortalte mig, hvad jeg vidste før, at der var en bitter Stemning mod Fordeierne i den Trakt, og at jeg ganske vilde møde Modstand ved Forkyndelsen. I saa Fald skulde jeg ikke forfølge Sagen, men

bringe Stebningerne tilbage, og han vilde da overlade dem til Fogden.

"Jeg forlanger ikke, at De skal overtage denne Forretning," sa han. "Jeg ønsker bare, at en Mand med Taft skal tale med disse Folk og faa deres Syn paa Sagen. Hvis De ikke vil gaa, skal jeg sende en anden Mand."

"Jeg tror, jeg vil like Forretningen," sa jeg — jeg var ubidende om den Svæpserede, som fandtes bag Bakkerne.

"Tag Purvis med Dem," sa han. Han kan ta vare paa Gæstene — og da disse Folk ikke altid respektterer Loven, er det godt at sende et Vidne med Dem. Man fortæller, at Purvis er en resolut og tapper Mand."

Behændig og uden at forstrække mig i mindste Maade gav han mig et Bink om min Missions delikate Natur. Han havde stor Tiltro til mig i de Dage. Jeg havde jo ogsaa været heldig med hver Sag, han havde betroet mig. Han pleiet at sige, at jeg vilde bli en god Diplomat og kaldte mig spøgende "Lord Chesterfield" — kanske fordi jeg ubevidst havde erhvervet mig en Værdighed og Høflighed i Væsen forud for mine Aar.

"Sr. Purvis" havde flittig bygget op et Rygte for Mod og Styrke. Han var frygtet af alle sine Medarbejdere i Haverne. Livet var blit meget behagelig for ham igjen — det var en skjøn og uafbrudt Drøm om stor Styrke og flygtende Fiender. Hvad kunde der ikke hændt, hvis hans Styrke og Mod havde vært

jaa stor som hans Uergjærrighed, og jeg smilte, da Dommeren talte om ham som en tapper og resolut Mand. Alligevel var jeg glad ved at ha ham med, for jeg littede Purbis.

Jeg havde ordnet Brevskrivningen for Dagen og var ifærd med at lukke Pulken, da Louis Latour kom ind og forkyndte, at han havde Stæbningerne og skulde gaa med.

"Du vil trænge en Fuldmægtig fra Fogden, og jeg er netop blit udnævnt til den Slags Arbeide."

"Jeg har intet imod, at du gaar med, men glem ikke, at jeg spører Kommandoen," sa jeg lidt reserveret, for jeg havde ingen god Mening om hans Klogskab og brød mig ikke om hans Selskab.

Han var fire Aar ældre end jeg, men jeg havde bedre Dømmekraft — liden som den var — og vor Chef bidste det.

"Ja, Dommeren sa, at jeg kunde gaa med, men ta Ordre fra dig. Jeg skal ikke gjøre Dumheder," svarte han, "ogsaa jeg forsøger at etablere en Reputation for sundt Omdømme."

Vi spiste Middag og begav os afsted. Louis havde grøn Fløils Ridefrakke og fine Ridestøvler og tætsluttede graa Benklær. Han gjorde en elegant Figur paa sin højreiste, brune Høppe, som hans Far havde sendt ham. Purbis og jeg var i Hverdagsdragt og jaa ud som et Par Ordinanser, som fulgte Generalen. Vi red paa de to bedste Rideheste, som fandtes i Dommerens Stald, og der var ingen bedre i den Egn.

Jeg havde gennemlæst Bygselbrevene. De to

Mænd, vi skulde besøge, var Brødre, deres Farme stødte op til hinanden, og Forpagtningen dækket tre Hundrede og femti Acres Land. Deres Oldesar havde forpligtet sig til at betale en aarlig, stedsbevarende Veie af toogfirti Bushels god, frisk, kurant Winterhvede, otte aarsgamle Kreaturer, fire gode Jaar — vel fedet — og sexten fede Høns — altjammen at leveres i Byen Albany paa den første Januar af hvert Aar. Jeg søgte, jeg arbejdede i en retfærdig Sag og besluttet kjæft at forkynde Stævningen, hvis det var mulig.

Det var en herlig Tur opover Høiderne gennem Skoven, som netop begyndte at grønnes. Brusende Bække havde banet sig Vej her og der og for larmende i deres Løb til den store Flod. Latour red ved Siden af mig og begyndte at fortælle om sine sentimentale Eventyr og Erobringer. Hans Snak viste, at han havde et Stenhjerte. Jeg begyndte at hade ham, ganske mest, fordi han fortalte, at han havde mødt Sally paa Gaden i Albany, og at han var forelsket i hende. Det var, mens han holdt paa med en Beretning om, hvorledes han engang havde narret en Bondepige, at jeg ikke kunde dy mig længer. Det var en god Spøg, syntes han, og hans Far havde knappet to Hundrede Dollars aarlig af hans Pommepenge, saa den Sum de maatte betale i Skadeserstatning havde holdt hans Næse "paa Slibestenen" i to Aar. Jeg stanset min Hest med et Udraab, som vilde ha forbausset selve Lord Chesterfield, tror jeg. Den unge Mand strammet Tøilerne og spurgte:

"Hvad er iverien?"

“Vare det, at jeg vil forsøge at gi dig en Dragt Pryl, før vi gaar videre.”

“Gvorfor det?”

Jeg steg af og strammet Sadelgjorden. Min Sjæl raadførte sig med sig selv paa Manden af Afgrunden. Da var det, som jeg saa gamle Kates alvorlige Ansigt — det var, som hun stod ved min Side og raadede mig til at tale ud. Rolig og langsomt kom disse Ord fra mine Læber:

“Fordi jeg synes, at du er en elendig, gemen Hund af en Mand, og, hvis du kan ta dette uden at sjaas, er du en Feigling ovenikjøbet.”

Det var ikke Diplomatiets Sprog, men dengang syntes jeg, det lød ganske venlig og smigrende.

Ratour blev rød og sprang af Hesten, og slog efter mig med Ridepistolen. Jeg tog den af hans Haand og sa:

“Vent lidt. Lad os gaa ordentlig og skikkelig tilværks. Purvis, Du faar holde Hestene, mens vi afgjør denne Sag.”

Purvis fanget Ratours Hest og førte den og sin egen tæt hen til min. Han samlet Lømmerne i Haanden. Jeg skal aldrig forglemme, hvor bleg han saa ud, hvor hurtig han aandet og hvor hans Scænder skalb.

Jeg for paa min Modstander. Han tog fjækt imod mig. Jeg gav ham et Svimeslag tvers over Næsen, og han faldt til Jorden. Længe forud havde Sacket lært mig, at et hurtig Angreb er den halve Kamp, og det har jeg sandet mere end en Gang, for jeg har

aldrig været sen til at staa for en Kvinde's Gre eller for en Vens eller for min egen — aldrig, Gud være takket! Latour laa saa stille et Øieblik, at jeg blev ræd. Hans Ansigt var bedækket med Blod. Han kom til sig selv, og jeg hjalp ham op. Han for paa mig som en Tiger. Jeg husker vi havde en lang Omgang i Nævekamp. Jeg vidste, hvorledes jeg skulde beskytte Ansigtet og Møben, og det gjorde jeg, mens han træt- tet sig ud med vilde Stød og rasende Udfald.

Vi var steget af tæet ved en Bro. Han gif løs paa mig til vi naadde Midten af den, da blev Angrebene mattere, og jeg gjorde et energisk Udfald og kastede ham paa Broplanterne; vi gif ned sammen — han under mig — vi faldt saa voldsomt, at det knaget i Broen og tog Rusten fra ham. Det syntes som Latour var blit overbevist om, at jeg var hans Overmand. Han kom sig hurtig og begyndte at bærste Støvet af sin nydelige Ridedragt. Jeg saa han var stafaandet og ude af Stand til at optage Kampen igjen. Jeg følte mig saa raff som jeg bare havde staaet Græsset engang rundt Marken, for at bruge Dnkels Ord.

“Vi faar kjæmpe dette ud en anden Dag,” sa Latour, “jeg er mat af Blodtab. Næsen føles som den har vendt Brangfiden ud.”

“Den burde være vant til Slibestenen efter to Mars Øvelse,” bemærket jeg. “Kom ned til Bækken og lad mig vaske Blodet af dig.”

Uden at sige et Ord fulgte han mig, og jeg vasket hans Ansigt saa let og forsigtig som jeg kunde og gjor-

de mit bedste for at rense hans Skjorte og Vest med mit Rømmetørfløde. Hans Næse var følt ophovnet.

"Datour, Kvinder har været god mod mig," sa jeg. "Jeg er blit oplært til at tro, at en Mand, som behandler dem slet, er den elendigste af alle Mænd. Jeg kan ikke hjælpe det. Den Følelse er gaat mig i Blodet. Jeg vil slaas med dig, hbergang jeg hører, du taler, som du gjorde idag."

Han var saa svag, at han vaklet, da han gif hen til sin Hest. Jeg hjalp ham op i Sadlen.

"Jeg tror ikke jeg er saa slem, som jeg snakker til," bemærket han.

Hvis det var sandt, maatte han ha faat et andet Syn paa Meriter, som han havde løiet sig til. Det var en mærkelig Art af Forfængelighed og ganske ny for mig dengang.

Unge Hr. Labour fakket bagud, da vi red videre. Hurvis brød Taussheden og sa:

"Du slaar som Bagbenet af en Hest, jeg har aldrig set sliig Hurtighed og Brusk hos en Tyr paa din Alder."

"Jungen kan svinge en Vjaa eller en Dre saa meget som jeg har gjort uden at faa noget Brusk, og Skolemesteren lærte mig, hvorledes jeg skulde bruge den," svarte jeg, "men der er en Ting, som en Mand ikke skal prale af."

"Hvad er det?"

"Sin egen Brusk. Jeg mindes, at Hr. Sacket engang sa, at den Mand, som pralte af sine Slagsmaal og likte at snakke om dem, var en ynkelig Nar.

«Svis jeg nogensinde kommer til at føle den Slags Stolthed, vil jeg haabe, den blir banket ud af mig.»

«Jeg praler aldrig — ikke for det, jeg kunde nok ha Grund til det,» sa Purvis med en meget alvorlig Mine. Han syntes at være blind for, at Uligheden mellem hans Ord og hans Handlinger havde gjort ham berømt i Dickitysplit. Jeg vendte Hodet for at skjule et Smil, og vi red videre i Taushed.

«Jeg har en Formodning om, at jeg har noget her, som vil gjøre dig glad,» sa han.

Han tog et Brev op af Lommen og gav det til mig. Mit Hjerte banket stærkere, for jeg kjendte Sallys Haandskrift paa Konvolutten. Brevet havde hverken Underskrift eller Dato og indeholdt følgende Ord:

«Vil De være saa snil at vise dette til Hr. Barton Baynes? Jeg haaber, det vil overbevise ham om, at der er en, som endnu tænker paa de svundne Dage og paa de kommende — især paa en.»

Taarerne gjorde Bliffet uklart mens jeg læste Budskabet over og over igjen. Mere end to Aar var gaat af de fire, som skulde være Bentetid, og Ugerne havde draget sig langsomt fremad, mens jeg mere og mere tænkte paa Sally og paa den Dag, som skulde komme. Jeg havde kjøbt mig en Selfabsdragt, jeg havde taget Undervisning i Dans og deltog meget i Selfabslivet. Jeg havde mødt mange vakre, unge Damer, men ingen af dem havde Sallys Ynde. Varn-
domserindringer — uskyldige, romantiske, undergjø-
rende — havde sat hende paa Dronningens Plads i

et gyldent Slot og forsvarte hende mod den profaiske Flok af almindelige Dødelige. Ingen af disse havde leget med mig i den gamle Have eller staaet med mig ved Hvedeageren med flagrende Haar, saa gult som Kornet og frydet mig med de deiligste Ord, som nogen- sinde er udtalt. Nei, ingen af dem var blit forherliget med Lys og Farve i tusinde Drømme.

Jeg ved fremover i Stilhed og tænkte paa hende og de deilige Dage, som svandt, og paa Tante og Onkel. Jeg havde skrevet et Brev til dem hver Uge, og en af dem havde besvaret det. Mellem Linjerne læst jeg Længsel. De fortalte mig de saa Nyheder fra Eggen. Hvor trangt og ensformig, det syntes for mig da: Rodney Barnes havde kjøbt en ny Farm, John Artell var blit stadet ved at Hestene løb løbsk; min hvide Hoppe havde faat Spat.

"Hallo, Herre!"

Jeg for op af mine Drømmerier med et Ryt. En stor, arbeidsklædt, skjægget Mand stod midt i Veien med et Gevær paa Skulderen.

"Hvor skal De hen?"

"Op til Van Hensens Gaard."

"Hvor kommer De fra?"

"Goblestill."

"I Forretning for Dommer Westbrook?"

"Ja."

"Stævninger at forkynde?"

"Ja," svarte jeg uden Tanke paa, at jeg handlet uklogt.

“Hør her, unge Mand! Jeg raader Dem til at vende om med det samme og gaa hjem.”

“Hvorfor?”

“Jo, derfor, at hvis De forsøger at forkynde nogen Stævning her, vil De komme i Uleilighed.”

“Det er interessant!” sa jeg. “Jeg søger ingen Ufred, jeg er kommet for at faa vide, hvad Folkene vil gjøre angaaende Betalingen af Grundleien.”

“Se Dem omkring, Herre, se nedover Dalen der,” sa den Fremmede, “se alle de Husene der, de er de Fattiges smaa Hjem. Ser De, hvor jevnt Landet er? Hvem bygget de Husene? Hvem ryddet og dyrket det Land? Var det Hr. Livingston? Nei! Det var nok ikke ham, tror jeg! De Mænd, som bor der, bygget Husene og ryddet Jorden. Vi har intet andet — ikke en Dollar! Alt gaar til Landeieren. Jeg er en af de Mænd, som har været med at rydde og dyrke hver Tomme af denne Jord, og som ikke eier en Tomme i den. For mange, mange Aar siden, var der en Konge, som gav dette til en Mand, som aldrig havde jældet et Træ eller lagt en Sten paa en anden. De Dokumenter siger, at vi skal betale Leien i saa og saa mange Bushels Hvede om Aaret, men Landet her er ikke skiftet til at frembringe Hvede, og har ikke været det paa lange Tider. De forstaar, Herre, at der kan hænde meget i 300 Aar. Dengang var Landet heromkring skiftet for Hvedeabl, og mange Folk var vilige til at være Slaver. De var blit vant til det. Konger og Øvrigheds personer og Slaveri saa ikke saa galt ud i den Tid, som det gjør nu. Vor Sjerne har

forandret sig — det er hvad der er hændt — affurat som med Jorden. Vi vil være fri, som andre Folk i dette Land. Amerika er voget op rundt omkring os, men vi lever i det gamle Holland for 300 Aar siden. Det passer ikke. Vi ser mange Folk, som ikke behøver at være Slaver. De eier sin Jord og arbeider ikke haardere end vi har gjort, heller ikke har de været mere sparsomme. Det er derfor jeg siger, at vi ikke kan betale Jordleie mere, og Dere maa ikke forsøge paa at tvinge os. Dere vil komme i Uleilighed, hvis Dere gjør det."

Sandheden lynte frem for mig ved den fattige Mand's Ord. Indtil da havde jeg bare hørt en Side af Sagen. Hvis jeg var en Lovens Tjener, som Hr. Bright havde sagt, hvad var min Pligt at gjøre? Disse Veielændinger var blit "grimshabet" og blev fremdeles "grimshabet" — berøvet Frugten af sit Arbeide af den Landdrot, som nedstammet fra en Mand, der havde været en Konges Yndling. Jeg fulgte den skjælvende Naal paa mit Kompass et halvt Minut, og da sa jeg:

"Hvis det er sandt, hvad De siger, tror jeg, De har Ret."

"Deri er jeg ikke enig med dig," sa Datour, "Pactionerne har soleklar Ret til dette Land. Hvis Veielændingerne ikke betaler sin Veie, bør de flytte ud og gjøre Plads for andre."

"Hør her, unge Mand, mit Navn er Josias Curtis," sa den Fremmede. "Jeg bor i det første Hus paa hvire Gaard af Veien. De kan fortælle Domme-

rin, at jeg ikke vil betale mere Deie — ikke saa længe jeg lever — og jeg flytter ikke ud heller."

"Sr. Latour, tag Purvis med og rid foran — langsomt. Jeg skal snart ta Dere igjen," sa jeg.

De red videre og lod mig alene med Curtis. Han var blit ophidset, og jeg vilde gjerne berolige ham.

"Lad ham ikke forsøge at forkynde de Stævninger, der vil bli en Helvedes Spektakel i Dalen," sa Curtis.

"J saa Tilfælde skal de ikke forkyndes. Jeg vil ikke forstyrre Freden her, men jeg vil gjerne saa Oplysninger om Forholdene. Jeg vil forsøge at tale med andre Deielændinger, og høre, hvad de siger. Kanskje kan det føre til en Ordning af Sagen.

Vi gif sammen opover til Toppen af Bakken. Langt borte saa jeg en Støvsly, men ikke Tegn hørte til Labour eller Purvis. De maatte ha sporet Hestene og galloperet væf. Der kom en Frygt over mig, at Latour vilde forsøge paa at forkynde Stævningerne, tiltrods for mig. Han hadde dem jo i Kommen. Hvor taabelig af mig, at jeg ikke hadde forlangt dem. Min Vedsager saa min Uro.

"Jeg liker ikke den unge Fyr," sa Curtis, "han har ondt ifinde."

Han løb ned til sit Hus, det var tæt ved, og jeg satte i Gallop for at indhente de to Mænd. Før min Hest hadde gjort en Snes Spring, hørte jeg Lyden af et Horn bag mig, og det gav Echo rundt alle Bakkerne. I det næste Dieblif lød et Dusin Horn fra Dalene omkring. For en Modsetning mellem den No, vi hadde forladt, og den Helvedes Varm, som

var brudt løs i hele Egnen! Lidt foran kunde jeg se Mænd komme løbende over Markerne. Min Hest var skumsved — Solen var saa varm. Mine ledsagere var langt forud, jeg kunde ikke engang se Støvskyen nu. Jeg opgav Forsøget paa at ta dem igjen, sagtnet Farten og gik i Stridgang. Hornene lød fremdeles. Noget af dem syntes at være flere Mil borte. Et Stykke fremover saa jeg tre Ryttere i besynderlige Dragter komme ud fra en Port og ride afsted i fuld Gallop efter Latour og Purvis. De havde ikke opdaget mig. Jeg holdt mig saa rolig jeg kunde i den Larm og Spektakel, og jeg husker godt, jeg smilte ved Tanken om den Tummel Purvis vilde befinde sig i om lidt.

Jeg passerte Huset, da de tre Ryttere havde spinget ind paa Veien. Noget Kvinder og gamle Mænd og tre-fire Barn stod ved Indgangen. De saa paa mig i Tausshed, og da jeg var kommet forbi, begyndte de at pibe og kaste Spottegloser efter mig. Der kom en Tølelse over mig, som jeg aldrig senere har kjendt. Jeg red langsomt over Toppen af en Bakke og fik Lie paa et hvidt Træhus — det Midtpunkt — hvorimod alle Egnens Mænd stævnet. Pludselig hørte jeg Hovslag bag mig. Jeg stanset og saa over Skulderen en Rytter nærme sig klædt som en Indianerhøvding. Han havde en rød Maske for Ansigtet og en Hjelm af Ornesjær. Uden at sige et Ord red han op ved min Side. Jeg vidste ikke da, at denne Mand var Sofias Curtis — og kunde aldrig ha svoret paa, at det var ham.

Der stod en Flok ved Huset derhenne. Jeg kunde se en Råd Ryttere nærme sig fra den anden Side. Jeg undret mig paa, hvad der vilde ske med mig. For et Gyl og Spektakel omkring Huset! Jeg saa Røgen af en Ild. Vi naadde Porten, og mange Mænd, klædt som Indianere og med Mæster paa, samlet sig om os.

"Stille! Hys-s-s!" blev sagt i en høi Kommandotone af Manden ved min Side, og jeg gjenkjendte — eller trodde at gjenfjende — Josias Curtis Røst — "Hvad er hændt?"

"En af dem forsøgte at forkynde en Stævning og vi har tjæret og fjæret ham."

Netop i det Øieblik hørte jeg Purvis Stemme bag i Flokken, den var ynkelig bønfoldende:

"Hart, for Guds Skyld, kom her!"

Jeg vendte mig til Curtis:

"Hvis Herren forsøgte at forkynde Stævningen, har han handlet paa egen Haand — uden Ordre — og fortjener, hvad han har faat. Den anden Mand er bare en Tjener, som er med for at ta vare paa Hestene. Han kan ikke skjeldne en Stævning fra et Gul i Jorden."

"Folk, Dere har gaat langt nok," sa Curtis, "denne Mand er vor Ven. Bring de andre ud her, giv dem deres Heste, og jeg vil effortere dem ud af Vhen."

De bragte Latour paa en Tremme under Gyl af Latter. Na nei for en bjørnagtig, betjæret, underlig Skabning han var! dækket og overtrukken med sammentobet graa Tjær fra Haaret til Hælen Synet

og Lugten af ham skræmte Hestene. Der var Dotter af Fjær over Ørene og paa Sagen. De havde havt stor Moro af at ødelægge den aristokratiske Uniform, hvori han var antrukken.

Saa kom Luren til itaffars Purvis. De havde netop begyndt Arbeidet med ham, da Curtis stanset dem. Purvis havde bare en skjælvende Rad af Fjære rundt Halsen. De løftet Latour og Purvis op paa Hestene. Purvis satte af i Gallop og skreg:

“Kom med, Bart!” men de stoppet ham.

“Gaa nu tilbage til Eders Arbeide, Folt,” raabte Curtis, og saa vendte han sig til mig: “De rider ved Siden af mig og bore befjærede Venner følger efter.”

Saa vendte vi opover og tog Veien tilbage til Cobleskill. Latour begyndte at klage over Barmen og over at Fjærene staf ham.

“Kom op her ved Siden af mig og reis Dem lidt i Sædlen, saa skal jeg plukke Venenes Indside og Salefjærene af,” sa Curtis. “Faar De dem stukket ind i Suden, blir De en rigtig Kylling — det er sikkert.”

Seg hjælp til og fik mine Fingre dygtig tjæret.

“Han er en farlig Mand at røre ved, hans Sjæl er tjæret,” sa Curtis, “hold Dem væk fra ham.”

“For et Stinkdyr De er!” lo Curtis; mens han pluffet Fjærene ud.

Vi fortsatte Reisen. Vor Vedsager forlod os ved Øngrænsen omtrent tre Mil bortenfor.

“Gud ske Lov, at den Fare er over,” sa Purvis; “Tjæren paa Halsen min er smeltet og løber nedover

Nggen, og Skjorten hænger fast som Barken til Træet. Jeg er syg af Lugten. Hvis jeg kunde finde et Stinkdyr, vilde jeg nyde at ha det i Fanget en Stund. Jeg vil gaa hjem til Lawrence County saa hurtig som jeg bare kan komme der. Jeg har forresten aldrig likt Landet heromkring."

Han havde plukket Fjærene bort fra sin Hals. Natour var ivrig beffjæstiget med at plukke sine Arme og Skuldre. Bludselig tog han af sig sin beffjærede Frakke og kastet den bort:

"De skal betale for dette. Hver og en af disse Abefatter skal bli nødt til at gjøre op med mig for dette."

"Du er selv Skyld i det," sa jeg. "Du rendte væf fra mig og bragte os alle i Fare ved at være for fjæf. Du forsøgte at gjøre en Dumhed, og det lyffedes — over Forventning. Mit Vidnesbyrd vil ikke hjelpe dig."

"Du er altid imod Kapitalisterne," svarte han.

Det var mørkt, da jeg og mine Ledfagere kom til Cobleskill. Jeg bytted Alcer og ipiste Aftens og gif derpaa til Dommer Westbrooks Hjem. Jeg gjengav Curtis' Tale og vore Eventyr og mit Syn paa Bakkerne deroppe. Jeg mærket, at den sidste Del af Talcen fik en kold Modtagelse.

"Jeg skal sende Fogden derop med bevæbnet Mandskab," sa han med Uro i Blikket.

"Undskyld mig, men jeg tror, det gjør en daarlig Sag værre," svarte jeg.

"Vi maa ikke glemme, at Patronerne er vore Klienter," bemærket han.

Jeg taug og gif til mit Arbeide.

En Uge efter eller saa kunde jeg konstatere Rigtigheden af mit Udsagn.

Men saa kom det mest kritiske Punkt i min Historie. Arbeidslyst og Frygt for at miste mit Arbeide paa den ene Side og Samvittighed paa den anden.

Dommeren forhøiet min Gage. Jeg trængte Pengene, men hver Dag maatte jeg hjælpe til — direkte eller indirekte — med Retsforfølgelsen af Fordringer, som jeg ikke ansaa for retfærdige. Mit Hjerte var ikke i mit Arbeide. Jeg begyndte at bli ræd for mig selv. I flere Uger manglet jeg Mod til at ta Striden op med den lærde Dommer. Men endelig en Aften besluttet jeg at gjøre en Ende paa min Glendighed og gif til hans Hjem. Efter en liden Pasjar fortalte jeg ham ligefrem, at jeg syntes, at Patronerne skulde søge en fredelig Overenskomst med Leielænderne.

"Hvorfor det?" spurgte han.

"Fordi deres Fordring er uretfærdig, uamerikanisk og uholdbar," svarte jeg.

Han reiste sig og gav mig Haanden med et overbærende Smil i Betragtning af min unge Alder, tænkte jeg.

Jeg gif hjem i stærkt Oprør, og tilbragte en søvnløs Nat, og jeg bestemte mig til at holde mig til David Hoffmans og Silas Brights Idealer.

Næste Morgen sa jeg op min Plads og bad om

at bli fri saa snart som gjørlig. Dommeren forsøgte at holde mig tilbage ved venlige Overtalelser og høiere Løn, men jeg stod fast. Saa skrev jeg et langt Brev til min Ven Senatoren.

Endnu engang havde jeg valgt min Dei med sthyldig Hensyn til Kompasset.

17de Kapitel.

Manden med Leen.

Det var sent i Juni før jeg var istand til at forlade Dommerens Kontor. Imidlertid havde Stridighederne bagom Vakterne udartet sig til en blodig Feide. En af Fogdens Mandskab var blit alvorlig saaret af en Kugle, og det var ikke mulig for Magistratspersonen at forkynde Stævningen. Dommeren havde appelleret til Gubernøren. Og Folket talte om "Jordleiekrigen."

Burvis var vendt tilbage til St. Lawrence County og havde tat Tjeneste hos min Onkel under Høslaatten. Han sendte mig et Brev, som indeholdt den velkomne Underretning, at den Dag han kom til Canton med Diligencen, havde han mødt Sally Dunkelberg paa Gaden.

"Sun saa fin-fin ud — stanset og talte til mig!" fortsatte han. "Du kunde slaat mig til Jorden med en Fjær, saa ræd blev jeg. Sun spurgte mig, hvordan du havde det, og jeg saa hende lige ind i Øinene, da jeg sa: Hel Bruff fra Gode til Hel, Trøken, og istand til at pryde Lew Latour, hvilket jeg har set ham gjøre i Gallop og rigtig haardt ogsaa. Han kan slaas

som en forthalet Kat, naar han først begynder," siger jeg."

For en Anbefaling til en sød, fin Sjæl som Sally! Uden Kjendskab til, hvad der havde foraarjaget Kampen, hvad maatte hun vel tænke om mig? Han gjorde mig dygtig forkræftet, men hvad kunde jeg gjøre? Naa ja, jeg skulde jo gaa hjem og vilde forsøge at se hende.

Svor glad jeg var, da jeg tilsidst var kommen om-
bord i Dampbaaden og paa Wei til dem, som jeg var
meest glad i. Da jeg kom til Lake Champlain, raad-
førte jeg mig med Kortet og besluttet at forlade
Dampbaaden i Chimney Point for at finde Kate Ful-
lerton, som havde skrevet til Skolemeisteren fra Can-
terbury. Min Tante havde skrevet i et Brev, at gamle
Kate bodde der, og at der var skeet stor Forandring
med hende. Jeg gik altsaa iland der og leiet en Hest
hos Færgemanden — en af disse "Ponier fra de
grønne Hjelde," som min Onkel havde fortalt mig
om: De vil ta den Gangart, du ønsker — bare ikke
den langsomme — og de holde jamme Trot til "En-
den af Veien". Jeg tror, jeg aldrig har redet en Hest
jaa ibrig efter at naa "Enden af Veien." Den dug-
get som en Gyngestol og var vanskelig at ride. Den
tog mig i Gallop over Vasser og Sletter og hutes at
ta mine Bestræbelser for at jagtue dens Fart ilde op.

Jeg red gennem Middleburg og saa det College,
hvor Senatoren var uddannet og videre til Weybridge,
hvor han havde boet som Gut. Jeg fandt det gamle
"Bright-Hjem" — et stort, hvidt Hus øverst i en vak-

fer Dal med skobklædte Spider i Baggrunden — og red op foran Døren. En gammel, hvidhaaret Dame med sort Aniplingsstappe sad paa Altanen og saa ud over de solbeskinneede Marker.

“Er dette det Sted, hvor Senator Wright bodde, da han var Gut,” spurgte jeg.

“Ja, min Herre,” svarte den gamle Dame.

“Jeg er fra Canton.”

Hun reiste sig fra Stolen.

“Er De fra Canton!” raabte hun. “Na nei, hvor morsomt! Det er der min Gut bor. Velkommen skal De være. Sæt Deres Hest ind paa Stalden.”

Jeg steg af, og hun kom nærmere.

“Silas Wright er min Søn,” sa hun, “hvad er Deres Navn?”

“Barton Baynes,” sa jeg og bandt min Hest.

“Barton Baynes! Nei, tænk! Silas har fortalt rigtig meget om Dem i sine Breve. Han skriver til mig hver Uge. Nei, kom og sid ned.”

Vi tog Plads paa Altanen.

“Silas skrev i sit sidste Brev, at De skulde forlade Deres Plads i Cobleskill,” fortsatte hun til min Overraskelse. “Han sa, han var glad over, at De havde bestemt Dem til at gibe op Deres Post.”

Det var gode Nyheder for mig, for Senatorens Tausshed havde gjort mig ængstelig, og jeg var begyndt at tænke paa Fremtiden med bange Anelser.

“Jeg vilde ønske, han vilde ta Dem til Washington. De kunde være saadan en god Hjælp for ham. Han har saa meget at gjøre, Staffar.”

“Jeg vilde anse det for et stort Privilegium at komme der,” svarte jeg.

“Min Gut er glad i Dem,” fortsatte hun. “De er opdraget akkurat som ham. Jeg pleiet at læse for ham hver Aften, naar Lyfene var tændt. Hvor haardt han stræbet for at komme frem! Jeg har nydt en Mors Glæde, og jeg kan med Sandhed sige: ‘Herre, nu lade du din Tjener fare i Fred.’”

“For mine Dine har set din Frelse,” citerede jeg.

“De forstaar, jeg kjender Dem godt og Deres Tante og Onkel ogsaa,” sa Fru Wright.

Hun forlod mig et Dieblif og snart var Husets Folk samlet omkring mig paa Altanen. Mændene var kommet op fra Markerne; Senatoren havde fortalt dem om min Dygtighed i Hurtigskrift, da han sidst besøgte sit Hjemsted, og jeg underholdt dem med at forklare Kunsten for dem. De satte min Hest ind i Stalden og indbød mig til Middag. Jeg blev. Det var ganske enkel Kost, Senatoren's Fætter og hans Syrefar sad i Skjortærmmer, og under Maaltidet fortalte de Historier om den store Mand's Barndom. Da jeg tog Afsted gav den gamle, elskværdige Dame mig et Par Vanter, som hendes berømte Søn havde brugt den sidste Vinter han var i College. Jeg ser endnu, hvor ømt hun behandlet dem!

“Jeg haaber, at Silas vil faa Dem til Hjælper” — var det sidste hun sa, da jeg hød Farvel med hende.

Det Besøg havde gjort mig godt. Bisheden, at jeg havde været saa meget i Senatoren's Tanker, og at han havde billiget min Beslutning om at forlade

den lærde Dommer, gav mig nyt Mod. Jeg havde aldrig nærret Tanken om, at han vilde ta mig til Washington, skjønt nu og da havde jeg i mine Drømme set en svag Gaabets Stjerne skinne over Kapitolet.

Da jeg red fremover saa jeg i min Fantasi den store Arena, hvor jeg kunde se og høre de berømte Mænd, som kjæmpet der. Det var ikke jævne, fredelige Tilstande dengang. Det var som i Krigstid, og mens jeg red fremover paa den vakre, rolige Sommerdag, tænkte jeg ud Krigsplanen. Jeg vidste, jeg vilde like at være Sagfører, og jeg var begyndt at føle, at min Klient engang i Tiden vilde bli Folket, hvis Rettigheder var underkastet stadige Angreb — like saa aabenhjst som Patronernes og like saa skjult som Anklaringens.

Det var langt paa Eftermiddag, da jeg naadde Canterbury. Ved Begyndelsen af Sovedgaden saa jeg nedover Byens Park med de vakre gamle Almetræer. Det var et ualmindelig fredelig Sted. Jeg stanset foran et stort hvidt Foramlingshus. En gammel Mand slog Græsset paa Kirkegaarden tæt ved Bandleveien. Han svang Leen langsomt.

“Vakker Dag,” sa jeg.

“Nei, den er slet ikke vakker — der er formeget Arbeide at gjøre,” svarte han.

“Ved De, hvor Kate Fullerton bor?” spurgte jeg.

“Na ja, jeg burde vel vide det, jeg,” sa han og støttet sig til Leen. “Næste fjortende Juli har jeg bodd i to og sytti Aar paa denne Bakken, og hvis jeg ikke vidste, hvor hun bodde, vilde det være en Skam.”

Han saa eftertænkksom ud og fortsatte:

"Jeg kjender alle som lever og alle som dør her. Og er der nogen, som burde ha levet, men som ikke gjør det, og andre, som burde være død, men som lever alligevel; det synes, som man ikke kunde faa Livet af dem med en Dre om man prøvet — jeg tror ikke, man kunde. — Ser De det store Hus dernede mellem Trærne?"

Jeg kunde se Stedet, han betegnet, langt borte fra Bygaden — nede i en Dal, Huset var næsten skjult af eviggrønne Trær.

"Ja," svarte jeg.

"Nei, De kan ikke se det," sa han — "det vil da sige — hvis De ikke har bedre Dine end de fleste Mennesker. De kan knapt se en Flæk af Taget og en Skorsten — de Grantrærne er tættere end Haarene paa en Hund. Det er det traurigste gamle Hus i hele Skabningen, tror jeg. Ja, det er Squire Fullertons — han er States Jar."

"Lever Hr. Fullerton der?"

"Lever han? Nei, min Herre, ikke egentlig. Han dør der — det vil sige, han har været døende i de sidste to Aar eller mer. Det er mærkelig, hvor vanstelig det er for somme Folk at la være at puste. Kan De hører til Familien?"

"Nei."

"Eller er en Ven af ham?"

"Nei."

"Nei, naturligvis ikke — han har aldrig havt en Ven i sit Liv — for slem for Selvede, skulde jeg tro

— ja, det er sikkert jeg tror, — ja, ærlig og redelig, tror jeg — at Gud lar ham bli her for at gjøre ham lidt mygere. Hør, Herre, har De det travelt?”

“Nei.”

“Jo, De har det. Alle har Hastverk — synes jeg — siden vi fik Dampkraft i Vandet. Bind Deres Hest der, saa skal jeg vise Dem noget.”

Det syntes at være en Nydelse for ham at modsigte mig.

“Det lader ikke til, at man har Hastværk her i Byen,” sa jeg.

“Har de ikke? De skulde bare se Diafon Norton løbe, naar et Græskar paa Bakken ovenfor Huset hans slider Ranken over og triller nedover, han løber en halv Mil ned i Dalen efter det.”

Jeg steg af og bandt Hesten ved Gjerdet og fulgte ham ind paa den gamle Kirkegaard mellem veirbidte, mosgroddne Gravstener og Grave overgrodd med vilde Roser. Han stanset ved den fjerneste Ende af dette tætbesaadde Land.

“Ser var det, de begyndte, da Kirkegaarden var ny,” sa han, “det første Hul er gravet for en Fullerton.”

Der var mange smaa Monumenter og Marmor-tabler — nogen hadde store Flækker — men alle var de der til Grindring om afdøde Fullertoner.

“Se her, se paa denne,” sa min Vedsager og traf tilfide en Stamme af vilde Roser. “Vare se paa dette, Herre.”

Paa den beirbidte Marmortable læste jeg langsomt
de halvt udviffede Ord:

Helliget til Minde om
Katherine Fullerton
1787—1806

“Høit skal det raabes ud overalt,
At den er død, som fra Naaden faldt.”

En mørk Skygge faldt over min Sjæl, men lidt
efter lidt saa jeg den besynderlige Sandhed. Rosen-
løv og Blomster søgte forgjæves at skjule den.

“Jeg forstaaer,” sa jeg.

“Nei, De gjør ikke — idetmindste tror jeg ikke,
De forstaaer det — ikke helt. Hr. Fullerton gravet
Graven her og satte en tom Diggiste ned i den langt
tilbage i Tiden — i 1806. Det betyder, at han ønsket,
at alle skulde forstaa, at hans Datter var død for ham
og for Gud. Tænk Dem, han kjender Guds Dødsfer
— den Manden! Han har ødelagt Folk i Masser!
Ved De, hvorfor han begravet hende?”

Jeg rystet paa Hodet.

“Na jo, De ved det nok. Det er det samme, som
har ødelagt Kvinder siden Verdens Begyndelse. De
ved, at Selvede maa være opfundet af en Mand —
det er aldeles sikkert — og det er mest for Kvinder
og Børn — det er ogsaa sikkert — og for Mænd, som
ikke er enig med Opfinderen. Sæt Dem ned her, og
jeg skal fortælle Dem hele Historien. Mit Arbeide er
færdig for idag.”

Vi fatte os ned sammen, og han fortsatte:

“Har De nogensinde set Kate Fullerton?”

“Ja.”

“Nei, De har saamen ikke. De er for ung. Kanskje har De set hende, da hun blev gammel og nedbrudt, men det var ikke Kate — nei, ikke mere end jeg er Will Tweedy — som jeg ikke er. Kate var vakker som en gylden Rødkjelle. Haaret gult som dens Bryst og Fødderne lette som dens Binger og en Stemme saa vakker som dens Sang — og Dine saa klare — nei, Herre, der var nok ingen, som kunde komme op med hende! Men det er længe siden. Da Kate var ti Aar gammel, døde hendes Mor — det er hendes Grav den med Sigd og Kornneg og Vers paa. Det var en Ulykke for Kate, det er sikkert. Naturligvis giftet Faren sig igjen, og den nye Konen var ikke nogen Mor for den unge Pige, forstaar De. Her var en ung Slynge her — Grimshaw hed han. Hans Far var en rig Mand — eiet Bødderbærstedet og Sagsmøllen og Garveriet og en hel Del Land nede i Dalen. De var gode Venner i to-tre Aar. Saa pludselig begyndte Folk at snakke — Fruentimmerne mest, forstaar sig — De ved, Mænd fandt op Selvede, og Fruentimmerne holder Tiden vedlige. Kate var ikke sig selv — de syntes hun havde forandret sig. Og saa fik vi høre, at unge Grimshaw havde givet hende op og begyndt at gaa med en anden Pige, jo dal Ved De hvorfor?”

Før jeg kunde svare fortsatte han:

“Nei, det ved De ikke — idetmidste tror jeg ikke,

De ved det. Det var fordi hendes Far var rigere end Squire Fullerton og vilde gi Datteren ti Tusind Dollars den Dag hun giftet sig. Saa forsvandt Kate pludselig. Vi vidste ikke, hvad der var haendt før lang Tid bagefter."

"En Dag lod den gamle Sr. Fullerton mig grave en Grav og sætte Gravstenen op, og saa fortalte han mig Historien. Han havde jaget Datteren væk. Israels Gud! Det var midt om Natten — ja Herre! — midt om Natten, at han stængte sin Dør for hende. Han har ikke mere Hjerte end en Græshoppe — nei — men om han har! Jeg kunde slaat Gjernen ind paa ham med min Stuffel, men jeg gjorde det ikke.

Jeg fandt ud hvilken Bei Bigen havde taget og fulgte efter hende — ja, det gjorde jeg. Jeg fandt hende i Tattighuset henne paa Rusley Høien — aa — ja," han snøstet. "Sun la Armen omkring min Hals og bare graat og graat — jeg tænker det var fordi jeg var venlig mod hende, — aa — aa" — han snøstet igjen — og fortalte hende, at hun skulde komme lige hjem til os saa snart, som hun blev frisk nok og bli der saalænge, som hun vilde — ja Herre — det sa jeg.

"Sun var syg hele Sommeren igjennem, og hun havde mistet sin Forstand. Jeg pleiet at ride over til hende og bringe hende Mad. En Dag, da jeg kom over, sa de, at de ikke vidste, hvad de skulde gjøre med hendes lille Barn. Jeg tog det i mine Arme — og tænk den lille Fyr tog fat i Næsen min, og da de forsøgte at ta ham væk, greb han fat i Skjægget mit

og hylte som en Panter — ja Herre, han hylte. Jeg tog den lille Staffar i mine Arme — aa" — han jnøstet — "og bragte ham hjem. Konen min skjældte, aa ja! hun havde fem af sine egne! Jeg sa, at jeg skulde bringe Barnet tilbage om et Par Dage — men efter, at han havde været hos os i tre Dage, vilde hun ikke slippe ham mere. Hun blev saa glad i den Ville.

"Ja, ser De, vi opdrog ham, og han var altid en bra og snil Gut. Vi kaldte ham Enok — Enok Rone — har De nogensinde hørt det Navn?"

"Nei."

"Jeg trodde nok ikke, det var rimelig, men jeg haaber altid."

"Lidlig om Høsten blev Kate bedre og forlod Fatighuset tilfods. Hun gik bort til et andet Sted — ingen vidste hvorhen. Der var nogen, som sa, at hun havde reist over Indsjøen til New York, andre sa, at hun havde druknet sig. Omfider hørte vi, at hun var havnet i St. Lawrence County, der hvor Silas Wright bor, og hvor den unge Grimshaw havde ned-
sot sig, efter han blev gift.

"Det er omtrent fem Aar siden, at Hr. Fullerton begravet sin anden Hustru — der bagom Kates — med en liden flækket Engel paa Stenen. Ingen havde set Squien udenfor Huset i mange, mange Aar — han var saa forkrøblet af Rheumatisme — men han kom ud til Begravelsen. Saa var han alene i det flore Hus med Tom Vinney og hans Rone, som har arbeidet for ham i firti Aar, tror jeg.

Men saa hørte vi en Dag, at Kate var kommen

hjem og bodde hos sin Far. Vi vilde ikke ha vidst om det, hvis det ikke havde hændt, at Tom Vinney var kommen hjem til mig en Dag for at sige, at han trodde den gamle Herre vilde tale med mig — nei, vi havde nok ikke faat nogen Bessed om hende, for han er ikke videre jelskabelig, og der er ingen af hans Niaboer, som nogensinde mørkner hans Dør. Hun maa ha kommet hjem om Natten — just som hun gif — ingen saa hende gaa og ingen saa hende komme — det er sikkert. Saa en Dag forrige Høst efter at Bladene var faldt af Trærne, og de kunde se Hjørnet af mit Hus gjennem Buskerne, ledet Tom den gamle Mand omkring i Bærrelset — for han maatte ha lidt Motion — stanset han ved Vinduet og pegte paa mit Hus og blev ved at pege. Tom kom hjem til mig og sa, at han sluttet sig til, at Squiren vilde se mig. Saa gif jeg derhen, og Kate mødte mig i Døren. Na du store Verden, hvor gammel og nedbrudt hun var bleven! Men jeg kjendte hende i samme Dieblif, jeg saa hende — uh” — han snøstet igjen. “Og hun kjendte mig — ja, Herre, og hun smilte med Laarer i Ninene og kjærtagnet min Haand, som hun vilde sige, at hun ikke havde glemt — men hun sa ikke et Ord — ikke et Ord. Den gamle Herre var lam, saa han ikke kunde røre sine Hænder; hans Tunge var ogsaa lammet — han havde mistet Mælet — kunde ikke sige et Ord. Hvor tror De, han var, da jeg fandt ham?”

“I sin Seng?” spurgte jeg.

“Nei da — aa nei! Jeg fandt ham i Selvede —

det var der, han var — brændende med Ild og Svovl, som han havde været Agent for saa længe og anbefalt til hver Synder i Naboskabet. Han sad i sit Bærelset. Israels Gud! De Bevægelser, han forsøgte at gjøre med Hænderne, og den Maade han forsøgte at tale paa! men alt jeg kunde høre var bare et langtrukket Søl og en Ralling ned i Halsen. Himmel og Jord! hvor desperat han forsøgte at spytte ud den Ting, som gnabet hans Liv. Om og om igjen forsøgte han at sige det. Na, hvor han slet!

“Bludselig dukket det op for mig, hvad han vilde — affurat saa hurtig som De siger: Gys! Han vilde, at jeg skulde ta væk Kates Gravsten — det var det, han vilde. Den Stenen laa nu ligesom over Maben paa ham og pinte ham Nat og Dag. Han kunde ikke holde det ud længere. Han vidste, at han maatte dø snart, og at Kate vilde komme her og se den, og alle andre vilde se hende staa ved sin egen Grav — det ængstet ham. Det var ligesom Ild i Maben.

“Jeg tror ogsaa, at han ikke syntes om at lægges ned til sin sidste Søn ved Siden af det Hjelvedeshul, han havde gravet for Kate. Nei, Herre!

“Men jeg bare rystet paa Hodet, og lod som jeg ikke forstod, hvad han mente og lod ham sno og dreie paa sig som en Orm paa en Stegepande og hyle som en stukken Stud, til han faldt besvimet om.

“Dette gir ham ingen Fred, han forsøger at fortælle det til alle, som ser ham — det er, hvad de siger. Han hiler Dag og Nat, og hvis De gaar derned, vil han hyle til Dem ogsaa, og De vil forstaa, hvad han

mener. De og jeg er de eneſte, ſom ved, hvad det er, ingen andre.

“De og jeg kjender Hemmeligheden. En Dag, før han dør, ſkal jeg ta Stenen op og gjemme den — men han ſkal aldrig vide om, at det er gjort. Nei ikke før han ſidder for Dommen ialfald.”

Den gamle Mand ſtanſet og gned ſine Hænder, ſom han vilde ſige:

“Seg toer mine Hænder.”

Skumringen var faldt paa, det hvide Marmor ſyntes at bli mørkere og de ſkræbne Sætninger blev ulæſelig. De mosgrodde Stene mindet mig bare om den utallige Skare af Døde. En Sangſpurv ſendte et Par Toner ind i Stilheden, ſom fulgte paa denne beſynderlige Hiſtorie.

Den gamle Mand reiſte ſig, puſtet ud og tørret Hænderne paa ſine Buſer, mens han ſteg ned i Berden igjen efter Turen op paa Grindringens ſtøvede Loft. Men jeg kaldte ham tilbage:

“Hvad blev der af Enok?” ſpurgte jeg.

“Ja, Enok gif beſtober for ontrent tre Aar ſiden, og vi har aldrig hørt fra ham ſiden — aldrig et Ord, Herre. Kanſke faar vi Efterretninger engang. Han vorte op og blev en god Mand, men der var jo underlig Blod i ham paa begge Sider — kan man ſige. Vi har ſkrevet til Wiſconſin, hvor han agtet ſig hen og til Steder langs Veien, men vi har ikke kunnet finde noget Spor af ham. Kanſke har Indianerne dræbt ham.”

Vi gif ſammen nedover Kirkegaarden uden at ſige

et Ord. I Tusmørket kunde jeg se de fjerne Nasrygge, hvor stive, høie Træer fortonet sig mod en skarlagensfarvet Sky. Det er mærkelig, hvorledes Dm-givelferne fæster sig i ens Bevidsthed, naar Sjælen er dybt grebet. Jeg kunde se et Glimt af Dvs i et Skogsnare mellem Granerne nede i Dalen. Jeg løste Hesten.

"Tag den første Sti tilhøre," sa den Gamle, mens han tog Been op.

"Jeg er Dem meget forbunden," sa jeg.

"Nei, De er ikke — idetmindste har De ingen Grund til at være det," sa han, idet jeg red bort.

Min Hest var saa utaalmodig, som nogensinde efter at naa Enden af Veien og for fremad i Gallop. En liden Stund efter var vi nede i Granlunden, som omgav Squirens Hus — et stort Stenhus med Grusvei helt rundt. En stor, sort Hund for gjøende og fnurrende mod mig fra Trappen. Jeg red rundt Huset og den fulgte. I Dvsfinnet bag Vinduerne saa jeg Folk. En Mand kom ud af Bagdøren, da jeg nærmet mig.

"Hvem der?" spurgte han.

"Mit Navn er Barton Baines fra St. Lawrence County. Jeg er en Ven af Kate Fullerton og vil gjerne hilse paa hende."

"Kom op, Herre, men stig ikke at Hesten, før jeg har bundet Hunden. Kate vil være her strax. Han bandt Hunden, og mens han holdt paa med det, hørtes et langt klynkende Skrig fra Huset. Jeg tænkte paa de fordømtes Skrig, som jeg husker Presten havde

beskrevet mange Aar i Forveien i det lille Skolehus i Vicinitysplit. Hvor det pinte mig!

Manden gik ind i Huset og kom igjen med et tændt Lys i Haanden, og en Kvinde fulgte ham. Hvor klart jeg husker det svage Udraab af Glæde, som kom fra hendes Læber, da Synet faldt paa mit Ansigt. Jeg sprang af Hesten og gav Tømmerne til Manden, og la min Arm rundt den stakkars Kvinde, som jeg elsket for hendes Sorger og for den Kjærlighed, hun havde vist mig. Jeg kysset hende mange Gange paa den falmende Kind. For et Møde det var for os begge!

Sun holdt mig ind til sig, klappet min Skulder og sa: "Min Gut!" i en dæmpet skjælvende Tone — som et Barn. Det er en af de bedste Erindringer jeg tar med mig ind i det nye Liv, som nu er mig nær, og hvorfra man ikke vender tilbage.

"Min Gut!" Betød det, at hun havde udseet mig til en Slags Stedfortræder for den Søn, hun havde tabt, og at hun havde givet mig den Kjærlighed, som hun havde bevaret i sit Hjerte for ham? Jeg ved ikke — jeg tror det.

Sun førte mig ind i Huset. Sun selv var nu pent klædt i en sort Kjole med et snehvidt Forflæde og en Aniplingskrave — hun var meget slankere end, da jeg sidst saa hende. Sun førte mig ind i et stort Værelse paa Husets Forside med Gulvtæppe og Møbler, som engang havde været smukke, men nu var mølædte og skrøbelige. Gamle Staalstif — svært medtagne af Tiden — bibelske Scener — lang i Træammer paa Væggene. Sun bød mig en

Stol ved Bordet og satte sig ved Siden af mig og saa mig ind i Ansigtet med et lykkelig Smil. Hun peget mod Vest med den Finger, som i min Nærværelse havde fældet hendes Fiende og hvistet det ene Ord:

“Nyt?”

Jeg fortalte alt, hvad jeg vidste hjemmefra og om mit Ophold i Cobleskill men jeg saa, hendes Tanker var andetsteds, hun lytted ikke; hun hvistet igjen:

“Sally?”

“Hun har været i en Skole i Albany,” sa jeg. “Hun er kommet hjem nu, og jeg vil se hende.”

“Du elsker Sally?” hvistet hun.

“Mere end mit Liv.”

Hun hvistet igjen: “Naar skal dere giftes?”

“Vi haaber i 1844. Vi er kommet overens om at mødes Kloffen elleve om Formiddagen, den 3die Juni 1844 ved det store Grantræ paa Elvebredden. Vi ser fremad mod den Dag.”

En Skygge syntes at lægge sig over hendes Ansigt. Hun var alvorlig, som hun grundet over Tingene. Hun rystet paa Hodet og hvistet:

“Pengebegjærighed!”

En høi mager Kvinde kom ind i Værelset og sa, at Aftensmaden var paa Bordet. Kate reiste sig med et Smil, og jeg fulgte hende ind i Spisestuen, hvor der var dækket to Borde. Paa det ene stod noget Stentøi, og den hvide Borddug var slidt og gammel. Hun førte mig til det andet Bord, som var pent dækket. Den høie Kvinde serverte Aftensmaden paa fint blaat Stentøi, og den var tilberedt saaledes, som bare Ny-

Englands Koffer kan tilberede et Maaltid. Jeg kunde høre den gamle Squires Røst — en tom, uhyggelig Røst — den lød ikke menneskelig engang — hvad han sa, var uforstaaelig — det kom fra Dybet af hans Glendighed.

Suset — Scenen for hans store Synder — vilde falde sammen med ham og bli til Støv — det var fyldt af Gusherrens ulykkelige Aand. I den dybeste Natte-time hørte jeg Gjenlyd af dens Fortvilelse gjen- nem de stille Rum.

Kate sa lidet, mens vi spiste og mens vi sad i det store, uhyggelige Værelse efter Aftens, men hun syntes at like at høre mig tale, og jeg gav alle Detaljer af min Historie.

Hvor disse Aar i Taushed og Lidelse havde sat sit Mærke paa hendes Sjæl og Legeme. Hun talte med Banifelighed, hun var ikke skicket for Selfabelig- hed! Hendes Tunge var ikke villig til at tale. Stem- men var tabt, skjønt jeg hørte den, lav og hønlig, naar hun sa: "Min Gut."

Hendes Udtryk tilkjendegav — endog mens jeg talte — at hendes Tanter var andetsteds, de for urolig omfring i Fortidens triste Ørken. Jeg tænkte paa hendes glade, juglefrie Ungdomstid, som den Gamle med Leen havde talt om og undret mig. Mens vi sad der hørtes et Skrig fra den gamle Squire, saa høit og sørgelig, at det skræmte mig, og jeg vendte mig om og saa mod den aabne Dør.

Kate rejste sig, kom hen til mig og hvistet:

“Det er min Far, han tænker altid paa min Ungdomstid. Han trænger min Hjælp.”

Hun sa god Nat og forlod Værelset. En Bibel laa opslaat paa Bordet ved Siden af mig, og jeg sad og læste en Times Tid eller saa. En stor Klokke i Hjørnet slog ni Slag — langsomt og høitidelig. Den høie Kvinde kom ind igjen og spurgte:

“Ønsker De at gaa til No?”

“Ja, jeg er træt.”

Saa tog hun et Dyz og førte mig op en bred Egetræs Trappe til et stort Værelse. En firstolpet Seng stod i et Hjørne med hvide Vinlærreds Lagen og vatterede Tæpper. Værelset var rent, med gamle noksaa vel vedligeholdte Mahognimøbler og et forholdsvis nyt Gulvtæppe.

Da jeg havde klædt mig af, kviet jeg mig formelig for at slukke Dyzet. For første Gang i mange Aar var jeg mørkeræd. Tilslut kom jeg iseng og sov noksaa urolig, ofte skræmt op af den gamle Herres Skrig, som sivet ind gennem Værelsets Vægge. Hvor jeg længtet efter Morgenens! Den kom tilsidst, og jeg stod op og klædte mig, og da jeg saa Tjeneren nede i Haven, gik jeg derned. Han var en gemtlig Irlænder.

“Jeg er glad ved at se Dem paa denne deilige Morgenstund,” sa han. “Det er en uvant Fornøielse for mig at se nogen, som har alle sine Sandser i Behold — det er sikkert, det!”

Jeg gik med ham til Stalden, og mens han mæltet, talte vi om hans lange Tjeneste hos den gamle Herre.

“Vi var glad, da han skrev efter Kate,” sa han. ‘Men det ser ikke ud til at ha gjort ham noget godt. Han er næsten blit affindig, siden hun kom. Han var altid glad i sin Familie, tiltrods for alt, hvad de siger. Saa De det andet Bord i Spisestuen? Der spiste hans første Hustru sit sidste Maaltid, og det har ikke været afdækket siden — den samme Borddug, det samme Stentsøi, staar paa samme Sted. Sukkeret i Sukkerkaalen er det samme, og de syltede Agurker ogsaa — det staar, som hun forlod det. Han er som en Klippe, man kan ikke rokke ham, naar han har sat sig noget i Hodet.”

Kate mødte mig i Døren, da jeg kom tilbage til Huset og kysset mig paa kinden, og igjen hørte jeg det hvissende halvhoie, fjertegnende Ord: “Min Gut.”

Jeg spiste Frokost sammen med hende, og da jeg skulde stige tilhest, omfavnet jeg hende, og hun klap- pet min kind og et Smil lyste op hendes Ansigt, saa der formelig faldt Glans over det. Jeg har aldrig glemt hvor vakker hun saa ud.

18de Kapitel.

Jeg begynder min lange Tur.

Jeg reiste til Canton midt i Høsaannen. Fra en lang Stogvei kom vi ind mellem Markerne, hvor det duftet deilig af Hø, som blev tørket. I hvert Værts-
hus gif vi først ind i Skjænfestuen, hvor Værten —
altid en velklædt Mand af megen Værdighed og med
de sidste Nyheder og Begivenheder paa Tungespidsen
— modtog os med en venlig Gilsen. Det hørte med
til hans Embede, at vide Bested om alt, hvad der
gif for sig. Hans Husholderiske var tilstede og anvi-
ste os vore Værelser for Natten. Man tilbragte Af-
tenerne med at spille Kort eller Dam eller man sad
omkring Aaminen og hørte paa Værtens Historier.
Paa vort sidste Stoppested aabnet jeg min Kuffert og
tog paa mig min bedste Dragt.

Vi naadde Canton Klokken sex en deilig Sommer-
aften. Jeg gif strax til Dunkelbergs Hjem for at
gjøre Visit, men en Mand, som arbeidet i Haven, for-
talte mig, at Familien var bortreist for Sommeren.
Nei, hvor haardt jeg følte Skuffelsen! Jeg gif til
Værtshuset og spiste Aften og derfra ober for at be-
søge Michael Sacket og hans Familie. Skolemeste-
ren sad og spillede paa sin Violin.

“Na, Gud ske Lov, her er Bart,” raabte han, idet han la Instrumentet fra sig og tog min Haand i sin. “Gutten min! jeg har hørt, hvor godt du har klarat Seiladsen, og jeg er stolt af dig — ja, det er jeg!”

Jeg undret mig lidt over, hvad han mente, og saa spurgte jeg:

“Hvordan gaar Tiden her for Dere?”

“Hurtig som Bæverens Skyttel,” svarte han. “Sid ned, mens jeg kalder Familien, de er alle ude og hjælper med Opvasken. Mange Hænder gjør Arbeidet let.”

De kom hurtig ind og samlet sig omkring mig — en støiende, lykkelig Flok. De yngre Barn kysset mig og sad paa mit Fang og fortalte mig de smaa Begivenheder fra Nabostabet.

Hvor det var godt at se paa alle disse venlige Ansigter og føle, hvor hjertens glad de var over mit Komme!

“Hvor Gæsteværelset vil bli glad,” raabte Skolemeesteren, “jeg skulde ikke undres om Sengen nu staar og danser paa sine fire Ben.”

“Jeg tænkte at gaa op til Onkel og Tante ikvæld,” sa jeg.

“Opover Bakkerne!” raabte han lystig, “og la hele Sækketfamilien ligge og ængste sig over, at du er ude alene den lange, mørke Vej? Bare forsøg det, om du tør, Gutten min, du vil faa et Slag over Fingrene med Dinialen og sidde igjen en Time efter Skolen. Din Tante og Onkel vil like det bedre, naar du kommer efter en Nats Svile. Du vilde da vel

ikke jage dem op i Midten af Matten efter deres Dagsarbejde i Saaannen? Og desuden, min snille Gut, faar du tænke lidt paa Michael Henry, han lever endnu og er stærkere end nogensinde — Gud være Lobet!”

Og skjønt jeg længtet efter at gaa opover Bakkerne og komme fort til dem, som var mig saa kjær, slog jeg mig til Ro for Matten hos Skolemesteren, og vi sad oppe sammen en Times Tid efter at den øvrige Familie var gaaet tilfjængs.

“Hvorledes har Dunkelbergs det?”

“De er sunket ned i Overdaadighedens Stjød,” svarte han. “Grimshaw skabte ham, Grimshaw litte ham. Han var altid færdig til at slikke Grimshaws Støvler. Grimshaw har efterladt ham en aarlig Indkomst af tre Tusind Dollars, som han kan nyde godt af, jaalænge han overholder en Betingelse.”

“Hvilken Betingelse?”

“Han maa ikke la sin Datter ægte en vis Barton Baines, tidligere bosat i Ballybeen. Hvad siger du om det, Gutten min? De siger, det er nedskrevet i Testamentet.”

Han saa Rødmænd, som steg op i mit Ansigt og tilføjet:

“Tag dig det ikke saa nær, Gut. Vor Herres Vilje staar over Grimshaws. Han har bestemt dere to for hinanden, og hun vil være trofast mod dig, saa tro, som Naalen, der peger mod Nordstjernen.”

“Tror De det?”

“Ja, det gjør jeg. Hun sa omtrent det til mig

for knapt en Uge siden — i dette selvsamme Bærelse. Sun elsker dig, saa vist, som Gud elsker dig, og hun er en Pige blandt Tusinde, stol på det Gutten min!”

“Sendes Far er lidt for glad i Penge. Jeg har aldrig sat ham synderlig høit. Han forekom mig altid at være besat af Fuldkommenhed — ja ufravigelig fin og elegant og konventionel! En saa præcis og trættende Mønsterværdighed! Hvor det vilde lettet om han havde vist sig i Skjortearmer eller med smudsige Støvler eller Lintøi — eller at høre ham sige noget — ja — noget — uventet! Sex Shillings om Ugen til Kirken og fire Shillings til de Fattige — det var Regelen — engang for alle — og det blev aldrig mere — aldrig mindre! Har du nogensinde hørt, at han har gaat et Skridt ud af sin Vej for at gjøre en god Gjerning — for Exempel at hjælpe en itaffers Kvinde, som sidder med en stor Flok, eller en fattig Gut som trængte Hjælp gjennem Skolen? Nei. Det gjør mig ondt, men jeg gir fire Shilling om Ugen til de Fattige, jeg kan ikke gjøre mere!”

“Hvorfor reiste de bort? Var det fordi jeg skulde komme hjem?”

“Ja, det er meget rimelig, min kjære Gut, Manden fik høre om det — fanste af din Dunkel. Han er gal efter Penge, men han vil komme over det. Overlad ham til mig. Jeg har et storartet Undervisningskurjus færdig for Lorden af Dunkelberg.”

“Jeg tror, jeg vil forsøge at finde hende.”

“Gjør ikke det,” sa Skolemesteren. “Sun er skarp

som en Torn — den Jenten! Hun siger: "Hold ham borte. Lad ham ikke alarmere min Far, for da vil han simpelthen pakke op og sende os til Europa før to-tre Aar!"

"Saa nu ser du Veien, du har at gaa, min Gut; den er at holde dig væk. Lad ham ikke ane, hvad du tænker paa. Jeg tror, at Sallys Mor holder i samme Ende af Tauget som Sally selv — og naar to flinke Avinder stikker Hoderne sammen, finder de nok en Udvei. Gaa nu bare ikke hen og stjer Tauget over! Hold dit Hode koldt og dit Hjerte varmt og pas din Forretning som om du ikke havde andet at tænke paa. Jeg liker hele Planen til dette mærkværdige Frieriet dit."

"Jeg tror, De liker den bedre end jeg gjør," svarte jeg.

"Aa, Guttens min, jeg kjender Ungdommens Hjerte. Dit Ønske er at gaa strax hen og omfavne hende — ikke sandt? Du har Tiden for dig. Dere er to unge Hester som skal tæmmes og lægges Bidjel paa. Nu har dere Leilighed til at vise, hvad dere duer til — hvor trofast, lojal og flinke dere er. Den, som svigter, er ikke værdig den anden. Begge to er Dere i Guds Trædemølle. Dere veies og prøves for den store Løn. Det er ikke Moro, men det er bedre saaledes. Gaa nu og gjør det bedste, du kan, og hvorledes Udfaldet blir, tag det som en Mand."

Der fulgte en Taushed. Han brød den med disse Ord:

"Du er færdig med dit Arbeide i Cobleskill, og

jeg er glad for det. Du vidste nok ikke, at man havde placeret dig der for at prøve dig? Du bestod Prøven som en Mand. Hvad vil du nu foreta dig?"

"Helt af alt ønsker jeg at gaa til Washington med Senatoren."

Han lo hjertelig.

"Jeg ventet det. Jeg tror nok, det kan la sig gjøre. Jeg skal tale med Senatoren, saa snart han kommer, og jeg tror han vil være glad ved, at du vil gaa med ham. Han har nok ligesom haabet, at du vilde foreslaa det. Gaa nu op til Farmen og tilbring en lykkelig Maaned med din Drik og Lante. Det vil gjøre dig godt. Du har faar Fedt paa dig dernede. Se og saa det smeltet af i Markarbeide."

Hvordan lever Diakon Winks?"

"En Sjæl begravet i Fedt! Den funklende Sten paa hans Skjortebryst, vækker en Forestilling om en Gravsten, som stikker op af en smudsig Snehaug."

Vi snakket endnu en Stund og tog saa vore Lys og gif tilfængs.

Næste Morgen gif jeg nedover Hovedgaden, før jeg drog hjemover. Jeg ønsket at se, hvorledes den saa ud, og, for at være ganske ærlig, jeg ønsket at Folkene i Canton skulde se, hvorledes jeg saa ud; mine Klær var af bedste Slags og efter sidste Mode. Mange stanset og hliste paa mig. Mænd og Kvinder, som aldrig havde bemærket mig før; der var dog i deres Smil og Gilsen noget, som jeg ikke rigtig likte. De syntes nok, jeg var lidt for fin paa Udsiden. Disse Yankeeer var Alvorsmænd! "Det er nok ikke Guld

alt, som glimrer." Hvor ofte har jeg ikke hørt den Version af det gamle Ordsprog!

"Nei, De ligner jo Senatoren, naar han kommer hjem fra Hovedstaden," sa Hr. Fenison.

De var ikke endnu villig til at ta mig efter Kursen af mit Udseende.

Jeg mødte Betsy Price — en af mine Skolekammerater — paa Gaden. Hun var meget venlig og fortalte mig, at Dunkelbergs var reist til Saratoga.

"Jeg fik et Brev fra Sally imorges," fortsatte Betsy. "Hun siger, at den unge Hr. Latour bor i det samme Hotel, og at han og hendes Far er gode Venner."

Jeg undret mig paa, om hun virkelig havde Glæde af at stikke denne Torn ind i Rjødets paa mig, og det var vanskelig at følge Skolemesterens Raad. Min Lillid til Sally svinget op og ned, indtil den kom paa den rette Plan igjen, og jeg følte mig beroliget.

Det var en deilig Sommermorgen, og jeg nød i fuldt Maal den kjendte Lur opover Bakkerne til Hjemmet. Fuglene syntes at kjende mig og syngte sit Velkommen til mig. Mænd og Gutter, som havde kjendt mig, hilste mig paa Markerne, hvor de arbeidede. Der er saa Glæder, som ligner den, naar en Gut kommer hjem fra et langt Fravær. Mit Hjerte banket stærkt, da jeg saa Huset og min Onkel og Purvis komme fremover fra tyve-Acres Marken med et Sølæs. Tante Deel stod paa Trappen og vinket med sit Dømmetørflæde, og af og til tørret hun Dinene med det. Onkel sprang ned fra Sølæsset og kom imod mig.

"Hør her, Fremmede, har du set noget til en Fyr ved Navn Bart Baynes?" spurgte han.

"Har du set ham?" spurgte jeg.

"Nei, Far, jeg har ikke. Men du almægtige! Hvad har du gjort med Gutten vor?"

"Hvad har du gjort med Huset vort?"

"Bygget en Tilbygning."

"Det er affurat, hvad jeg har gjort med Gutten din," svarte jeg.

"Torden og Dnyild! Hvor du har reist Taget!" raabte han og greb min Haandkuffert.

"Blødt som en Stormand og større end en Elg. Jeg kan nok ikke ta Rygtag med dig nu mere. Men jeg kan kapløbe med dig. Og jeg kan vinde over dig selv om jeg bærer Haandkufferten."

Og vi gav os til at løbe opover Beien til Huset affurat som et Par Smaagutter.

Tante Deel ja ingenting, hun la bare Armen omkring mig og støttet sit Hode mod mit Bryst. Onkel Teabody vendte sig om. Der var en Pause. Senne i Skogen hørte jeg en Rødkjelles Sang.

"Furvis, fjør det Væs ind i Laden og spænd Heftene fra," raabte Onkel lidt efter. "Svis du ikke vil gjøre det, kan du leie en anden Mand. Jeg vil ikke arbeide mere i Formiddag. Lad os ha en Ende paa Slaveriet."

"Ja, det er godt," sa Furvis.

"Ja, du kan bande paa det er godt. Jeg er en Modstander af Slaveri, og jeg har holdt ud din dominerende Negerdriver-Maade længe nok idag. Vifer

du ikke, hvad jeg siger, kan du se dig om efter en anden Mand."

Lante Deel og jeg begyndte at le over denne spøgefulde, paatagne Stjændepræken, og det bevægede Øieblik var over. De førte mig ind i Huset, hvor der ventet mig en behagelig Overraskelse. Værelserne var pyntet med Balsamgrene og Bregner. En Masse Violer og Mose stod i en Vase midt paa Bordet. Huset var fyldt med Stogduft, de vidste jeg holdt saa meget af den. Jeg havde skrevet, at de kunde vente mig før Middag og jeg havde bedt dem ikke møde mig i Canton, for jeg vilde helst spafere hjem efter den lange Kjøretur. Saa jeg kom ikke uventet.

Jeg husker, hvorledes de besøgte mine Alær og min Nyg, og hvor stolt de var af mig!

"Man kan ikke saa kjøbt slikt Stof rundt paa disse Kanter," sa Onkel. "Ikke det som ligner det, Far!"

"Jeg synes, de har lidt Lighed med dine gulbrune Buxer," sa Lante, mens hun følte paa Frakken min.

"Na ja — men de gulbrune Buxerne er nu ikke hvad de var i sin Ungdom," sa Onkel. "Det synes for mig som de blir rynket og skaldet, især i Sædet."

"Ja — det forstaar sig, en Mand kan vel ikke ældes uden hans Buxer ogsaa ældes!" sa Lante Deel.

"Naar de er paa ens Ben hver Søndag, smitter Niderdommen, ja," sa Onkel. "Lange Prækener tar haardt paa Buxerne, synes jeg."

"Og des længere Ben des haardere føles Prækenerne i de trange Sæderne i Skolehuset," sa Lante for

Igesom at retfærdiggjøre hans Klage. "En ti Miles Tur vilde ikke ta saa meget paa dem — nei."

Ayllingpaien stod i Dønen, og Jordbærene var færdig for Aagen.

"Jeg har vandret omkring i den tidlige Morgen for at faa fat paa Bærrene og Violerne," sa Tante Deel, som nu havde det travelt ved Komfuren.

"Tante, du ser yngre ud end nogensinde," sa jeg.

Hun gav mig et lidet Slag over Armen og sa med paataget Strengthed:

"Ti bare stille — Jeg skal sige, du ved bedre — Ja!"

Hun farret ibrig i Ilden.

"Jeg kan desværre ikke gjengælde Komplimenten — du Verden! som du er forandret — ja!" bemærket hun. "Jeg haaber du ikke vil slaas mere, Bart! Jeg kan ikke taale den Tanke, at du slyr paa Folk og pryler dem op. Det er ikke som det skal være — nei, det er det virkelig ikke!"

"Men Tante Deel, hvad i al Verden er det, du mener?" spurgte jeg.

"Na, det er Purvis' Sjerne, som har prylet, tænker jeg," sa Onkel. "Det er hans Vis. Han snakker om saa meget. Naar man hører ham, skulde man tro, at du kunde udrydde hele den mexikanske Nation — uden at snakke om tilfældige Hændelser! Alle Mennesker maa tro, at dine Fiender kryber op i Trærne og Rædsel, naar de ser dig komme, og, at du rykker op Trærne med Rod for at faa fat i dem."

"Der maa være en vis Grad af Djævelskab tilstede

for at tilfredsstille Burvis," bemærket jeg, "og dersom der er ingen anden er, som tar Ansvaret, tar han det selv. Hans Fantasi kræver Blod og Rædsel; han er af den Type af Amerikanere, som oprørt over Slavemagten, puffer os ind i en Krig med Mexiko."

Burvis kom snart efter ind, hans Ansigt viste, at han forstod, at alt det Spindelbæb, som hans Hjerne havde udsprunget, var feiet væk. Men han havde haft Glæde af det mens det varte, og der var i hans Optræden en Slags alvorlig Paastand om, at der virkelig var Ting man ikke kunde vente, at en ærlig Mand vilde fortælle Sandheden om.

Mens vi spiste Middag, fortalte de mig, at en bortrømt Slave var kommet ind i Nabodistriktet, og at Folk var oprørt over den Behandling Negrene fik — Auktionerne og den Maade hvorpaa de dreves til Arbejde paa Plantagerne — som Studer i Nag. Manden var fra Syd Carolina og havde rømt med en Dampbaad.

"Jeg tror, jeg vil stemme for Slavernes Frigivelse," sa Onkel, "jeg undres paa hvad Silas Wright vil fige til det."

"Jeg tror ikke, han vilde raade dig til at gjøre det; Tiden er ikke moden for den store Forandring endnu," svarte jeg. "Han tror, at hele Sagen skulde overlades til den jævne Indflydelse af Tidens Kræfter."

Det var i Birkeligheden det Standpunkt, som de fleste af Nordens forstandige Mænd, indtog. Men Onkel Peabodys Stilling var betydningsfuld. Stem-

ningen til Gavnst for en alvorlig Forandring vorte. Den maatte regnes med, denne Stemning, for det blev jagt, at Abolitionspartiet havde de fleste Stemmer i New York og i Ny-England, og at dette Parti for frem som en Stud i en Porcelænsbutik.

Da Middagen var over, fandt jeg frem nogen af mine gamle Klæer og forsøgte at faa dem paa, men det var umulig, jeg havde lagt mig slig ud, at de ikke kunde skjule mig. Jeg spændte min hvide Gæst for Hjørbovnen og førte til Byen efter min Ruffert. Siden arbejdede jeg hver Ugedag i Marken, til Senatoren kom hjem til Canton i Midten af August. Paa en af disse lykkelige Dage fik jeg et Brev fra gamle Kate, skrevet til min Overtasselse fra Saratoga. Det lød saaledes:

Kjære Barton Baines!

Jeg syntes, jeg maatte la dig vide, at min Far er død. Jeg er kommet hertil for at hvile og jeg har fundet noget at gjøre. Jeg er bedre nu. Jeg har set Sally. Hun er meget vakker og meget venlig. Hun ved ikke, at jeg er den gamle Gex — jeg er naturligvis forandret. De andre ved det heller ikke — og det er bedre saaledes. Jeg tror, at Vor Herre har sendt mig her. Han har sin egen Maade at beskytte Folk paa, min Gut. Kan du huske, naar jeg først kaldte dig "min Gut?" Du var meget liden og stod i din Fars Port og sa, at du vilde ride til Møllen paa en Sommerfugls Ryg. Jeg tænkte, min egen Gut maatte ligne dig. Du gav mig et Rys. Hvilken Gave det var for mig dengang! Jeg begyndte at

holde af dig, jeg har ingen andre at tænke paa nu. Jeg haaber, du ikke tar det ilde op, at jeg tænker paa dig. Gud velsigne dig,

Aate Fullerton.

Nu forstod jeg, hvorfor denne Kvindes stærke Vilje og særegne Menneskekundskab saa ofte havde grebet ind i mit Liv. Jeg kunde ikke huske den Dag, som hun talte om, men jeg skrev et Brev til hende, som jeg er vis paa varmet hendes Hjerte.

Silas Wright kom til Canton, og en Dag kom han fjørende op til vort Hjem. Han kom Flokken otte om Morgenen med sin Jagthund og sin Rifle. Han var ældet betydelig siden jeg sidst saa ham. Hans Haar var hvidt. Der var mange nye Linjer i hans Ansigt. Han forekom mig endnu mere værdig og alvorlig. Han faldt ikke tilbage i sin Hjemstavns Dialekt, som han altid før gjorde, naar han talte om gamle Dages Lidsfordriv med Jagt og Fiskeri.

“Bart,” sa han, da han havde hilset paa os, “lad os to ta en Tur ud i Skogen, min Ruff kan hjælpe din Drikkel, mens vi er borte.”

Vi førte Sydover et Par Mil og gif saa tilfods ned til Elvebredden — en Vei jeg kjendte saa godt. Hunden forlod os og begyndte at gjennemstøve Skogen. Vi satte os ved Elvekanten mellem de smaa Grantrær, som lignet Kirkespir, og saa udover den lange Vandstrækning, mens Lyden af Hundebjæf hørtes fra den fjerne Skog.

“Na, dette har jeg drømt om en lang Tid,” sa Senatoren; han lænet Ryggen mod et Træ og holdte sine

Lunger. Han saa udover Vandet, som var grønt af Liljesenger langs Bredden og her og der var en hvid Plet — de sidste hvide Vandliljer.

“Jeg har en Formodning om, at du ønsker at forlade dette deilige Vand.”

“Jeg venter paa Kaldelsen,” svarte jeg.

“Jeg tror nok ogsaa, at du er en af de Mænd, som bør gaa,” svarte han næsten vemodig. “Man trænger dig. Jeg har ventet med at gratulere dig med den Optræden i Cobleskill, til vi mødtes. Jeg tror, du har den rette Mand i dig — og det er det vigtigste. Du vil komme til at færdes i blandet Selskab i Politifens Kæppestrid. Jeg skal fortælle dig en Historie.”

Han fortalte mig mange Historier fra Livet i Washington, og blev afbrudt af en Dyd, som lignet Fodtrin. Dyden kom nærmere, og vi saa i den Retning, hvorfra den kom. Det var en Flok Rødhøns, som kom forbi os — over Bladtæppet paa Marken — meget magelig spaferte de fremover. Vi sad aldeles stille. En ung Gane med sin vakre Krave brusende og udstaaende, som Gaarene paa en skræmt Hund, skridtet henimod os paa en komisk, truende Maade. Det saa ud som den haltbt om halvt var tilfjinds at kaste os ud i Flo- den, men vi sad stille, og den sparte os og gik videre med de andre.

Gundeglamet kom nærmere. Bludselig saa vi en stor Daahjort komme ned til en Vig ved Stranden paa vor Side af Strømmen. Den saa sig omkring — tilhøre og tilbenstre; tog saa et langt Sprang ud i Vandet og vaded langsomt fremover til det dækket den.

Den satte Næsen tilveirs, la Hornene bagover Ryggen og svømmet nedover Elven — bare med Næsen over Vandet. Hornene saa ud som Dribved. Hvis vi ikke havde set den gaa i Vandet, havde vi tat Hornene for nogen raadne Træstykker, som flød omkring. Saa hævet Hjorten sit Hode, vendte Halsen og betragtede opmærksomt begge Sider af Strandbredden. Efter et Dieblifs Overveielse, indtog den atter sin Plads under Vandet og fortsatte sin Vej. Vi holdt Die med den anden Bred nedenfor os og gif ind i Skogen igjen.

“Jeg kunde ikke styde paa den, det var slikt et nydelig Stykke Politik,” sa Senatoren.

Hunden var kommet ned til Vigen, den svømmet over Elven og begyndte at støve op og ned paa Bredden. Det varte en halv Time, før den fandt Hjortens Spor igjen.

“Jeg har set mangen Slynge, drevet tilbunds af Hunde, som har svømmet væk saa listelig som denne Hjort med Hornene i Veiret, som det bare var noget uskyldig Driotsømmer. De kommer fra begge Strandbredder — fra Demokraterne og Whiggerne — og de blir altid skudt fra den ene Bred eller den anden.”

Det forbauset mig lidt, at han sa, de kom fra begge Sider.

“Sig mig nu, hvad vil du helst gjøre?” spurgte han lidt efter.

“Helst vilde jeg gaa til Washington med Dem, og være Dem behjælpelig paa hvilkensomhelst Maade jeg kan.”

“Det er godt, Kamerat, vi vil forsøge det,” sa han alvorlig. “Jeg haaber, at jeg ikke glemmer mig og lar dig slide saa haardt, som jeg selv har slidt. Jeg vil gjerne være rimelig. Jeg har en Mængde Breve at skrive og vil forsøge at tænke dem ud høit, og du tar dem ned med Hurtigskrift. Saa kan du siden skrive dem vakkert ud, og jeg undertegner. Du har Taft og pene Manerer, og du kan gjøre mange af mine Grinder og spare mig for de Folk, som ikke har noget Strav paa min Tid. Du vil møde de bedste Folk og de fletteste. Der er kanske en Mulighed for at det lønner Umagen — hvem ved? Du er endnu ung. Det vil være en god Øvelse for dig, og du vil se Historie skabes nu og da.”

Svor stolt jeg sølte mig.

Sundeglæmet lød igjen, Sunden havde jaget paa Pakkerne langt borte, nu kom den nærmere.

“Vi maa holde Udlig — der kommer et andet Dyr,” sa Senatoren.

Vi behøvet ikke at vente længe før en fin aars-gammel Hjort viste sig paa Stranden og stod og saa udover Elven. Senatoren hævet Riflen og gav Id. Hjorten faldt i Vandet.

“Hvorledes skal vi saa fat paa ham?” spurgte min Ven.

“Det er ikke vanskelig,” svarte jeg og begyndte at klæde mig af. Nutet var vanskelig i de Dage.

Jeg sømmet over Elven og tog Dyret paa Slæb, jeg drog den efter Bagbenene i en Bidje af en Bøggren. Sunden sluttet sig til mig, før jeg var kommet

halvt over med min Byrde, den snuset paa Skroten og svømmet foran mig hylende af Glæde.

Jeg havde den store Fryd, at bære Dyret paa min Ryg to Mil over Jordet til Bognen. Senatoren ønskede at fende en Mand efter det, men jeg paastod, at jeg vilde bære det, det var min Forret.

"Ja, ja! Jeg formoder, din brede Ryg og dine store Hofter kan taale det," sa han.

"Min Onkel har altid sagt, at ingen Mand burde kaldes en Jæger, før han havde gaat ind i Skogen uden Vedjager, dræbt Dyret, og bragt det hjem paa sin Ryg; jeg ønsker at kunne bevise, at jeg idet mindste er delvis kvalificeret."

"Din Onkel sa vel ingenting om at hente Dyret fra den anden Side af en dyb Flod uden Baad — glemte han det kanske?" spurgte Sr. Wright med et Smil.

Bøgens, Vindetræets og Lønnens Blade gulnet af Frost — hang som smaa Dugter og glødet i Solen over den halvdunkle Skogvei vi gik igjennem.

Solen var gaat ned, da vi naadde Rydningen.

"For en deilig Dag dette har været!" sa Sr. Wright, da vi tilsidst tog Plads i Bognen med Hunden og Hjortens Hode mellem vore Ben.

"En af de bedste jeg har havt i mit Liv," svarte jeg med en Glæde i Hjertet, som jeg sjelden har følt siden i de mange Aar, som er bleven mig forundt at leve.

Vi kjørte fremover i Tausshed; Rødtjælfen og Gremittrosten sendte sine Toner ud over Skogen og Myren, mens Mørket faldt paa.

“Dette er en god Tid til Eftertanke, og her tar vi forffjellige Veie,” sa min Ven.

“Du vender dig i Lanterne mod Fremtiden, jeg ser tilbage.”

“Jeg har tænkt paa din Onkel,” sa han omsider. “Han er en af de største Mænd, jeg har nogensinde kjendt. Du ved naturligvis om den taabelige Glæde om ham — ikke sandt?”

“Jo,” svarte jeg.

“Han skjøttet sit Arbeide affurat som ellers og viste ved sin Færd og i Liv, at det ikke kunde være sandt. Aldrig sa han et Ord om det! Men forrige Vinter blev Dave Ramses syg; hans Familie manglet alt, og Fattigforstanderen syntes at være den eneste Tilflugt. Men saa kom Hjælpen; Delia og Peabody Baines tog sig af dem, gav Børnene Mad og Klær hele Vinteren, saa de kunde vedbli at gaa paa Skolen. Men der var en mærkelig Ting ved dette: det var netop Dave Ramses, som havde sat Historien om din Onkel igang. Han stod op i Kirken forrige Aften og tilstod sin Forbrydelse. Hans Samvittighed gav ham ingen Ro. Han sa, at han havde ikke set Peabody Baines paa Veien den Dag, da Pengene blev tabt — han havde bare hørt, at han var der. Han vidste nu, at han kunde ikke ha været der. Na, du Almægtige! som din Onkel pleiet at si, naar der ikke var mere at sige.”

Den rørte mig i Sjælen — denne sildige Retfærdighed for min elskede Onkel Peabody.

Senatoren spiste tilastens med os og sendte saa

Ruffen efter Bognen. Da han havde faat paa sig Overfrakten og var ifærd med at gaa, vendte han sig til Onkel og sa:

“Peabody Baynes, hvis jeg har haft Held med mig i Verden, er det, fordi jeg har haft den store Ære og Bevidstheden om at repræsentere Mænd som Dem.”

Han forlod os, og vi satte os omkring Bordet ved Talghjene. Jeg fortalte dem, hvad Ramsay havde gjort. Der blev et Dieblits Lausshed. Onkel Peabody reiste sig og gik til Vandbøtten for at drikke.

“Bart, jeg tror jeg vil faa Mais paa Li-Acres Stykket til Vaaren — jeg tror, jeg vil gjøre det,” sa han og tog Plads igjen. Ingen af os talte nogen- sinde mere om Sagen, saa vidt jeg ved.

19de Kapitel.

Paa Toppen.

Jeg formoder, at hvis de intellektuelle Værdier, jeg besad, da jeg reiste til Washington, skulde værdsættes efter Nutidens Maal, vilde jeg ikke række meget høit. Det var alligevel ikke overfladisk Lærdom. De saa Fag, som jeg havde studeret, var min Eiendom, og jeg havde tilegnet mig saa megen Kundskab om dem, som jeg kunde saa. Efter at jeg forlod Akademiet, havde jeg paa egen Haand læst Franck og skaffet mig et ganske godt Kjendskab til Sproget. Jeg havde læst *Wineiden*, *Shakespeare's Tragedier* og kunde citere mange af de mest slaaende Paragrafer; *Abbotts Historier* og *Washington Irving's Arbeider* havde jeg ogsaa læst, og ligeledes *Carlyle* og *Macaulay*. Min bedste Eiendom var alligevel ikke intellektuel, men spirituel, hvis jeg tør tillade mig at sige saa — og i al Beskedenhed — for det skyldtes ikke mig, men muligvis min Tantes og Onkels usædvanlige Karakterstyrke. Over hele Landet havde Trangen til Kundskab brudt frem, og Talgløfsene havde beskinnet Veien. Aldrig har Almenaanden i vor Republik været saa høi og saa beundringsværdig, som netop da, og i den Tid, som nærmest fulgte. Snart skulde de udsdelige Mø-

fter af Whittier, Emerson, Whitman, Greeley og Lincoln høres. De dunkle Talgløys havde ogsaa skinnet for dem, og fra dem kom et Døds, som fyldte Landet og blev set af hele Verden. Hvad blev der af denne Demokratiets vældige Mand? Den brød ned og døde næsten ud i den lange demoraliserende Krig, som gav vore unge Mænd et fire Aars Kursus i Bancere af den gamle Skole.

Jeg drog til Washington med Senator og Fru Wright. Jernbanen, som vi reiste med fra Utica, de store Byer vi passerte igjennem — alt var underfuldt og inspirerende for mig. Washington selv indgjød mig Respekt ved sin Pragt. Jeg bodde i samme Hus, som Senatoren og hans Frue.

"Nu, Bart," sa han, da vi var kommet frem, "jeg har ifinde at slippe dig løs her en Stund, før jeg lægger Sæle paa dig. Se dig om en Uges Tid eller ja, lær Byen at kjende og føl, hvorledes det er at være her. Fru Wright vil være din Veiviser, indtil den almindelige Situation har arbeidet sig ind i din Bevidsthed."

Det syntes mig, at min Bevidsthed ikke var stor nok til at rumme de prægtige, offentlige Bygninger, Malerierne og Statuerne og Regjeringens store Maskineri. Skjønhed og Storhed har en vidunderlig Virkning, naar de viser sig i sin Glans for en Ungdom fra Bondelandet. Jeg sang deres Pris i mine Breve, og snart begyndte jeg at tænke paa dem og faa en ubestemt Forstaaelse af dem. De havde fine episke, lyriske og dramatiske Perioder i min Bevidsthed.

En Eftermiddag gik vi for at høre Senator Wright tale. Han skulde svare Calhoun paa noget, som angik Banklovene. Gulbet og Gallerierne var fyldt. Hvor jeg var bevæget, da jeg saa ham reise sig og begynde sin Bevisførelse, mens alles Opmærksomhed var vendt mod ham! Han tog ikke Sigte paa den populære Stemning og fremsatte ikke sin Tale i fuldendt Rhetorik, som Webster gjorde, for siden at citeres i Skolebøger og repeteres paa hver Talerstol. Men intet Ord, som jeg kan sige — og jeg har sagt mange i den Anledning — er istand til at gi et Begreb om den mesterlige Vethed og Ynde, hvormed Senator Wright talte, eller om den enestaaende Beskedenhed, Søflighed, Sikkerhed og Enkelthed i hans Ord. Der var den tordnende Webster, ingen Amerikaner har naadd ham som Taler, der var Clay lynsnar i Tanken og med en Stemme som en Sølvfløite, og den langtsæende, lidfulde Calhoun med "det hurtig Sværd" — overmaade mægtig i Debater, men jeg lærte snart, at ingen af alle disse Mænd — saa høit begabet — kunde staa sig mod Wrights jævne, indtrængende og dogligdagse Sætninger, som gik lige til Bunden af den Sag, som han la nøgen frem for sine Tilhørere. Det var, hvad Folk sa, da vi forlod Senatsalen sent om Aftenen, det var det samme, de altid sa, naar de hørte ham svare en Modstander.

Han havde et værdifuldt og ualmindelig Talent for at undgaa Skolebogs Engelsk og Deklamationskunsten og at forelægge en vanskelig Sag for den almindelige Forstand. Gemmeligheden ved hans Magt

blev snart klar for mig. Han stod altid for den store Ting i Amerika, som Whitman har kaldt "det guddommelige Samling" og han saa klart, hvilken Virkning en Sag sandsynligvis vil ha paa Landets Velførd; han fulgte Kompasset. Det havde ført ham til en Magthøide over alle andre, og skulde føre ham videre til den ensomste Tinde af Fuldkommenhed i Amerikas Historie.

Livet af min Tjenestetid i Washington har nogen Betydning for denne Fortælling. Jeg gjorde godt Arbejde, hvis jeg kan tro Senatoren, og blev vel kjendt med alle Arter af Politif.

Et stort Spørgsmaal vorte i Omfang og med mørke Varssler som Maanederne gif — de kjæmpemæssige Slaveeierinteresser i Syden saa med stigende Frygt, at Abolutionstanken spredte sig. Snedig, hurtig og naturlig saa de sig omkring efter Midler til at forsvare og øge sin Magt. Straa flød kun om paa Overfladen i denne Sessjon, men forraadte den dybe Understrøm. Vi følte det, og jeg vidste, at Senatoren var bekymret, men han sa ingenting. Han holdt sine Meninger for sig selv, indtil han skulde bruge dem. Senatoren leget aldrig med sin Danse. Omfider udtalte Spencer aabent Stridens Grundtone.

Den 1ste Januar 1844 aabnede for mig det mest efterlængtende Aar i mit Liv. Jeg huffer, jeg stod op før Daggrn, klædte mig og gif ud paa Gaden for at hilse det nye Aar velkommen.

Der var knapt sex Maaneder igjen af Ventetiden — den Dag, som Sally havde bestemt. Der var nu

ingen Tvil i min Sjæl om hendes Trofasthed. Jeg havde været frygtsom og nedtrykt undertiden, men min ophøiede Tro paa hende kom altid igjen.

Washington var virkelig et Samlingssted for Skjønhed og Belevenhed i de Dage. Jeg saa det alt-sammen. Jeg har tilbragt mange Aar i Hovedstaden, og jeg vil sige, at de unge Damer fra den Tid havde fine Manerer og vidste, hvorledes en Dragt skulde bæres, men de gamle Grindringer kom igjen som Trylleri og holdt "min Dame" paa sin Trone. Der var en af dem — bare en af alle disse — som jeg undertiden syntes var næsten saa yndig og vakker og ædel som Sally, og jeg ved, at hun likte mig, men min Ungdoms Ideal straalte i det tidlige Morgenlys — saa at sige — og var klarere end alle de andre. Og saa havde jeg git mit Ord til Sally, og en gammel-dags Yankee af god Familie holder sit Ord, hvad der ellers kan siges om ham — de er kanske lidt for ordholdne som Ben Grimshaw og Squire Fullerton havde vært.

Jeg gik paa Visiter med Senatoren Nytaarsdag. Vi saa alle de store Mænd, og nogen af dem var Iy-stigere end de burde være. Det var Tidens Svaghed. Lad os stanse et Øieblik og se lidt paa Tiden. Der var to Skyer paa Washington-Societetens Himmel i de Dage. Den ene var Gang til stærke Drikke, den anden var den ubehøvlede, langhaarede og sidslystne Demokrat fra de vestlige Stater. Disse Folk kom til de eleganteste selftabelige Funktioner i sit Søndags-iskrud fra Farmen, de tog sig mærkelig ud og opførte

sig støtende og umanerlig. Noget af dem forandret sig lidt efter lidt og naadede frem til det rene Vintøj med Diamantbrystnaal og den figurerede Silkevests Stadium. Men det maa dog siges, at disse Mænds Grundtænder altid stod høiere end deres Smag.

Vinteren gik langsomt med haardt Arbeide. Hr. Van Buren kom ned fra sit Landsted ved Hudson for at tale med Senatoren. Man havde anmodet Ex-Præsidenten om at stille sig til Valg igjen. Jeg ved, at Senator Wright var meget gunstig stemt for Planen, men frygtet for, at Syden vilde bekjæmpe hans Nomination i Konventionen, det var nemlig vel kjendt, at Van Buren var imod Annegationen af Texas — en af Slaveeiernes Indlingsplaner. Han raadede aligevel sin Ven til at søge Nomination, og Van Buren besluttede at gjøre det.

Selt til Midten af Mai tilbragte jeg det meste af min Tid med at skrive Breve for at anbefale Van Burens Nomination.

Den bestemte Tid for Baltimore-Konventionen nærmede sig. En Dag fik Senatoren et Bink om, at hans Navn vilde bli bragt op for Nomination, hvis Van Buren faldt igjennem. Han skrev strax til Dommer Fine, Ogdensburg, som var Formand for det nordlige New York Distrikt og nedla Forbud mod Brugen af sit Navn, fordi hans Villighed til at modtage Nomination vilde indebære i sig Troløshed mod hans Ven Ex-Præsidenten.

Han gav mig Tilladelse til at gaa til Konventionen paa min Vej hjemover for at møde Sally. Jeg havde

betroet min lille Kjærlighedshistorie i alle dens Enkeltheder til Fri Wright — jeg var nødt til det — og hun havde vist Sagen en søm og sympatisk Interesse. En Dag sa Senatoren til mig med en venlig Smil:

“Bart, du har Forretninger i Canton, tror jeg, en Sag, som flige Smaating som Balget af en Præsident og det mexikanske Spørgsmaal ikke maa forhindre. Du maa alligevel gi dig Tid til at bivaane Konventionen i Baltimore en Dag eller to paa din Vej — — — Meld dig hos vor Ven Fine, han vil sørge for dig. Den Erfaring bør være til Nytte for en ung Mand, der, som jeg haaber, vil være med i Arbeidet i fremtidige Konventioner.”

Jeg tog Diligencen til Baltimore næste Dag — den ferogtyvende Mai. Konventionen gjorde umaa- delig Indtryk paa mig — Flagene, den store Folke- mængde, Musikken, Sangen og Talerne — Bisaldet — jeg kan endnu se og høre det. Da Van Burens Navn blev opsat til Nomination brød der et Oprør Iøs, som varte i 20 Minutter.

Og Understrømmen! Slave-Interesserne i Sy- den var imod ham som Wright havde forudset. Den Strøm havde undermineret visse Delegationer fra Nord og Vest. Tilskyndende for Van Buren gav de ham stadig sin Stemme, men paa samme Tid stemte de for Totredjedels Regelen, som havde besejret ham før Stemmeafgivningen begyndte. Dette fortsattes i to Dage — uden at noget andet Navn kom frem. Sjenden gav ikke ind. Efter Mødet var over den

unden Aften blev mange Van Buren Delegerede kaldt til en Konference. Jeg var tilstede med Dommer Fine.

Er-Præsidenten havde truffet sig tilbage og anmodet sine Venner i Konventionen om at stemme for Silas Wright. Min Bevægelse kan tænkes bedre end beskrives, da jeg hørte de entusiastiske Udraab, hvormed min Vens Navn blev hilset. Taarverne rullede nedover Kinderne paa mig. Dommer Fine løftede Haanden. Da der tilsidst blev stille sa han:

“Mine Herrer! jom en Ven af den lærde Senator og en Borger af den Landsdel, som er stolt af at være hans Hjem, er efers entusiastiske Hilsen mig velkommen; men jeg ved, tilfældigvis, at Senator Wright ikke vil tillade, at hans Navn blir brugt i denne Konvention.”

Saa læste han op det Brev, hvis Indhold jeg kjendte.

Mr. Benjamin F. Butler sa derpaa:

“Da dette Brev blev skrevet, vidste Senator Wright ikke, at Van Burens Nomination ikke kunde gennemføres; heller ikke vidste han, at hans egen Nomination var det næsten enstemmige Ønske af denne Konvention. Jeg har talt med de ledende Delegerede fra Missouri og Virginia idag. De siger, at han vil bli nomineret med Akklamation. Er det mulig, at han — en streng Partimand — vil modsætte sig det enstemmige Ønske af det Parti ved hans Hjælp han har bundet uopdelig Berømmelse? Nei, det er ikke mulig. Det kan ikke være det. Vi maa strax sende et

ridende Bud, som skal bringe en aaben Nedegjørelse fra hans Ven Dommer Fine, om det indtændige Forlangende af denne Konvention, og en Bøn om, at han telegraferer en Tilbagekaldelse af sit Brev imorgen tidlig.“

Dette Forslag blev enstemmig bifaldt, og inden en Time var jeg paa Vei til Washington med Dommer Fines Brev i Lommen. Jeg red paa en af de bedste Hester i Maryland — fortalte Staldfaren mig. Jeg havde to Dage til min Raadighed efter min Rejseplan og regnet ud, at hvis jeg kom tilbage til Baltimore den næste Dag, kunde jeg naa Canton i betimelig Tid.

Det var den Slags Ting som bare en smidig, myg og modig Gut, som jeg var i min Ungdom, kunde sætte Pris paa i de Dage — fare over en mørk Vei bare oplyst af Stjerner og en Halvmaane — paa en rapfodet Hest. Min Hjerne brændte, for jeg havde en Ide om, at jeg var med at skabe Historie. Tanken om Berømmelse og høi Stilling stod lokkende for mig. Naar Senatoren blev Landets Præsident, vilde jeg ha Udjagt til at gjøre min Dykke, og Hr. Dunkelberg vilde kanske foretrække mig for Benjamin Grimshaws Legat.

Tre og tyve Mil fra Baltimore stod en frisk Hest og ventet — og Turen fortsattes. Jeg naadde Washington ved Daggry, noksaa ømt, men ellers i god Behold. Jeg skabte af Bevægelse, da jeg satte Hesten ind i Stalden og ringte paa vor Dørklokke. Det forekom mig som jeg gik ober Grænsen mellem de store og de smaa Ting. Vare et Par Skridt mere og jeg skulde skue ned i Fremtidens store Dal. Men, alli-

gevel, nu da jeg var der, begyndte jeg at tabe min Selvtillid.

Rjældermesteren aabnet Døren.

Jo, Senatoren var oppe, han var netop kommet hjem fra sin Morgentur og var i sit Studerværelse. Der fandt jeg ham.

“Men, hvad er der dog hændt, Bart?” spurgte han.

“Det er vigtige Ting,” sa jeg og gav ham Brevet.

Der var noget i hans Blik om Manerer, mens han rolig rettet paa sine Brillen og læste Brevet fra Dommer Fine, som bragte Blodet op i mit Ansigt. Det var ligesom at stikke Gul paa en Ballon — saa at sige — og jeg dalte saa hurtig ned til Jorden, at det gik rent rundt for mig. Han la Brevet paa Pulken uden at se op, og saa rolig som han vilde spurgt mig om: at verle en Dollar, sa han:

“Ja, hvad tror du, vi helst burde gjøre med dette, Bart?”

“Jeg — jeg haabet — at De — at De vilde modtage det,” stammet jeg.

“Det er fordi Konventionens Uro og Spænding er over dig,” svarte han. “Lad os to se lidt paa Kompasset. De afflog at nominere Hr. Van Buren, fordi han er imod Annexionen af Texas. Paa det Punkt er Konventionens Bud nu klart og tydelig. Det er mulig, at de vilde nominere mig. Vi ved ikke noget om det, og vi faar aldrig vide det. Hvis de gjorde det, og jeg modtog Nominationen, er det lige klart og tydelig, hvad man venter af mig. De vilde

vente, at jeg svigtet mine Grundsætninger og den Statsledelse, som jeg anser for den bedste for Landet. Jeg maatte jaaledes modtage Embedet under falsk Foregivende og hære Naget. Tror du, at Naalen viser den Vej?"

"Nei," sa jeg.

Han skrev Telegrammet, som fastsatte hans Plads i Historien. Det var: Nei.

Der er saa Mænd, hvis Liv har haft et slikt Dieblif. Jeg tror, at Vor Herre har regnet det for Tusinde Aar af Verdens Stræb. Det var det Dieblif i den store Førers Liv, da Satan viste ham al Verdens Kongeriger og deres Herlighed. Jeg saa paa ham med Urefrygt. Svillen høitidelig No og Alvor der var i hans Ansigt! Det var som dette var blot og bart en Detalje i hans Dagsarbeide, uden et Dieblifs Tamlen afflog han en Krone, for der er ingen Tvil om, at han var blit nomineret og valgt. Han reiste sig og saa ud af det aabne Vindu. Jeg tænker altid paa ham, som han stod der med Morgenens Solglans over sig. Han havde bemærket min Bevægelse og jeg tror, han var lidt rørt over den. Der var en Pause. En underlig Illusion kom over mig, jeg syntes, jeg hørte en fjern Musik. Han saa tankefuld ud af Vinduet og sa:

"Vart, ved du, naar vore første Forældre gik ud af Dyrets Fodspor og fandt den lange Vej til Menneffelighed? Det var, da de opdagede Kompasset i sit Hjerte."

Nu er vi altsaa kommen til den høie og ensomme

Blads, hvorfra vi kan se tilbage paa den slidsomme, eventyrlige Vej vi har vandret og fundet frem ved Hjælp af Talghjæne og Kompasset. Lad os hvile lidt. Natten falder paa. Jeg ser Stjernerne paa Himlen. Nedenfor mig ligger den Evige Løsheds Dal. Jeg har bare søgt at øve Retfærdighed mod min Ven og gi mit Land et Navn, som har længe været upaaagtet, men som er lige stort og herlig som Washingtons og Vincolns.

Lad os kaste Blikket nedover den Vej vi har vandret sammen — nu fordunklet af Aftenens Skygger. Længs den ligger de Fattiges smaa Hjem, som jeg har talt om. Se Lyfene i Vinduerne — Lyfene som skinner ind i Ungdommens aabne, ivrige ventende Sjæl! Og Lyset bringer mange Ting, men det bedste er Respekten for Kompassets gamle uforanderlige Vej. Tro mig, efter alt er den Enden og Maalet. Jeg har levet længe og set mange Forandringer. I vor Tid er næsten al Gjærning udført med Maskiner. Det store Opdragelsesmaskineri uddanner Tusinder af Mennesker, mens man i gamle Dage opdrog dem enkeltvis. Det var Fars og Mors kjærlige, tilgivende og taalmodige Arbejde, som ledet Børnesjælen og tændte en uudslukkelig Følelse af Ansvar ligeoverfor Gud og Mennesker hos de Personer, som jeg her har skildret for mine Landsmænd.

Jeg er snart færdig. Jeg æd tilbage til Baltimore den samme Formiddag. De havde nomineret Hr. Polk fra Tennessee til Præsident og Silas Wright til Vicepræsident, den sidste med Afklamation. Jeg

vidste, at Wright vilde frasige sig Wren, og det gjorde han.

Jeg skyndte mig Nordover for at holde min Aftale med Sally. I Albany var jeg en Time for sent efter min Reiseplan. Jeg vilde bare faa en Times Forspring, hvis Dampbaadene paa de øvre Indsøer og Diligencen fra Plattsburg holdt Rutetid, men jeg var ræd for at betro mig til dem. Jeg tog det bestgaaende Tog og kom tre Timer for sent til Utica. Her kjøbte jeg en god Hest med Sadel og Bidjel og red hurtig nordover Veien. Da den var næsten færdig, solgte jeg den og fik en liden stærk Morgan Hoppe i Sandy Creek, en liden Landsbh. Na, jeg forstod mig paa en god Hest som nogen, og en bedre har jeg aldrig eiet — aldrig. Jeg var i Sadelen igjen klokken jex om Eftermiddagen og stanjet en Stund ved Nitiden for at faa Mad, og saa red jeg igjen hele Natten. Jeg naadde Richville lidt efter Daggrøn og hvilte i to Timer. Jeg kunde ta det let nu. Klokken syv var Hoppen og jeg igjen paa Veien vel mæt og ibrig for at naa Maalet.

Det var en deilig Sommermorgen — en af dem, som gjør Veien kort — endog for en ung Elsker. Engene duftede, Tusindfryd og Aløver og Kornblomster og vilde Roser syntes at vinke velkommen til mig og Tornebusken — mine hjemlige Bakkers Brydelse — Blomstret. En hel Sky af Duer fløi over mit Hode, og et stort Kor af Markens Sangere hilste mig med jublende Toner. Risfuglen, Sangspurven, Rødkjælleren, Engslærken og Tomtiten sang i Koret og langt

borte faldt den hvidhalsede Spurv ind med dette Omkrad:

Da jeg — mange Aar senere — hørte Bohengrins Bryllupsmarsch, vidste jeg, hvad Wagner havde fundet den.

Jeg badet i Elven og tog en ren Silkestjorte og Slips fra Sadelposen. Jeg red langsomt hen til Ud-kanten af Canton, vendte ved Broen og tog Veien op-
over langs Elven, skjønt jeg havde god Tid. Hvor mit Hjerte banket, da jeg nærmet mig det kjendte Sted! Elven flød langsommere der — som en forstaaelsesfuld Rejsende, der stanser for at nyde Synet af Vandets Skjønhed. Vandet løb jævnt og stille og Himlens Blaa Farve var i det og Skygebillederne af Ceder og Tamarak, og Iris og Aalblomster paa Elvebred-
den. Det var en deilig Scene.

Der stod Grantræet, men hvor var min Dame? Jeg steg af, bandt Hesten og saa paa mit Ur. Den manglet tyve Minutter paa elleve. Hun vilde komme — jeg nægte ingen Tvil om det. Jeg vasket Hænder og Ansigt i det kolde Vand. Pludselig hørte jeg en kjendt Stemme synge: "Barneh, lad Pigerne være!" Jeg vendte mig om og saa — min Dame. Hun sad i Stabnen paa en Birkekano, helt klædt i hvidt og med Hoser i Haaret. Jeg løftet Hatten, og hun tilkastede mig et Kys. Gamle Kate sad ogsaa i Kanoen og viftet med sit Rømmetørflæde. De stanset og Sally spurgte i en med spøgefuldt Mvor:

"Unge Mand, hvorfor kommer du her?"

"For at hente dig," svarte jeg.

“Svad ønsker du af mig?” Sun saa paa sit Speilbillede i Vandet.

“Jeg ønsker at gifte mig med dig,” svarte jeg tjækt.

“Da faar du vær's'go hjælp mig iland, jeg har mine bedste hvide Sko paa, og du maa være meget forsigtig.”

“Skjøn? Sun var Baarens Fe — dengang og altid.

Jeg hjalp hende iland og holdt hende i mine Arme, og Læberne har sin egen, overbevisende Maade at tale paa, der var ingen Tvil i vore Hjærter.

“Naar vil du gifte dig?” hvistet hun.

“Saa snart so mmulig, men jeg har bare sexti Dollars om Maanedes i Løn endnu.”

“Vi skal komme ud af det,” svarte hun. “Min Mor og Far og din Tante og Onkel og Sættet og Presten og mange af vore Venner kommer snart.”

“Vi er forberedt baade paa en Landtur og et Bryllup,” hvistet Kate.

“Lad os ha begge!” foreslog jeg til Sally.

“Der kan ikke tænkes et deiligere Sted end her — under denne Gran — her er saa jævnt og blødt og fyggefuldt,” sa hun.

“Gjælder ikke kan der tænkes en deiligere Dag og bedre Selskab,” sa jeg, lidt usikker paa, om hun vilde g. sit Samtykke.

Baadene kom fremover. Sally og jeg vinket: Velkommen! og fra Elvebredden kundgjorde hun i en lystig Tone:

“Vi skal holde Bryllup!”

De raabte Hurra fra Baadene, og jeg raabte med.

Jeg skal aldrig glemme det Dieblit. Efter Selskabet var kommet iland og Silsninger var over, da Onkel Peabody nærmet sig min Dame og sa:

“Hør, Sally, jeg vil kysse dig paa begge de røde Kinderne dine. Og jeg gjør det med Overlæg.”

Og det gjorde han og Tante Deel og gamle Kate, og jeg tror, at efter Sally og mig var disse de lykkeligste i Bryllupsgildet.

Der er en ensom Grav oppe mellem Bakkerne — i den hviler den Fremmede, som døde lang Tid tilbage paa Rattleveien. En Dag fandt jeg gamle Kate siddende ved Siden af Graven, hvor en Sten var reist, og paa denne stod Navnet

E n o k R o n e.

“Det er saa sørgelig,” sa hun, “han forsøgte at finde mig, da han døde.”

Vi gik nedover i Tausshed, mens jeg gjentaldte i Grindringen de Omstændigheder, under hvilke han døde. Hvor besynderlig, at de Historier om Blod og Iobløse Eventyr, som Kate havde git Amos Grimshaw skulde føre til Drabet af hendes egen Søn! Men det hændte, og gamle Kvinder fortæller endnu Historien deroppe mellem Bakkerne.

Kate og jeg kom netop ind i det lille Hjem, hvor hun bor og er altid velkommen hos Onkel Peabody og Tante Deel. Onkel møder os i Døren og siger i en munter Tone:

Kom ind og spis Aftens, dere Landsstrygere, hvor høitidelige dere ser ud. Dere tror nok, at Sally og jeg skal besørge al Moroen her, men der tar Dere Feil. Der er meget mere at le af, og det er paa Tide Dere stemmer i med. Vi har ikke gjort andet siden vi stod op, og vi trænger Hjælp. Hvad er der i Veien, Kate? Se op til Dyset i Guds Bindu. Hvor klart det skinner iaf-ten. Naar jeg er bedrøbet, ser jeg altid op til Stjerne-
nerne."

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: Sept. 2009

PreservationTechnologies

A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 015 785 363 6